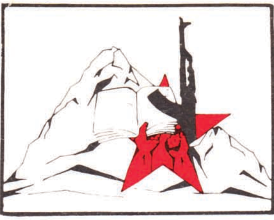

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 32 / Ağustos 1984 / 2 DM.-

15 Ağustos Direniş ve Saldırı Ruhunu Selamlıyoruz!

Çeşitli kaynaklardan ve haber ajanslarının verdiği haberlerden aldığımız bilgilere göre, 15 Ağustos 1984 gecesi, ağırlıklı olarak Orta Kürdistan'da olmak kaydıyla Kuzey-Batı Kürdistan'ın çeşitli yerlerinde, sömürgeci-faşist cuntaya karşı bir dizi direniş ve saldırı eylemleri meydana gelmiştir. Halk tarafından coşkuyla karşılanan eylemler dünya çapında büyük yankılara yolaçmış, sömürgeciler ve emperyalistler duydukları korku ve telaşı gizleyememişlerdir. Değişik kaynaklardan aldığımız bilgilere göre bu eylemler şöyle gelişmiştir.

15 Ağustos gecesi, eylemlerin merkezini teşkil eden Orta Kürdistan'da bulunan Hakkari, Siirt, Van, Bitlis ve Mardin'in çeşitli köy ve ilçelerinde sömürgeci karakol merkezlerine değişik türden Partizan saldırıları düzenlenmiştir. Bu saldırıların en büyük çapta olanları Eruh, Şemdinli, Çukurca, Şırnak, Şirvan, Silvan, Silopi, Derik, Başkale ilçelerinde ve bazı köylerinde gerçekleştirilmiştir. Eylemlerin planlı ve örgütlü bir tarzda geliştirildiği anlaşılmaktadır.

BBC ve çeşitli haber ajanslarının verdiği haberlere ve bize ulaşan bilgilere göre, Siirt'in Eruh ilçesinde gerçekleştirilen bir eylemde jandarma karakolu yoğun ateşe tutulmuş, ve sömürgeci askeri birlikler ağır can ve mal zayiatına uğratılmıştır. Sömürgeci subay ve askerlerden en az beşinin öldüğü, 9'u ağır olmak üzere çok sayıda sömürgeci asker ve subayın da yaralandığı bildirilmektedir. Eylemi gerçekleştiren partizanlar, ilçe cezaevini de basmış, ve cezaevinin tüm kapılarını açarak tutukluları serbest bırakmışlardır. Jandarma komutanlığı deposu ve tesbit edilen diğer yerlerdeki silahlara da el koyan partizanlar, çok miktardaki ağır silahı beraberlerinde götürmüşlerdir. Belediye hoparlöründen uzun bir süre halka yönelik sözlü propaganda yapmışlar, ayrıca Hêzên Rizgariya Kurdistan (HRK)'ın kuruluş bildirilerini halka dağıtmışlardır. İlçe kaymakamı ve belediye başkanını da rehin alan partizanlar, dağa çekilirken serbest bırakmışlardır. Partizanlar hiçbir kayıp vermeden, eylemi başarı ile tamamlayıp kendi üslerine dönmüşlerdir.

Diğer ilçelerde yapılan eylemlerde de en az 10 düşman askeri, ya da subayı öldürülmüş, en az 6 olmak kaydıyla bazı subaylar da esir alınmışlardır. Esirlerin kesin sayısı ve nereden alındıkları öğrenilememiştir.

Eylemlerin halkın destek ve katılımıyla gerçekleştiği ve derin bir coşku ile karşılandığı gelen haberler arasındadır.

Kürdistan'ın diğer bazı yörelerinde de eylemlerin geliştirildiği haberleri ulaşmakla birlikte, henüz kesinlik kazanmamıştır. Ancak şu ana kadar alınan bilgilere göre, tüm eylemler başarıyla gerçekleşmiş, hiçbir kayıp vermeyen eylemci partizanlar uygun alanlara çekilmişlerdir.

Sömürgeciler Korku ve Telaşlarını Gizleyemediler

15 Ağustos eylemleri, sömürgecilerde adeta şok etkisi yarattı. Basına yansıyan ve ulaşan haberlere göre, uğradıkları bozgundan telaşa kapılan Sıkıyönetim Bölge Komutanı, olayın hemen ardından eylem bölgesine giderek saldırı ve operasyonları yönetmek için komutayı bizzat eline almıştır. Yine, İçişleri Bakanı Ali Tanrıyar, Jandarma Genel Komutanı ve Emniyet Genel Müdürünün de içinde bulunduğu MİT'in bazı üst düzey yetkilileri ve diğer bazı gedikli faşistlerin oluşturduğu bir grup faşist köpek sürüsü de incelemelerde bulunmak üzere bölgeye gelmişlerdir.

Ulaşan haberlerde, savaş uçak ve jetlerinin uçuşlar yaptıkları ve bölgenin yoğun bir operasyon altına alınmış

Devamı 2. Sayfada

ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZDE 15 AĞUSTOS EYLEMLERİ YENİ BİR DÖNEMİN İLANIDIR

Emperyalizmin faşist-sömürgeci askeri yönetime verdiği sınırsız desteğe, içerde her türlü azgın karşıdevrimci teröre, kitleler üzerindeki görülmemiş baskı ve sömürüye rağmen; ve geçmekte olduğu bunalım döneminde devrimci-demokratik hareket içinde tasfiyecilik ve uzlaşmacılığın alabildiğine dayatıldığı, bunun özellikle mültecilik koşullarında görülmemiş boyutlara vardırıldığı, klasik işbirlikçi güçlerin modern giysiler altında burjuva-reformist milliyetçiliğini dayatmak istediği, her türlü teslimiyetçiliği körüklediği; Parti içinde ve dışında yıkıcılığın, çürümenin, tasfiyeciliğin görülmemiş boyutlarda dayatılması için çabaların yoğunlaştırıldığı bir ortamda geliştirilen 15 Ağustos eylemleri, sadece yeni bir dönemin ilanı değildir. 15 Ağustos eylemleri, Türkiye ve Kürdistan ortamına dayatılan faşist karanlığın delinmesinde bir şafak vakti, Kürdistan'da soylu ulusal direnişin yenilmezliğinin sağlam bir kanıtı, devrimci Marksizm-Leninizme dayalı PKK'nin mücadele tarihinin en şanlı bir evresi olma anlamına sahiptir.

Dört yıldır hiçbir yasa tanımayan faşist-sömürgeci yönetim, azgın baskı ve sömürü ortamını gizlemeye çalıştığı yeni "anayasa", "partiler", "parlamento" sahtekarlığıyla, demokrasiye geçişin başarıyla sağlandığını ilan etmekteydi. Emperyalizmin Hitler'i olma yolunda hergün bir adım daha ileriye giden Reagan da, dünya çapında karşı-devrim hareketlerinin en başarılısı diye sunduğu, sınırsız destek vermekten çekinmediği faşist Türk generallerinin başarısını övmekteydi. Faşist generallerin, faşizmin kurumlaşmasında hiç de küçümsenemeyecek başarılarla adeta sarhoş oldukları, bu başarılarını içte ve dışta herkese onaylatmada da epey mesafe aldıkları, bunu sadece emperyalizm ve işbirlikçilerine değil, sol'a da dayattıkları ve sol'un tasfiyesinde önemli oranda başarılı oldukları bir anda geliştirilen bu eylemlerin tarihi anlamı çok iyi kavranmalıdır. Yapılan eylemlerin, bunun dışında, doğru, tutarlı ve gerçek anlamına uygun bir tarzda anlaşılması mümkün değildir.

Sadece Kuzey-Batı Kürdistan'da değil, Kürdistan'ın tüm parçalarında klasik önderliğin işbirlikçiliği bir türlü aşamadığı, sömürgecilik ve emperyalizmle işbirlikçiliğin Ulusal Direniş Mücadelesini sürekli kemirdiği, önemli çıkmazlara soktuğu ve bunun ulusal direniş mücadelesinin gelişiminde en önemli bir öğeyi teşkil ettiği bir dönemde, bu eylemler, modern Ulusal Direniş Mücadelesi için yeni bir aşamanın hangi ideoloji ve politika ile yaratılabileceğinin sağlam bir kanıtıdır. Sadece halkımızın varlığını kanıtlamakla da kalmayan 15 Ağustos eylemleri, halkımızın çağdaş ulusal kurtuluş akımıyla kaynaşmak için göstermiş olduğu cesaretin de yeni bir tanığıdır. Bütün bunlar doğru bir biçimde bilince kazınmak zorundadır.

Partimiz bu döneme kendiliğinden gelmedi. Nasıl ki, muazzam ulusal inkarın, durgun toplumsal koşulların yaşandığı, baştan aşağıya provake edilmiş, birbirlerine karşı kışkırtılmış toplumsal güçlerin kendi öz çıkarlarının ifadesi olan devrimci ideoloji ve politikalara yabancılaştığı, kendini tanımaz bir hale getirildiği bir ortamda, Partimizin ideolojik temellerinin atılması, başlangıçta küçümsenmiş, ama bu adımın tarihi anlamı sonradan anlaşılmışsa; ve yine, Kürdistan için devrimci partiler ilan etmenin bir çılgınlık olarak görüldüğü, sömürgeciliğe karşı böylesi partiler ilan etmenin zamanının gelmediği söylenerek, "katliama yol açar" denildiği ve kendi adlarını bile ilan edemeyen partilerin açığa çıktığında adlarını değiştirdikleri, on yıllık sosyalist(!) etiketli örgüt olduğunu iddia edip, ama ad ve programlarını ancak polis açığa çıkardıktan sonra ve dışarda ilan etmenin hüner sayıldığı bir ortamda, şanlı Hilvan ve Siverek direnişleriyle Partinin politik ilanı ne kadar zorluklarla göğüs gererek, hangi fedakarlıklarla ve neye karşı boğuşarak gerçekleştirilmişse, ve bunlar tüm yetersizlikleri, hataları ve tarihi kazanımlarıyla kavranmak zorundaysa, 15 Ağustos eylemleri de aynı biçimde değerlendirilmek zorundadır.

Çağdaş Türk egemen sınıflarının tarihindeki yeni burjuva egemenlik döneminde en uzun vadeli askeri yönetimin başa getirildiği, ağırlıklı olarak Kürdistan'daki Ulusal Direniş'e karşı başa getirilen bu yönetimin, bu direnişin yaratıcısı - öncü gücü PKK'ye karşı 1980'lerden itibaren baskı, imha, işkence, katliam çabalarının insanlık tarihinde eşine ender rastlanan bir örneğini sunduğu yıllarda, halkımızın en değerli evlatları Mazlum, Kemal ve Hayri'ler görülmemiş direniş örnekleri sundular. *"İdeolojimizden vazgeçmeyeceğiz, bu konuda oynamak istediğiniz tüm oyunlara karşı duracağız"* diyerek, yıllarca

Devamı 3. Sayfada

Cuntanın Çıkmazı ve Özal'ın Stolipin'ciliği

Faşist cunta ve hükümeti, Kürdistan üzerinde geliştirdikleri politikalarıyla, rejimin ayakta kalmasının son çarelerini de –ya da çaresizliğini– sergiliyorlar. Dünya halklarının çeşitli dönemlerde ve çeşitli ülkelerde tanık oldukları benzeri uygulamalar bir kez de Kürdistan'da denenirken, rejimin beklentileri ve fakat doğacak sonuçlar da daha şimdiden açıkça görülüyor.

Ekonomik ve siyasi olarak tam bir batağın içinde bulunan rejim için bir çok kereler belirttiğimiz gibi Kürdistan, varlık ve yokluğunun düğümlendiği bir alan durumunda. Fakat aynı zamanda bu alan, dünya emperyalist sisteminin de bölge çapında kaderinin belirleneceği bir konumu ifade etmektedir. Dikkat edilirse, özellikle son yıllar ve hızlanan biçimde son aylarda, Kürdistan en hareketli siyasal gelişmelerin odağı durumuna gelmiştir. Özellikle sömürgeci-faşist rejim tarafından ekonomik ve siyasi politikalarının vücut buldurulmaya çalışıldığı bir zemin olarak askeri hareketlilik de dahil olmak üzere tüm gücün yığıldığı ve sonuç alınmak istendiği bir politik manevra alanı durumundadır.

Ekonomik politikası toplum açısından açlık, işsizlik ve sefaletle sonuçlanan, bir avuç tekelci dışında, toplumun tüm kesimlerini neredeyse açlıktan ölmekle karşı karşı getiren rejim, ekonomik tıkanıklıklarını ve siyasi çözümsüzlüklerini bu düğüm noktasından hareketle açmak istemektedir. Daha açık biçimiyle iki yanı olan tek bir politikayı Kürdistan üzerinde sonuna kadar uygulayarak, kendisiyle birlikte tüm bir emperyalist sistemi de bu sahada rahatlatmayı-kurtarmayı amaçlamaktadır. Özal hükümetinin özellikle son aylarda Kürdistan üzerindeki uygulamaları kendi siyasal geleceğinin sermayesi haline getirmesi, bunun önemini açıkça gösterir niteliktedir.

Sömürgeci askeri-faşist rejim, hükümeti, parlementosu, devlet kurumları ve ordusuyla Kürdistan'da neyi gerçekleştirmeye çalışmaktadır? Onların deyimiyle "doğunun talihi" neden birden böylesine ilginin merkezi haline gelmiştir? ABD'sinden F. Almanya'sına, İsveç ve Fransa'sına kadar tüm emperyalist güçler bu sahada neyi gerçekleştirmek istemektedirler? Aslında cevapları bilinen bu soruları sormak, okuyucu açısından yadırganabilir. Fakat, "doğunun makus talihi" ile ilgilenen güçlerin her cepheden hızla çoğalması karşısında, bu sorulara bir kez daha eğilmemizi okuyucu anlayışla karşılayacaktır.

Devamı 18. Sayfada

Kürdistan'dan gazetemize ulaştırılan aşağıdaki bildiriyi yayınlıyoruz.

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKI!

Yüzyıllardan beri yabancı egemenler, işgalci ve sömürgeciler yurdumuzu egemenlikleri altına almak ve halkımızı köleleştirmek için çalıştılar. Sayısız katliam ve imha etme planını uygulamaya koydular. Bunların sonuncusu olan Türk burjuvazisi, 1925-40 yılları arasında ülkemizin hemen her yerinde en vahşi katliam ve sürgün politikası uyguladı. Katliam uygulamalarını asimilasyon politikasıyla birleştirerek halkımızın ulusal varlığını yoketmeye, yurdumuzu kendi toprakları haline getirmeye çalıştı. Her türlü ekonomik, toplumsal, siyasal ve ulusal-kültürel yaşamımıza elkoydu; çıplak zor uygulamasıyla toplumumuzun bağımsız gelişimini durdurmayı ve her türlü değerimizi kendisi için kullanmayı hedefledi.

12 Eylül faşist-askeri darbesi ile faşist bir nitelik kazanan barbar Türk sömürgeciliği, baskı ve katliam politikasını en ileri düzeyde ve en vahşi yöntemlerle uygulamaya başladı. Yurdumuzun her tarafını askeri bölge ilan etti; köy köy, mahalle mahalle ülkemizi yeniden işgale kalkıştı; insanlarımızı sorgusuz sualsiz kurşunladı, astı, boğdu, yaktı, yüzbinlercesini işkenceden geçirdi ve zindanlara doldurdu; ulusal değerlerimizle ve insanlık onurumuzla oynamaya çalıştı. Bütün bu vahşetini emekçi Türk halkı üzerinde de uyguladı.

Faşist-sömürgeciliğin dört yıllık uygulamaları gözler önündedir. Ekonomik sömürü ve talan hadsafhaya çıkarılmıştır; yurdumuzun her türlü zenginlik kaynakları talan edilmektedir; halkımızın varı yoğu yağmalanmakta ve elinden alınmaktadır; herşey bir avuç tekelci burjuva ve feodalin hizmetine koşulmuştur. İşsizlik, pahalılık, yokluk ve yoksulluk en yüksek noktaya çıkarılmış, insanlarımız, halkımız açlık tehlikesiyle yüzyüze getirilmiştir. Sosyal yaşamda burjuva-feodal yozluğu, ahlaksızlığı geliştirilerek toplumumuz çürütülmeye çalışılmıştır. Siyasal yaşama egemen olan biçim, en kaba ve açık askeri zor kullanımıdır. Sömürgeciliğin üzerini örtmeye çalıştığı savaş hali açığa çıkmış, halkımıza karşı faşist-sömürgeci savaş geliştirilmiştir. Kürdistan'da herşey askeri güçlerce ve savaş içinde yürütülür olmuştur. Baskı, katliam, operasyon, işkence, tutuklama ve zorbalık günlük uygulama haline gelmiştir. Yüzlerce dürüst ve yurtsever insanımız katledilmiş, onbinlercesi zindanlara doldurulmuş, yüzbinlercesi işkenceden geçirilmiş, Kürdistan'da bu vahşet uygulamasına uğramayan insan kalmamıştır. Bütün bunlar, faşist-sömürgeciliğin Kürdistan'daki günlük uygulamalarıdır, bu uygulamaların devam ettiği ve bu rejim yaşadıkça devam edeceği açıktır.

Faşist-sömürgeciliğin amaçları ve halkımız için öngördüğü gelecek açıktır: sömürgeci kölelik altında ulus ve halk olarak yoketme; Kürdistan'ı ve Kürt halkını Türkiye'nin ve Türk ulusunun bir parçası haline getirme; insanlarımızı efendilerine hizmet eden köleler durumunda yaşatma. Bunu gerçekleştirebilmek için baskı, katliam, eritme, soykırım uygulamalarını vahşice geliştirme. Bütün bunlar sonderece açık şeylerdir. Faşist-sömürgeci egemenlik altında halkımızın ulusal ve toplumsal geleceği tehlikededir. İnsanlarımız açlıkla tehdit edilmektedir. Kölelik, halkımızın kaderi haline getirilmek istenmektedir. Kürdistan'da insanca ve onurlu yaşamın olanağı kalmamıştır. Bugün, bu gidişe dur demek, kesin ve en önde gelen insanlık görevidir. Faşist-sömürgeciliğin öngördüğü geleceği tersine çevirmenin, ulusal ve toplumsal kurtuluşu sağlamanın, toplumumuzun bağımsız gelişiminin yolunu açmanın olanakları vardır. Bu, her alanda, faşist-sömürgeciliğe karşı ulusal ve toplumsal kurtuluş uğruna topyekun direniş mücadelesine atılmakla mümkündür. Böyle bir mücadele PKK Hareketiyle başlatılmış ve geliştirilmiştir. Bugün de bütün zorluklara karşın yiğitçe sürdürülmektedir. Halkımız bu mücadeleden yana olduğunu açıkça göstermiştir. Faşist teröre karşı direniş mücadelesini geliştirmek bugün kesin bir zorunluluk haline gelmiştir. Sürdürülen faşist-sömürgeci savaş ve katliam ortamında halkımızın silaha sarılmaktan ve silahlı mücadeleye başvurmaktan başka çıkar yolu kalmamıştır.

İşte bu ortamda, faşist-sömürgeciliğe karşı halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluşunu sağlama, bağımsız ve özgür geleceğini yaratma mücadelesini silahlı yöntemle sürdürme amacıyla HÊZÊN RİGARİYA KURDİSTAN (HRK) (Kürdistan Kurtuluş Birliği) kurulmuştur.

HRK, halkımızın, PKK önderliğinde, emperyalizme, faşist Türk sömürgeciliğine ve yerli uşaklarına karşı yürüttüğü ulusal bağımsızlık, demokratik toplum, özgürlük ve birlik mücadelesini silahla sürdürme amacındadır. Bu açıdan faşist-sömürgeci teröre karşı devrimci şiddet uygulayacak, halkımızın devrimci gücünü bu alanda da ortaya çıkarıp örgütleyecektir. HRK, halkımızın devrimci silahlı kuvvetleridir; halkımızın kahramanlıklarla dolu direniş tarihi ve PKK'nin altı yıllık şanlı mücadelesi üzerinde yükselmektedir; gücünü, PKK'nin doğru devrimci önderliğinden, devrimci siyasal-askeri bilimden, halkımızın devrimci-yurtsever dinamizminden, bağımsızlık ve özgürlüğe olan derin özlem ve inancından, kendi bilinçli ve örgütlü yapısından almaktadır.

HRK, en vahşi yöntemlerle sürdürülen faşist-sömürgeci terör ortamında ve buna karşı mücadele içinde doğmaktadır. Faşist-sömürgeci caniler, kan emiciler, siyasi ve askeri zorbalar, halk düşmanları eyleminin hedefi olacaktır ve devrimci mücadeleyi geliştirme yolunu açacaktır. Faşist teröre karşı Kürdistan ve Türkiye'de devrimci pratik mücadele platformunu açıp devrimci mücadeleyi kitlelerin katılımıyla süren bir düzeye yükselttiğinde esas hedeflerine ulaşmış olacaktır.

HRK, her türlü faaliyetinde halkımızın ulusal-demokratik bilincinin geliştirilmesini, ulusal kurtuluşçu örgütlenmesinin ve birliğinin yaratılmasını esas alır. Bu nedenle, halkımızın ulusal direnişçi örgütlenmesini ve birliğini engelleyen, düşmanla birlik içinde olan ajan, işbirlikçi, ihbarcı yapı ve güçleri dağıtmayı ve etkisiz kılmayı hedefler. Faaliyetini, siyasal propaganda ve ajitasyonu silahlı şiddetle birleştirerek yürütür.

HRK'nin mücadelesi, halkımızın,PKK önderliğinde yürüttüğü bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin, bu en demokratik, haklı ve onurlu mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu mücadele, dünya çapında ilerici insanlığın ve bölge halklarının emperyalist, sömürgeci ve faşist barbarlığa karşı yürüttüğü bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve barış mücadelesinin Kürdistan'daki koludur. Bundan dolayı HRK, ilerici insanlığa buradan şunu bit kez daha bildirmek ister: halkımız, faşist Türk sömürgeciliğine karşı ulusal bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi uğruna mücadele etmede kararlıdır. Bu mücadelede her türlü zorluğu yenmek için azimlidir, ve son ferdine kadar mücadelesini sürdürecektir. Bu tamamen haklı ve demokratik mücadelesinde halkımızı desteklemek ve faşist-sömürgeci barbarlığa karşı çıkmak tüm ilerici insanlığın gerçek ilericilik görevi olmalıdır.

HRK'nin mücadelesi, faşist barbarlığa karşı emekçi Türk halkının yürüttüğü direniş mücadelesiyle bütünlük oluşturur. HRK'nin faşist-sömürgeciliğe vuracağı her darbe Türkiye'de faşizme indirilmiş bir darbe olacaktır. Bu nedenle, Türkiye'li tüm devrimci ve demokratlar, emekçi Türk halkı! HRK, sizleri, yaşamınızı ve geleceğinizi karartan faşist barbarlığa karşı direniş mücadelesini yükseltmeye, bunu Kürdistan halkının yürüttüğü kurtuluş mücadelesiyle birleştirmeye, Kürt halkının haklı mücadelesini desteklemeye, faşist zindanlarda ve Kürdistan dağlarında yükselen direniş mücadelesine sahip çıkmaya çağırır!

Yurtsever Kürdistan halkı! Yüzyıllardır ulus ve halk olarak bizi yoketmek isteyen sömürgeciliğe karşı mücadeleyi yükseltme, yüzyıllardır süren ve özellikle son dört yıldır en barbar biçimleriyle uygulanan baskı, işkence ve zorbalığın, akıttığımız kanın hesabını sorma zamanı gelmiştir. Bu, onurlu yaşamak isteyen her Kürdistanlı'nın yurtseverlik görevidir. Yurdumuzun kurtuluşu ve gelecegimizin yaratılması davasına sahip çıkın! Gücünüzü ulusal kurtuluş uğruna direniş mücadelesinde birleştirin! Faşist-sömürgeci zorbalara karşı çıkın, evlatlarınızın onlara hizmet etmesine ve faşist orduya katılmasına izin vermeyin! Kurtuluş Kuvvetlerine katılın ve destekleyin! Kurtuluş Kuvvetleriyle birlikte faşist-sömürgeci düşmanı yoketmeye ve yurdu kurtarmaya çalışın!

Faşist ordu içindeki Türk ve Kürt emekçi halklarının evlatları, askerler! Silahlarınızı Türk ve Kürt halklarına ve Kurtuluş Kuvvetlerine karşı degil, faşist yönetime ve faşist subaylarınıza karşı çevirin! Subaylarınızın emirlerini dinlemeyin, halka baskı yapmayın, Kurtuluş Kuvvetlerine karşı silah kullanmayın! Faşizme ve sömürgeciliğe karşı Kurtuluş Kuvvetleriyle birleşin, Kurtuluş Kuvvetlerine katılın!

Erkeği ve kızıyla Kürdistanlı Genç! Faşist-sömürgeci zorbalığa karşı halk kurtuluş mücadelesine aktif olarak katıl! Faşist ordunun emrinde askere gitme, firar et, Kurtuluş Kuvvetlerine katıl! Kurtuluş Kuvvetleriyle birlikte düşmanı yoketmek ve yurdu kurtarmak için cesaretle savaş!

FAŞİST-SÖMÜRGECİ ZORBALARDAN VE UŞAKLARINDAN HESAP SORALIM!
PKK'NİN AYDINLATTIĞI KURTULUŞ YOLUNDA YILMADAN YÜRÜYELİM!
KÜRDİSTAN KURTULUŞ BİRLİĞİNE KATILALIM VE ONU DESTEKLİYELİM!

HÊZÊN RİZGARÎYA KURDİSTAN
(HRK)
(KÜRDİSTAN KURTULUŞ BİRLİĞİ)
15 Ağustos 1984

15 Ağustos Direniş ve Saldırı Ruhunu Selamlıyoruz!

Baştarafı 1. sayfada

olduğu bildirilmektedir. Yapılan bu operasyonlarda köy ve ilçeler baskınlara uğramış, halk dayak ve işkenceden geçirilmiş, çok sayıda yoksul, yurtsever kişi karakollarda işkence altına alınmıştır. Katliam provalarının yapıldığı bölgede, sömürgeci-faşistlerin azgınca halka saldırdıkları, partizanları ele geçirememenin hırsıyla gözaltına aldıkları köylüleri yakalanmış eylemciler gibi göstermeye çalıştıkları belirtilmektedir. Korku ve panik içindeki sömürgecilerin, önlerine gelen herkesi partizan zannetmeleri, halkımızdan duydukları korkuyu ele vermektedir.

Basına yansıyan haberlerden, olay karşısında duyulan paniğin tüm emperyalistlerin ortak tutumu olduğu gözlenmiştir. NATO Başkomutanı Rogers, olayın hemen ardından İstanbul ve Ankara'ya gelerek, Evren ve Ürüğ'la görüşmelerde bulunmuştur. NATO Başkomutanı Rogers'ın Türkiye'ye yaptığı bu yıldırım ziyaretinde ele alındığı belirtilen "çok önemli askeri konular"ın neler olduğu basına açıklanmamıştır.

Bu arada Alman Haber Ajansı (DPA), *"Türk silahlı kuvvetlerinde özel olarak yetiştirilmiş 4000 kişiden oluşan bir komando birliğinin, ayrılıkçı güçleri takip için her iki sınırdan* (İran-Irak-yn) 50 kilometre içeri girdiği"ni duyurmuştur. Helikopterlerle desteklenen operasyonlara, yerel birliklerin yanısıra hava indirme timleri ve komando taburu da katılmıştır. Sıkıyönetim Komutanlığınca operasyonlarla ilgili olarak yapılan açıklamada, Bitlis, Muş, Siirt, Van, Hakkari, Mardin illeri ile ilçelerinde bütün dağlar, ormanlık bölgeler ve her türden sahanın didik didik arandığı belirtilerek, uğranılan bozgun sonrası hangi planların uygulamaya geçirilmek istendiği itiraf edilmiştir.

Olay sonrası, orduda da degişiklikler yapılmış ve 2. Ordu Komutanlığına Korgeneral Adnan Doğu getirilmiştir.

Cunta ve hükümet yetkilileri ve MİT mensuplarının sürekli toplantı halinde oldukları ve bölgeye yönelik yeni saldırı planlarının geliştirilmek istendiği anlaşılmaktadır. Cuntanın Başbakanı Ozal'ın, genel Kurmay Başkanı Necdet Ürüğ ve Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu ile 22 Agustos günü yaptığı 3 saatlik toplantı ardından, *"İran ve Irak'a herhangi bir operasyonun söz konusu olmadığı"* [illegible]imindeki açıklaması, bu yönlü planların geliştirildiği yolundaki kanıyı daha da güçlendirmiştir.

Cunta başı Kenan Evren'in de, halka yöneltilen uçaklı saldırıları bizzat yakından denetlediği ve Genel Kurmay Başkanı Necdet Ürüğ'la sık sık bir araya geldikleri görülmektedir.

Tüm saldırılarına ragmen, hiçbir sonuç alamayan sömürgeci-faşistler bölgede bir yandan terör estirirken, diğer yandan da hoparlörlerden isim listeleri açıklamakta ve halka gözdağı vermeye çalışmaktadır.

Hêzên Rizgarîya Kurdistan (HRK)'nin Kuruluş ilanı ve 15 Ağustos Eylemlerini Halk Coşku ve Sevinçle Karşıladı

15 Agustos günü gerçekleştirilen bir dizi saldırı eylemiyle birlikte, dağıtılan bildirilerden Hêzên Rızgarîya Kurdistan (HRK)'nin kuruluşunu öğrenen halk kitleleri, bekledikleri anın geldiğini görmenin sevinç ve coşkusunu yaşadılar. Halk, gerçekleştirilen bu başarılı eylemlerin şahsında kendi direniş ruhunun dirildiğini hissettiğinden dolayı, hangi dozda olursa olsun baskı, zulüm ve işkenceler mücadele ve direniş azmini bilemekten, PKK'ye daha fazla bağlanıp, destek vermelerini sağlamaktan başka bir şeye yaramadı. Yüzyılların uyuşukluğu, korkulu yaşamı, ızdırap günleri adım adım mücadele ve direnişe dönüşmüş durumdadır. Devam edecek saldırı eylemleriyle bu direniş ruhunun daha da gelişip güçleneceği, korkunç bir güce dönüşeceği şimdi daha da açıktır.

Bazılarının iddia ettiği ve edeceği, gibi, bu eylemler, kendiliğinden doğmuş geçici isyan olayları değildir. Bu eylemler, bilinçli, örgütlü bir çabanın ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Kökünü direniş mirasımızdan almaktadır. Bu eylemler, PKK'nin kuruluşu ile yakın bağ içerisindedir.

Bilindiği gibi, PKK, uzun bir süreden beri pratik-örgütsel hazırlıklarını yurt dışında sürdürmekteydi. Gerçekleştirdiği II. Kongre ile kendi Parti taktiğini daha da netleştirmiş, denenerek doğruluğu sınanmış olan siyasi çizginin hayata geçirilmesi için pratik mücadelenin ülkeye aktarılmasını karara bağlayarak yeni bir dönemin açıldığını ilan etmişti. Bu taktiğine uygun bir biçimde pratik-örgütsel mücadeleyi geliştirip yükseltmek için, ülkenin uygun stratejik bazı alanlarına yerleşmiş bulunmaktaydı.

Yaklaşık iki yıldan beridir yapılan bu hazırlıklar belirli bir evreye ulaşmış, faşist-sömürgeci savaş ve katliamlara karşı pratik ve özellikle silahlı mücadele artık kendisini dayatmıştı. Her dönemde olduğu gibi, bu dönemde de PKK, buna doğru bir müdahalenin yapılması gerektiğine inanmış, pratik-örgütsel faaliyetlerini yoğunlaştırmıştı. İşte bu amaçla, 15 Ağustos tarihli bildiride de açıklanan, "...faşist-sömürgeciliğe karşı halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluşunu sağlama, bağımsız ve özgür geleceğini yaratma mücadelesini silahlı yöntemle sürdürme amacıyla HÊZÊN RİGARİYA KURDİSTAN (HRK)- (Kürdistan Kurtuluş Birliği) kurulmuştur"

"HRK, halkımızın, PKK önderliğinde, emperyalizme, faşist Türk sömürgeciliğine ve yerli uşaklarına karşı yürüttüğü ulusal bağımsızlık, demokratik toplum, özgürlük ve birlik mücadelesini sürdürme amacındadır. Bu açıdan faşist-sömürgeci teröre karşı devrimci şiddet uygulayacak, halkımızın devrimci gücünü bu alanda ortaya çıkarıp örgütleyecektir." biçiminde belirlenen amaca uygun h reket edilmiştir. HRK, eylem hedeflerini de, "HRK, en vahşi yöntemlerle sürdürülen faşist-sömürgeci terör ortamında ve buna karşı mücadele içinde doğmaktadır. Faşist-sömürgeci caniler, kan emiciler, siyasi ve askeri zorbalar, halk düşmanları eyleminin hedefi olacaktır ve devrimci mücadeleyi geliştirme yolunu açacaktır. Faşist teröre karşı Kürdistan ve Türkiye'de devrimci pratik mücadele platformunu açıp devrimci mücadeleyi kitlelerin katılımıyla süren bir düzeye yükselttiğinde esas hedeflerine ulaşmış olacaktır" şeklinde belirlemiştir.

HRK'nin önüne koyduğu görevlerden açıkça anlaşılacağı gibi, bu eylemler devam edecek ve yeni direniş odakları doğacaktır. Düşmanın ödünü patlatırcasına içine korku salan bu eylemler, halktaki coşku ve sevinci öfkeli bir direnişe dönüştürecektir. Halkın bu eylemlerle güven ve cesareti artacak, silahlı mücadele içinde bilinçlenip örgütlenecektir. Devrimci

Devamı 23. Sayfada

15 Ağustos Eylemleri Yeni Bir Dönemin İlanıdır

Baştarafı 1. Sayfada

işkenceye gögus gerdiler. Bunu başlarıyla odeyerek, PKK'nin kararlılıgının birer sembolu olan ve teslimiyete karşı direnişçiligi yenilmez bir noktaya getiren bu yoldaşlar, boylelikle tarihimize en buyuk direnme mirasını bıraktılar. Boyle bir mirasın devralındıgı ve bu temelde yurt dışında da derinleştirilen ulusal direnişe kararlı hazırlıgın korkunç engellemelere ragmen surduruldugu; Turk faşist cuntasının bu adımı bosa cıkarmak için iç ve dış dayanaklarını harekete geçirerek, sol maskeli ve açık teror yontemleriyle Partiye karşı gorulmemiş oyun ve saldırılar duzenledigi bir ortamda, bu adımı atmak, sadece muazzam cesaret ve fedakarlıgın degil, açık ki dogru siyasal çizginin urunu olabilirdi. Nitekim, 15 Agustos eylemleri, direniş ruhu, cesaret ve fedakarlıkla birlikte dogru bir politik hat olmadan başarılı olunamayacagının bir kez daha kanıtı olmuştur.

Sol'a içinden geçmekte oldugu bunalım doneminde, gorulmemiş provakasyon ve tasfiyecilik dayatıldı. Bu tehlikeden ancak çok az sayıdaki orgut yakasını kurtarabildi. Bunun için, ozellikle cezaevlerinde sonuna kadar ve görulmemiş direnişler yukseltildi. Fakat yine de Türk burjuvazisi, devrimci-demokratik harekete dayatmış oldugu tasfiyeciligi küçumsenmeyecek boyutlarda başardı. Tasfiyecilik ve yıkıcılıga karşı en çok direnen Partimize karşı, içerde ve dışarda bu faaliyetlerin görulmemiş boyutlarda geliştirildigi gözardı edilmemelidir.

Direniş adımının atılmaması için, ozellikle Avrupa üzerinden çılgınca faaliyetlere girişildi. Faşizmin karanlığına karşı yeni dönemin direniş şafagını atmak için, görülmemiş zorluklara gögüs gererek ve sayısız kurbanlar vererek ilerlemeye çalışıldıgı bir ortamda, buradan gelen teslimiyet ve ihanet rüzgarının önünde durmak hiç de kolay olmamıştır. Basit kişisel yaşamlarını kurtarmak, bulunmuş oldukları ülkedeki en sefil bir mülteci yaşantısının garantiye alınması için, çılgınca çabalarla Partimize saldırdılar, bildiri üstüne bildiri yayınladılar. O "kutsal ittifak"ları, bu basit çıkarları için sergilediler. Kendi örgütsel bunyelerini kemirmekle ve özellikle de içerideki direnişlere karşı aşağılık bir ihaneti sergilemekle yetinmeyen, kendi suçlarını ört-bas edebilmek ve kendi örgütlerinden gelebilecek muhalefeti de bastırabilmek için bu hainler, PKK'nin susturulması için verilen ilk emirde bu direniş adımına boşuna saldırmadılar.

Türkiye devrimci-demokratik ve sosyalist hareketinin tarihinde yer alan tasfiyeciliğin bile çok gerisinde kalan bir tonda uygulanan bu tasfiyeciliğin tam da başarıya ulaştığının sanıldığı bir anda atılan bu direniş adımının değeri çok büyüktür. Hapishanelerdeki onbinlerce kişinin direniş umutlarını sürekli canlı tuttukları bir ortamda, direnişin gür sesini onlara ulaştırmak, derin bir anlam ifade eder. Yine, sayısız sosyalist ve demokrat unsura direnişin mümkün olabileceğini bu kadar açık ilan etmek, Türkiye devrimci-demokratik ve sosyalist hareketi için de büyük bir kazançtır. Ve özellikle de, sosyal-şovenizmi, reformizmi, oportünizmi ve revizyonizmi yıkma temelinde gelişen, 60 yıllık komünist hareketin, fazla gelişmemiş de olsa, Kürdistan halk gerçekliğini kabul etme temelindeki birikimini devralan, Dr. Hikmet Kıvılcımlı'lardan, Mahir, Deniz ve İbrahim'lere kadar gelen direniş halkasını oluşturan, burjuvazinin 1980'lerde faşist generaller eliyle Kürdistan halkının bağrında yürüttüğü tüm bastırma hareketine rağmen direniş bayrağının yükseltilmesi temelinde gelişme sağlayan devrimci-demokratik ve sosyalist hareketine, son onbeş yılın şanlı devrimci gençlik hareketine karşı da sorumluluğun gereğinin yerine getirilmesidir.

Kürdistan'da baskı ve sömürünün en yoğun biçimde yaşandığı, bir ulusu imha etmek ve bunu geri dönülmez bir noktada tutmak için Türk sömürgecilerinin iç ve dış bağlantılarıyla tüm gücünü kullandığı, ortaçağdan kalma işbirlikçiliğin, uzlaşma zehirini modern giysiler ve daha tehlikeli biçimler altında tekrar kustuğu, sürekli "zamanı gelmemiştir" diyerek halkımızı dünyanın en geri bir halkı durumunda tutmak istediği biliniyor. Ama, dünyada sömürge bir halkın neredeyse kalmadığı bir ortamda hala bize teslimiyet ve kesin ölümu dayatan boyun egmeci anlayışların, halkımıza verebilecek bir şeyleri artık kalmamıştır. "Direnişin zamanı degil, halkımıza zarar verir" diyen bu anlayışın sahipleri, sefil yaşantılarını sürdürmek için tüm örgüt sekreterleri ve merkezleriyle Avrupa'da yaşamaya vakit bulabiliyorlar. Onlar için direnişe vakit yoktur, ama o soysuz yaşam için tam zamanıdır. Onlar, o utanç verici yaşantılarını sergilerlerken, böylesine bir direnişi tüm gorkemliligiyle patlatmak şanlıdır, yücedir. Ve halkımızın kendi öz çıkarları dogrultusundaki bagımsız, özgür hamlesinin en şanlı bir dönemi olması bakımından da anlamlıdır.

Bin kere selam olsun direniş bayrağı elde düşmana korku salanlara!
Selam olsun 15 Ağustos direniş ve saldırı ruhuna!
Selam dağda savaşan partizana!

Her ulusal direniş mücadelesi, başlangıçta küçük adımlarla ileriye atılır. Vietnam, Küba vd. de yaşanan bu ilk adımlar, 15 Agustos eylemlerinin seviyesine göre fazla ileri degildir. 15 Agustos eylemleri, ülkemizin yalnızca bir bölgesinde degil, dört bir yanında yaygın ve şanlı bir biçimde sürdügü gibi, güçlü hazırlıklar temelinde oluştugundan, bir sonuç degil, bundan sonraki gelişmelerin mütevazi bir başlangıcıdır ancak. O halde, halkımızın ulusal direniş mücadelesinin tarihinde yeni bir aşama olan 15 Agustos eylemleri, tarihimizde sürekli olumsuz sonuçlanan adımlara benzemeyeceğini ortaya koymuştur. Bu adımın üzerine yürüyen düşman ordularının muazzam askeri güç seferberligine rağmen tek bir militanı bile yakalayamaması, direnişin bundan sonra daha anlamlı gelişeceğinin kanıtıdır. Partimiz, dış olanaklara bel bağlamadan, kendi öz gücüyle direnmenin neye kadir oldugunu da bu pratigiyle bir kez daha ispatlamıştır.

Dünyanın ve halkımızın nezdinde, böylesine soylu bir direnişe cesaret edip, ona yol gösteren bir Parti ve çizgiye sahip olmak, başarının en saglam ögesini teşkil etmektedir. Temel güç kaynağının burada aranması gerektiğini ve gelişmelerin buna dayanarak hızlandırılacağını dayatmaktadır. Şüphesiz bu, ne ilk adımdır, ne de son adım olacaktır. Partimizin şimdiye kadar yürüttüğü muazzam ideolojik-politik ve pratik faaliyetlerin geldiği seviyenin bir göstergesi olarak 15 Ağustos eylemleri, gelecekte daha güçlü çalışmalar için temel hazırlamıştır. O halde, başta yurtsever emekçi halk kesimlerimiz olmak üzere, faşist cuntaya muhalif tüm kesimler, yüzyıllarca biriktirmiş oldukları kin ve öfkelerini bu adımın etrafında daha da bileyip, bu temeldeki bilinçlenme ve örgütlenme faaliyetine daha aktif olarak katılmalıdırlar.

15 Ağustos eylemleri, herşeyden önce, halkımızın tasavvur edilemez boyutlara varan ve her gün daha da yoğunlaşarak artan kin ve öfkesinin, Partimizin zirvede hazırlamış olduğu muazzam bilinçli, örgütlü kin ve öfkesiyle birleşmesinin doruk noktasıdır. Burada birleşen ve dile gelen, sadece bir isyan, örgütlü direniş ve intikam değildir. Burada sözkonusu olan, sosyalizmin bilinç ve örgütlülüğüyle halkımızın kin ve öfkesinin başarılı bir bileşimidir. Geleceği parlak olan bir bileşim, bu nedenle şanslıdır ve soylu bir anlama sahiptir. Ama bu tip gelişmelerin anlamı bu adımlar özenle geliştirilirse sürekli kılınır. Direnişin sürekli olacağını, halkımızın umut coşkunluğu ve yılmak bilmeyen Partimizin hazırlığı göstermiştir, gösterecektir.

Bundan sonra halkımıza dayatılan acımasız faşist baskı, dizginsiz soygun ve sömürüye en anlamlı cevap, bu adıma güçlü bir biçimde sahip çıkarak, bunu destekleyerek ve elden gelen tüm güç onunla kaynaştırılarak verilebilir. Partimiz bu cevabı, bu eylemlerle sadece yeni bir örnegini sundugu faaliyetlerini daha da örgütlendirerek, özellikle çalışma tarzını yenilmez kılarak vermelidir. Halkımızın bu temeldeki gücüyle kaynaşımı güçlü kılmak ve birligi daha da ilerletmek için, düşüncenin yogunlaştırılmasını doruk noktasına çıkarabilmelidir. Partimiz, böyle bir adımı en kararlı bir biçimde geliştirdigi oranda, Partili tüm militan ve sempatizanlar, tarihimizin bu dönemini ulusal direniş yolunda güçlü bir kalkışla tamamlamak için, yeteneklerini azamiye çıkaracak, direnişçi adımlarını görülmemiş boyutlarda atacaklardır. Partizan ve sempatizanlar, ulusal direnişimizin bilinçli-örgütlü hazırlıgını kendilerini çelikleştirerek, ülkemizin her köyünü, kabilesini, ailesini bir direniş kalesine çevirerek, tarihimizde öz güce dayalı başarının hem mümkün ve hem de zafere giden yolun temel garantisi olduğunu unutmayacak; bunu her günkü pratikleriyle tekrar tekrar kanıtlayacaklardır.

PKK direnişçiligi tüm Kürdistan'da modern ulusal direnişin yeni temellerde daha da yükseltilebileceğini kanıtlamakla, tüm halkımızın ulusal direniş temelindeki birliğine önemli bir katkıyı yapabilecegini, reformist-uzlaşmacı çizginin hayat hakkı olmadığını, ulusal direniş mücadelemizin yeni temellerde yükseltilmesinin önünde durulamayacağını gösterecektir. Çağın halkımız için hiç de uygun olmayan yetersiz ilgi, destek ve hatta bundan da öteye mücadelesini tanımama, bilerek veya bilmeyerek tasfiye konumunu aşamaması durumuna karşılık, halkımızın öz gücüyle devrim yapma ve direnme hakkıyla karşılık vermesi, orada da gereken yankısını bulacaktır. Halkımız, hakkında verilen hükmün sadece yanlış olduğunu kanıtlamakla ve geçersizliğini ilan etmekle yetinmeyecek; tam tersine uluslararası devrimci güçlerle sağlıklı bir birleşmenin de mümkün olabileceğini bizzat bu pratiğiyle her geçen gün aşikar bir biçimde dayatacak ve kabul görecektir. Uluslararası devrimci-demokratik ve ilerici kamuoyu, halkımızın bu direnişçi adımına ilgisiz kalmayacak; ilgisizlik olumlu bir ilgiye dönüşerek, devrim hakkımızın kullanılmasının kutsallığına inancı ve desteği artabilecektir.

"Direnişin zamanı gelmemiştir, katliama götürür". "Birleşmiş Milletler'de bizi kimse kabul etmez", "uluslararası platformlarda bu işler böyle yürümez" vb. biçimindeki kıvırtma, kaçış, uzlaşma ve işbirliği teorilerinin gerçek yüzleri, şimdi daha da açığa çıkmıştır. Yükselen direniş, Filistin Direniş Hareketi'nde Birleşmiş Milletler'in sayısız kararları ve uluslararası platformların ne kadar başarı getirdiği ortadayken, halkımızı kurtuluşun yüzünü hiç göstermeyecek yollarla oyalamakla tehlikeli oyunları dayatmak isteyen güçlerin, çirkin amaçlarını kursaklarında bırakmıştır. Mücadelemiz, uluslararası desteği, bu pasifist ve olumsuz biçimleri yerine devrimci biçimleri dayatarak mutlaka sonuca götürecektir. Atılan bu adımın, eger daha da geliştirilirse, bunun mutlaka sonucunu alma gibi bir degeri de vardır. Bu adım, başta Türkiye devrimci-demokratik ve sosyalist hareketi olmak üzere, tüm komşu halkların sol güçlerinin içinde bulundukları yetersiz, uzlaşmacı konumları ve kendilerine dayatılan tasfiyeciligi aşmaları için elverişli zemini ortaya çıkarmıştır.

İhtilalin sürekli gelişen bir ocagı olan Kürdistan'da devrimci, demokratik, sosyalist güçler güçlü bir müttefik bulacaklardır. Ezen ulus devrimciliginin ezilen ulus devrimciligine yapamadıgını, ezilen ulus devrimciligi –Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi– ezen ulus devrimciligine yapacaktır. Sol'un oportünist-revizyonist görüşlerin etkisinden kurtulması, burjuva kuyrukçusu mirasından köklü bir biçimde sıyrılması için gereken ivmeyi verecegi gibi; yeniden örgütlenmesi ve dogru devrimci temellerde birleşik bir halk cephesine gitmesi için de üzerine düşen tarihi rolü her zamankinden güçlü bir biçimde oynayabilecektir. Her türlü tasfiyeci ve provakatif çabalara karşı, özellikle Türkiye'nin devrimci-demokratik ve sosyalist güçlerinin dogru temellerde ayaga kalkması ve gelişmesi bundan sonra daha fazla anlam ve imkan kazanacaktır. Bu temellerde sağlıklı bir enternasyonalist ittifakı yürütmek için şartlar her zamankinden daha fazla olgun, halklarımızın bagımsız, birleşik direnme geleceklerini tayin etme hakları her zamankinden daha dogru temellerde gelişmeye adaydır. 15 Agustos direniş ruhu, enternasyonalizmin başarıyla hayata geçirilişinde şerefli ve şanlı bir adımı olmuştur.

Başaşagı duran tarihimizin ayakları üstüne oturtulmasını, hep başarısızlıklarla dolu geçen ve bir türlü sosyal-şövenizmden, işbirlikçi milliyetçilikten yakasını kurtaramayan iki halkın hareketinin bugün özgür temellerde birleşmesinin küçümsenmeyecek koşullarının yaratılmasını selamlamak gerekiyor.

Partimizin,"HER ŞEY ULUSAL DİRENİŞ CEPHESİ İÇİN" şiarı artık pratik bir şiar durumuna gelmiştir. Hiç bir güç ve karşı-devrimci faaliyet, bu adımın atılmasını şimdiye kadar engelleyemedigi gibi, bundan sonra da engelleyemeyecektir. Ulusal Direniş Cephesi bayragı altında yürümek ve yaşamak, artık halkımızın şerefli yaşam şekline dönüşmek üzeredir. Teslimiyetin, uzlaşmacılıgın bayragı altında ulusal inkarı ve çürümeyi yaşamak, bundan böyle halkımızın kaderi degildir. Artık halkımız da gözünü açmıştır. Kendisi için yeni bir ulusal ve toplumsal yaşamın nüvesini oluşturmuştur. Bu konuda sayısız eylemlerle kendisine güç ve umut vermiş olan Partisine ve Partisinin bu en son şanlı eylemine coşkulu bir ilgiyle sarılması, halkımızın hangi yolda yürüyecegini, ulusal direniş cephesi için zamanın gelip gelmediginin en iyi yargıcı rolünü oynamakta oldugunu da göstermiştir. Halkımız, dört taraftan abluka altına alınmak istenenin PKK degil, aslında kendisi oldugunu, PKK'nin şahsında imha edilip bitirilmek istenenin kendi öz umutları oldugunu ögrenmiştir. Ve, tüm imkanlarını PKK için seferber etmekle neyi tercih ettigini, hükmünün kesin ve bu kararını azgın faşist terör altında sergilemekte ne kadar cesaretli oldugunu göstermiştir. O halde görülmüştür ki, halkımız, "HER ŞEY ULUSAL CEPHE İÇİN" şiarına baglıdır.

Partimizin tüm degerli militan ve sempatizanları, bir ulusun kefen içinde bogulmak istenmesinin asla bir kader olarak karşılanamayacagını, bu haksız hükmü kendi öz güçlerine dayanarak yıkabileceklerini, bunun için insani yeteneklerine dayanmanın kafi olacagını kanıtlamışlardır.

Defalarca sergilenen ve en son 15 Agustos direnme ve saldırı ruhuyla daha da netleşen Parti militanlıgının cesaret ve fedakarlık azmi, Partimizin, tarihimizin yenileştirici motor gücü oldugunu kanıtlamakla kalmamış; direnişin her koşul altında mümkün olabilecegini, dolayısıyla bir halk için ulusal-toplumsal köleligin, zaman ve mekan koşulları ne olursa olsun, hiçbir gerekçeyle kabul edilemeyeceginin de ilanı olmuştur. Bunu böyle ilan edenler, halkımızın öz gücü temelinde ayaga kalkmasının önderleridirler. Böylesine bir güç ve inançla mücadeleyi yükseltenler, "en büyük teknik insandır" şiarında ifadesini bulan, insani yeteneklerini sonuna kadar ortaya koyacak; yenilmez gibi görünen sömürgeci savaş mekanizmalarının tüm hamlelerini boşa çıkarmasını bilecek; halkımızın muhtaç oldugu ulusal birlik ve direniş dogrultusunda üzerlerindeki tarihi rolü sonuna kadar oynayacaklardır. Halkımızı Ulusal Direniş Cephesi içinde toplamak için atmış oldukları bu adımın sonunu getirmesini mutlaka bileceklerdir.

İşte! Böylesine görkemlilige sahip bir dönemin daha da pekişmesi için; halkımızla onun öncüsünün her geçen gün daha da çelikleşen birligi için; bu birliğe sağlam bir ulusal direniş cephesi içinde anlam kazandırmak için; azim, fedakarlık, cesaret ve bilinçliligi yüz kat, bin kat ve daha da artırarak o utanılası tarihin aşıldıgı bu dönemi daha da yüce kılmak için ileri...!

• YAŞASIN PKK ÖNDERLİĞİNDE GELİŞEN ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZ!

• ZAFER, ULUSAL DİRENİŞ CEPHESİNDE BİRLEŞEN VE DİRENEN HALKIMIZIN OLACAKTIR!

PKK Çermik grubu davası sonuçlandı:

Bir Kişi Ömürboyu Hapis Cezasına Çarptırıldı!

Uzun bir süreden beri 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi'nce sürdürülmekte olan PKK-Çermik grubu davası sonuçlandı.

Başlangıçta 4 kişiyi ölüm cezasına çarptıran mahkeme, daha sonra bu ölüm cezalarını çeşitli agır hapis cezalarına çevirdi ve idama çarptırılan Bayram Çelik'in cezası ömürboyu hapse; Mustafa Deniz'in 20 yıl, Mehmet Doğan ve Recai Alpay'ın da 10'ar yıl hapse dönüştürüldü.

Ayrıca, Hikmet Şimşek 13 yıl 4 ay, Necip Odabaşı 7 yıl, Celal Aladur 6 yıl 8 ay, Dogan Karaağaç 8 yıl 10 ay, Latife Fidan, Şehmus Marangoz, Remzi Gülkan, Mithat Kutluca ve Ferhat Can 5'er yıl, Muzaffer Köse 3 yıl 5 ay hapis cezalarına çarptırıldı. Tutuklu bulunduğu süre gözönünde bulundurulan Muzaffer Köse daha sonra salıverildi.

Tutuksuz "yargılanan" M. Emin Turhan, Mehmet Marangoz, Esma Yıldızhan, Mehmet Akay, Senai Çelik ve Enis Alpsan kanıt yetersizliğinden serbest bırakıldılar. Necmi Öner ve Kenan Can hakkındaki davaların da ortadan kaldırılması karar altına alındı.

Sömürgeci-faşist cuntanın iktidara gelişi ardından azgınca saldırdığı ve adeta geçmişteki yurtsever kitle kabarışının hesabını sormak istedigi alanlardan biri de Çermik'tir. Başta Hilvan ve Siverek olmak üzere bir çok alanda gelişen ve binleri ayaga kaldıran ulusal kurtuluş mücadelemizin etkileri, Çermik halkına da yansımış ve yüzlerce kişiyi devrimci saflara çekmişti. Bu gelişmelerin yarattıgı öfkeyle cunta sonrası dönemde Çermik halkına da dizginlenmemiş bir saldırı yönelten sömürgeciler yüzlerce kişiyi işkencelerden geçirmiş, onlarcasını tutuklamışlardı. Dört yılı aşkın bir süre Diyarbakır zindanlarında en agır işkence ve baskılarla onları davalarından çevirmeye, inançlarına ihanet ettirmeye çalışmış, düzmece iddialar ve işkencelerle, cezaevine doldurduğu bu insanlar aleyhine kararlar çıkarmaya çalışmıştır. İnsan ve yurtsever Kürdistanlılar olmaktan başka hiçbir suçu bulunmayan bu kişileri mahkum etmek için her türlü yol ve yönteme başvuran sömürgeci faşistler, bu konuda oluşturduğu yalan iddialar ve "kanıtlara" dayanarak onlarcasını ağır hapis cezalarına çarptırmıştır. Yine yalan ve iftira ile dahi haklarında elle tutulur bir "kanıt" gösteremedigi çok sayıda yurtseveri yıllarca zindanlarda çürüttükten sonra salıvermek zorunda kalmıştır. Bütün bunlardan amaç açık ki, kitlele-

Devamı 23. Sayfada

"Bizlerin Safı, Kesinlikle Bağımsız-Demokratik-Birleşik Kürdistan'ı Yaratma Mücadelesini Verenlerin Yanı Olmalıdır!"

OKUYUCUYA;

Kürdistanlı bir yurtseverin içinden geldiği gibi, kendi yaşamının bir kesitini oluşturan askerlik döneminde yaşadıklarını yazıp gazetemize gönderdiği bu mektubunu, içinden geçtiğimiz dönemin özelliklerini de dikkate alarak yayınlamayı uygun gördük.

Kürdistan halkının önderi PKK'nin, ülke sathında yeniden geliştirdiği mücadele gün geçtikçe daha da boyutlanmakta, yürütülen çalışmalar, çe n koşullara rağmen ürününü vermektedir. Hergün yeni mücadele haberleri aldığımız bu dönem, artık en güçlü tarzda birlik ve beraberlik içerisinde olmamız gereken bir dönemdir. KUKC'nin yaratılması ve tüm yurtsever kesimlerin bu cephe içinde birleşmeleri zorunluluk haline gelmiştir. Yine önderliğe yöneltilen saldırılar, ister içten, isterse dıştan olsun, direkt düşmana hizmet ettiğinden, her Kürdistan insanından hak ettiği cevabı almalıdır. Halkımızın kararlı yurtsever direnişi bu saldırılara güçlü bir engel olmalıdır.

Bu mektubumu benim yaşadığım ama tüm Kürdistanlıların da bilmesi gereken bazı gerçekleri açıklamak, herkesin Türk sömürgecilerini daha iyi tanımasını sağlamak amacıyla yazıyorum.

Ben 1970'de Almanya'ya geldim. Henüz 15 yaşındaydım. Üç sene meslek okuluna gittikten sonra vasıflı işçi olarak çalışmaya başladım. Daha çocuk yaşta pazarlandığım yetmiyormuş gibi, egemen güçler bu sefer de beni ortaçağın karanlık düşünceleri içerisine çekmek için yoğun bir çaba içerisine girmişlerdi. Ve sonuçta başardılar da. 1973'lere geldiğimizde MHP'lilerle ilişkiye girmiş ve azgın bir faşist olma yolunda ilerlemeye başlamıştım. Dünya tarihine barbar, tembel ve istila-talanla geçimini sağlayan bir güç olarak geçen Osmanoğullarına –Kürt olduğum halde– secde ediyordum. Türklük adına herşeye, soyuma, halkıma düşman oluyordum. MHP'lilerin teşviki ile o dönemde ben, diskotek ve insanlık onurunu rencide eden bataklıkları tanıdım. Bu yerler sivil faşist kliğin örgütlenmesinde önemli bir yer tutmaktaydı. "Türk milliyetçileri" gençleri kendi aralarına almadan önce, kendi deyimleriyle bu "nimetlerden" nasibini aldırıyorlardı. Böylelikle de istedikleri gibi yönlendiriyorlardı. İdeolojileri de Fatih Sultan Mehmet'lerin barbarlıklarının anlatılmasından başka bir şey değildi. Ayrıca spor çalışmalarını da ihmal etmiyorlardı. Ben de bu faaliyetlerde 3 sene yer aldım. Benim bu durumum çevremde bazı yurtsever insanları üzüyorduysa da bazı gericilerin de benimle gurur duymalarını sağlıyordu.

Bu barbar yaşantım üç yıl boyunca devam etti ve 75'de askere gitmemle son buldu. Aslında öyle hemen askere gitmem de yine bu milliyetçi duygularımın bir eseri oldu. İsteseydim 29 yaşına kadar gitmeyebilirdim. Ama Türk milliyetçisi deyip geçmemek gerek. Ben ille de mehmetcik olacağım diyerek çekip askere gittim. 2 ay memlekette kaldıktan sonra beni önce İzmir-Foça'da 6 ay Komando Çavuş talimgah kursuna aldılar. Bu kurstan sonra Kürdistan'daki bir komando okuluna gönderdiler. İzmir'den Diyarbakır'a geldim. Daha garajda ilk indiğimde değişik bir ortamda olduğumu farkettim. Gerek doğası gerekse insanlarının yapısıyla tamamen farklı bir ortamda hissettim kendimi. Öyle durduğum yerde çevreme bakıp düşünceye dalmışım. Birden otobüs muavininin yolculara Kürtçe bir açıklama yapmasıyla kendime geldim. Bu son olay beni daha çok etkiledi. Neydi bu? Otobüsçü, alıcı, satıcı neden Türkçe değil de Kürtçe konuşuyorlardı? Egemen ulusun milliyetçileri bize şunu aşılıyorlardı: "*Türkiye'de Kürt mürt yoktur, hepimiz Türk ve müslümanız*" Yine, doğup büyüdüğüm yöre sosyal olarak biraz daha gelişkin olduğundan kendi çevremde de bu tür şeylerle fazla karşılaşmamıştım. Asimilasyon bizi daha çok etkilemişti.

Diyarbakır'dan hareket eden otobüsümüz görev yerine doğru yola çıktığında kafam alak bulak olmuş vaziyetteydi. Ertesi gün eğitim yerine geldim ve göreve başladım. Bu görev süresi benim yaşantımda tam anlamıyla bir dönüm noktası olması itibarıyla oldukça önemli bir yere sahiptir.

Bir gün nöbetçi çavuşuyum. Taburun yazıhanesinde gözüme kalın bir klasör ilişti. Açıp bir göz gezdirdim ve şöyle bir paragraf okudum: "Komando tatbikat eğitim konusu: **Askerler bir iki ay önce sakal bırakacaklar, gidip köylerden şalvar ve diğer kıyafetleri toplayacaklar ve bu kıyafetleri giyip sakal bırakanlar biraz da Kürtçe öğrenecekler**" Bu bir tatbikat provasıydı. Bunun aynısını da hayata geçirdik. İşte bu tatbikatlar beni giderek Türk milliyetçiliğinden uzaklaştırıyordu. Eskiden Kürt halkına olan kinim bu sefer yavaş yavaş Türk milliyetçiliğine doğru yöneliyordu.

Tüm prova ve hazırlıklar bittikten sonra, genel bir tatbikat için Siverek ovasına doğru konvoylar halinde yola koyulduk. Tatbikatın ismi -BUNCA 77- idi. Tatbikatı izlemek için Ankara'dan 40 tane subay ve general geliyordu. Tatbikat öncesi bu subaylara bir pusu kurularak ilk gösteri yapıldı.

Kürt kıyafetleri giyen komandolar, yolun kenarına gizlendiler. Ankara plakalı otobüsler yaklaştığında komandolar hızla pusudan çıkıp subayların arabalarına ateş etmeye başladılar. Bu ateş duellosu esnasında başımızdaki subay çat pat öğrendiği Kürtçeyle "*lo askerê Tirko hat, lêxin kuro lêxin*" diye bağırdı. Bu karşılıklı konuşmalar daha o anda beni ve 5 Kürt arkadaşımı derinden yaralamıştı. Kafamız zonkluyordu. Bu ne demekti? Neden böyle yapıyorlardı? Tam anlamını bir türlü çıkaramıyor ve moralimizi düzeltemiyorduk. Bu gösteri sonucu Ankara'dan gelen subayların yarısı –tatbikat gereği– onların deyimiyle "Kürt çeteleri" tarafından imha edildi. Bu ilk hamle başarıyla sonuçlandığından subaylar bizleri kutladılar ve asıl tatbikat alanına gittik.

Siverek ovasında bulunan tatbikat alanı, uygun şekilde düzeltilmiş ve konuk subaylar seyirci yerine yerleşmişlerdi. Yöre halkı da kasıtlı olarak –kimisi de zorla– tatbikatı seyretmeye getirilmişti. Biz de gelip yerimizi aldık. Bazı arkadaşlar kadın kılığına girip ekmek pişirmeye, bazıları yayık yaymaya başladılar. Diğerleri de aşiret adamlarının kılığına girip grup grup Kürtçe olarak aşiret konuşmaları yapıyorlardı. Bu konuşmaları yöre halkı bilinçsizce alkışlarken, generaller ve diğer subaylar da başarılı olmuş diye alkışlamaktaydılar.

Bu aşiret sahnesi devam edeedursun, benim de içinde bulunduğum 140 kişilik komando birimi, gerilla yöntemini kullanarak gizlice onlara yaklaştık ve aniden yaptığımız saldırı çıkartmasıyla çatışmayı başlattık. Aşiret kılığına giren komandolar da bir çetenin konuşmaları ve tavırlarıyla bize karşılık verdiler. Silahlar tam bir saat konuştu ve sonuçta Kürt aşiretinin yarısı öldü, diğer yarısı da çekip dağlara kaçtılar. Onların çadırlarını, kadınlarını, yayık ve eşyalarını darmadağın ettikten sonra tatbikat icabı 4-5 ölü verdikse de galip gelmiştik. Kürt aşiret ve çeteleri de yarısı öldürülüp diğer yarısı da dağlara kaçtığından mağlup olmuştu.

Tatbikat böylece sonuçlanınca, Binbaşı gidip Genel Kurmay Başkanının önünde tekmil verdi ve "*vukuatsız olarak görevimizi ifa ettik komutanım*" diyerek tatbikatı sonuçlandırdı. Dakikalarca alkışlandıktan sonra istirahata çekildik. Herkes arabaların yanına çekildiğinden, biz 5-6 Kürt arkadaş bir araya toplandık. Hepimizin de suratı asıktı. Bu anlamlı tatbikatın etkisinden kurtulamamıştık. İçimizden biri konuyu açtı: "*Arkadaşlar, bu tatbikatın anlamını çıkarabildiniz mi?*" diye sordu. Biri, "*ben biliyorum*" dedi; "*Kürtler rahat durmuyor, insanları soyuyorlar, onun için bu tatbikatı yapıyorlar.*" Biz diğer 5 arkadaş ona karşı çıktık. İlk konuşan arkadaş başladı anlamını bize anlatmaya:

"*Arkadaşlar*" dedi, "*sözde Türk devleti avaz avaz bağırarak ve konuşarak hepimiz müslümanız, kardeşiz, Türküz, Kürt-mürt denen bir şey yoktur diyor. Peki öyleyse nedir bu frangalar? Nedir bu tatbikatlar? Hayır arkadaşlar hayır. Onlar, kimse görmesin diye bu tatbikatlarda kendi öz düşmanlarını gizli bir çarşaf altına koymuşlar ve şimdi ona karşı nasıl savaşacaklarını belirlemeye çalışıyorlar. Gelecekteki Kürt halk hareketlerine karşı girişilecek saldırıların bilinçli bir provasıdır bu tatbikatlar.*" Arkadaş da bunları tasdik etti ve daha fazla bir arada durmadan dağılmak zorunda kaldık.

İyice karışan düşüncelerim bu sefer Almanya'da bana aşılandığı biçimiyle değildi artık. O köhnemiş, barbar Türk milliyetçiliğinin üzerine yavaş yavaş sünger çekip giderek bir Kürt milliyetçiliğine giriyordum. Bu tatbikattan önce şefaatle yaptığım askerliğim giderek pasifleşiyordu. Askerlik sürem boyunca buna benzer birçok olay yaşadımsa da hiç unutamadığım biri var ki bu, Kürdistanlılara gerçekleri anlatmada epey yararlı bir örnektir.

Her zaman olduğu gibi, yine sabah erkenden alarm çalındı ve çabucak hazırlanıp yola koyulduk. Ne yapacağız, nereye gidiyoruz kimse bilmiyor. Epey gittikten sonra etrafı dağlarla ve ormanlarla çevrili bir şehire geldik. Ekonomik ve gelişkinlik durumu çok geriydi. Arkadaşlar, burası Tunceli'dir dediler. Arabalarımız 5 dk. kadar yolun kenarında durdular ve bir asker arkadaş arabadan inip yirmi metre yakınımızdaki bir eve gidip su istedi. Tam suyu içmek üzere iken başımızdaki ... Yüzbaşı askere bağırıp suyu içmemesini ve hemen yanına gelmesini söyledi. Asker arkadaş şaşırdı ve suyu içmeden kadına geri verdi, koşarak gelip arabaya bindi. Hareket

Devamı 22. sayfada

Dün provaydı; bugün gerçeği yaşanıyor...

"Geleceği Yaratacak Olan Kollarınızı Buralara Kadar Uzatın!"

Ben, Kürdistan'ın Bingöl iline bağlı . . . köyünden İ... C... adlı, topraksız, yoksul bir Kürt köylüsüyüm. Serxwebûn gazetesi, benim gibi yoksul ve çilekeş insanların dertlerini dile getirdiğinden, ben de size durumumuzu ve sıkıntılarımızı yazmaya çalışarak, bunlardan iki örnek sunacağım.

Çok nüfuslu olan ailemin geçimini sağlamakla yükümlü olduğumdan, bunu şimdiye kadar orda-burda gündelikçi olarak çalışarak, varolan hayvanlarımızdan birkaçını satarak, kıt-kanat da olsa yerine getirmeye çalıştım. Fakat daha sonra işler birden bire kesildi ve iş bulamaz oldum. Bu arada amelelik yaparak kazandığım birkaç kuruş da harcandı gitti. Çalışabilmek için başvurduğum her yerde kapılar yüzüme kapandı ve ben de çareyi köy işlerinde çalışmada buldum. Biraz davar, biraz da keçimiz vardı; bunlardan elde ettiğimiz yağ ve çökeleği satarak idare etmeye çalıştım, ama, tüm yoksulluğun suçlusu devlet buna da müsade etmedi. Geçen sene, yaprak kesmemizi engelledi, arazi ve otlaklarımız olmadığından dolayı hayvanlarımızı satmak zorunda kaldık. Şimdi elimizde birkaç davar, 5-10 tane keçi kalmış. Hayvanlar artık hiçbir derdimize derman olmuyor, biraz katık veriyor o kadar. Geçim derdi çok büyük bir sorun olup, omuzlarımızdadır. Ne yapacağımızı şaşırdık ve çıkar yol aramaktayız.

Kış aylarını önceden aldığımız un ile geçirdik. Şimdi, evde bir avuç un kalmadı, erzağımız bitti. Herşeyden önemlisi eve biraz un almam gerekiyordu, fakat cebimde beş kuruşum dahi olmadığından alamadım. İş yok, arazi yok, gelir yok, yok yok.. Bazı yakın akrabalarımdan ve tanış çevreden bir çuval un borç edinmeyi denedim, ama her defasında eve eli boş döndüm. Çünkü onların da kalmamıştı, ya bir çuval ya da yarım çuval unları vardı. Hiçbir güvencem de yok ki, bu güvence karşılığında biraz borç bulabileyim. Köyde ve civarda herkes parasızlıktan yakınıyor. Unsuz ve erzaksız kalan bir tek ben miyim ki, halkın çoğunluğu, ya aynı durumda, ya da çok daha kötü durumdadırlar. Bizim bu fakirliğimiz, sefaletimiz yetmiyormuş gibi, hergün zam üzerine yeni zamlar yapılmakta, her şey iki katına çıkarılmaktadır. Şimdiye kadar bir çuval unu 3500 liraya alırken, 5000 liradan almaya başladık. Bu belki bazıları için dile kolay gelebilir, ama biraz düşünüldüğünde, benim gibiler için ne kadar anlam taşıdığı hemen anlaşılacaktır. Tarlam olmadığından dolayı unumun tümünü parayla satın alıyorum. Bir yılda en asgarisinden 25 çuval un harcanıyor ve hesabını siz yapın. Bu sadece un için giderimdir, ya diğer maddeler için ne demeli? Bir de Türk devletinin istisnasız hergün zamları çoğaltması buna eklenince, durumumuzun vahimliği açık olarak ortaya çıkmaktadır. Yeri gelmişken şunu da belirteyim ki, yapılan bu zamlar bizi devlete düşman etmekten başka hiçbir işe yaramadı. Kenan Evren'den belki biraz daha iyidir diye ANAP'a oy verdik. Oylarımızın karşılığı olarak, o bize zamları müjdeledi. Ve bu müjdeler biraz da olsa varolan güvenimizi ortadan kaldırdı, tüm gerçekleri gün yüzüne çıkardı. Artık, bizi sömürenler, açlığa mahkum edenler, tüm bunların sorumluları ortaya çıktı ve toplu iğne başı kadar da olsa varolan güvenler yıkılıp yerlebir oldu.

Kısaca, izah etmeye çalıştığım durumumuzun çok kötü olduğudur. Günlük yaşamaya, günlük ekmeğimizi bulmaya çalışıyoruz. Birgün sonrasını düşünmek mümkün değil. Artık bıçak kemiğe dayanmıştır. Çocuklarımız aç kalmakta, şeker ve çay ise lüks maddesi olduğundan aklımıza bile gelmemektedir. İşte biz topraksız ve yoksul köylünün durumu budur. Bu duruma başka yerlerde de tanık oldum.

Geçenlerde iş aramak için kente gittiğimde, bir bakkalın yanında bir dostumla dertleşiyorduk. Birden bakkal ile bir yaşlı kadının ağız münakaşasını duyduk. Mesele şuydu: Yaşlı kadın bakkaldan 5 kilo şeker borç almış, fakat bakkal çay, şeker, sigara gibi maddeleri borç vermediğinden, kadının elinden şeker torbasını almıştı. Kadın üzüntüyle, ağlamaklı yalvararak bu defalık da borç vermesini istedi. Evde çay hazırlamış, ama şekeri yokmuş, tüm aile, çocuklar kahvaltı için şeker bekliyorlarmış... Kadın eziklik ve utangaçlık içinde bunu söylemesine rağmen, bakkal şekeri vermedi. O an tüm dünyam allakbullak oldu, üzüntüden kahroldum, param olmadığından para da veremiyordum. Neyse ki yanımdaki arkadaşım parayı ödeyerek kadını yolcu etti. Kadının dualarından geçilmiyordu, yol boyunca dönüp, dönüp dua ediyordu. Çok aşırı üzülmeme rağmen, bakkala da kızamıyordum. Çünkü o da haklı, elinde parası olmadığı için borç vermiyor, verirse kendisi iflas edecek. Bu tek bir kişi ve olaydır. Bunun binlercesi, onbinlercesi hergün, her saat değişik biçimlerde yaşanıyor. Tüm bunların tek suçlusu mevcut düzen ve devlettir. Başka kimse değil.

Kısaca, bizler bu durumlardayız. Hiçbir şekilde geleceğimiz bu düzen altında garantili değildir. Bunlar yetmiyormuş gibi, bir de askerlerin dipçikleri ve namluları da hiç üzerimizden eksik olmuyor. En ufak bir olayda, en aşağılık, en iğrenç hakaretlere uğruyoruz. Öyle bir duruma getirilmişiz ki, bazı şeyleri ailemizden dahi gizliyoruz. Bizler, üzerinde tonlarca yük bulunan insanlara dönmüşüz, boğulmak üzereyiz. Eski günlere dönmeyi gözden çıkardık. Her geçen günümüz açlığa ve yokoluşa doğru gidiyor. Tüm umutlarımızı sizlere bağlamışız. Ancak bizleri, sizler bu zalimlerin elinden kurtarabilir, intikamımızı alabilirsiniz. Dönüş günlerinizi dört gözle bekliyoruz. Bizleri tek başımıza bırakmayın, o geleceği yaratacak olan kollarınızı buralara kadar uzatın. Son olarak size mümkün olduğu kadar durumlarımızı yazdım. Sonumuzun iyi olacağına inanıyorum. Hepinize hasret dolu selamlarımı iletirim.

Gerekli olan ne şimdi? Öc mü? Öc evet!
Oğlunun yüreği çarpmaya devam etsin
Ve ilerlesin diye ölümün ötesinden.
Bu görevi yüklenmek bazen yüreğe düşer.

Ve cephede gökyüzü bulutlarla örtülür
Ve yeryüzünü yalayıp geçerse bahar,
Birlikte olacaksınız sonuna kadar!
Baba ile oğul, uyku nedir bilmeyeceksiniz.

Sana saldıran acıda kişisel, tekil
Bir tasaya hakkın yok.
Bırak göstersin acı son hünerini de,
Şakağında bir namlu gibi dursa da bırak.

Hayır aldatma kendini! Çıkış yolu bu değil!
Oğlun, paramparça olmuş tüm gençliğiyle,
Merhamet ve imtiyaz dilenmeksizin,
Milyonlarca başka oğulu savaşa çağırıyor.
Ve senin oğlun olmayan sevgili oğullar
Omuz omuza ve yenilmez saflar halinde
Kendilerininkinden daha büyük
bir hakikat uğruna
Ölmüş oğulların nöbetini aldılar.

1943
Pavel ANTOKOLSKİ

"Cunta Yalnız devrimcilerin Değil; Tüm Kürdistan Halkının Düşmanıdır!"

Kars'ın Aralık ilçesinin G. köyünde bir yurtseverle yapılan ve gazetemize ulaştırılan röportajı yayınlıyoruz.

Devrimciler- *Cunta geldikten sonraki durum hakkında neler söylemek istiyorsunuz?*

G... Köylüsü- Askeri-cunta yeni iktidara geldiği zaman, sadece devrimcileri tutuyor, işkence ediyor ve öldürüyor zannediyordum. Sadece ben böyle düşünmüyordum, tüm köylülerimiz ve çevre köylerdekiler de böyle düşünüyorlardı. Bizler çok yanlış düşündüğümüzü çok kısa zamanda gördük. Bir sabah kalktığımda, köyümüzün etrafının asker ve polislerle sarıldığını gördüm. Aniden aç kurtlar gibi evlerimize saldırdılar, evleri teker teker aradılar ve bizlere *"devrimciler nerede?"*, *"sizler için buraya geliyorlar"*, *"bu fazla yiyecekler nedir?"*, *"dağda devrimcileri saklıyorsunuz"* diyerek, rastgele sağa-sola vurmaya başladılar. *"Devrimcilerin yerlerini söyleyin"* demeleri üzerine hiç kimseden çıt çıkmayınca, zorla bazı köylüleri alarak, dağdaki mağaraların bulunduğu yerlere doğru gittiler. Bu manzara bana Ağrı isyanı günlerindeki Türk ordusunun vahşetini hatırlattı. Çünkü o günlerden bu yana ilk olarak böyle bir manzara ile karşılaşıyordum. Başka yerlerde olanları duyuyordum, ama hiç yakından tanık olmamıştım. Ağrı isyanı günlerinde ben çocuktum. Türk ordusu babamın başına çok şeyler getirmişti. Geldiklerinde babam dağlara kaçıyordu. Askerler annemi dövüyorlardı ve *"kocan nerede söyle"* diyorlardı. Annem bunlara karşı çok direniyordu. Ben ve kardeşlerim de ağlayarak, annemin eteklerinden tutuyorduk. Çok kereler askerlerin benim karnıma tekmeyle vurduklarını ve bağırıp yere serildiğimi çok iyi hatırlıyorum. Onun için diyorum ki; cunta, yalnız devrimcilerin düşmanı değil, tüm Kürdistan halkının düşmanıdır.

Devrimciler- *Bu dönemde sizin maruz kaldığınız özel uygulamalar oldu mu?*

G... Köylüsü- Tüm halkın başına geldiği gibi, cunta benim başıma da çok şey getirdi. Bunlardan bir tanesini anlatabilirim. Bir gece uykudayken birden kapı ve pencereler hızlı hızlı vuruldu. Bağıra bağıra *"açın kapıyı"* diye tekmeliyorlardı. Yerimden fırlayıp hemen kapıyı açmamla içeriye polis ve jandarmaların dolması bir oldu. Elbisemi giymeme fırsat vermeden hemen *"ifaden var, haydi bizimle gel"* deyip, çocuklarımın gözyaşları içinde beni sürükleyerek, döverek götürdüler. İşkenceler sırasında bana sürekli olarak *"altınlar nerede?"*, *"altınları nereye gizledin?" "filan filan adamlarla şu tarihlerde altın bulmuşsun..."* diye soruyorlardı. Ben böyle bir şey olmadığından olay karşısında şaşkına döndüm. *"Hayır böyle bir şey yok, yalandır"* dememle üzerine beni falakaya yatırdılar. Önce ellerime, daha sonra ayaklarıma ve giderek tüm vücuduma rastgele vurdular. Kendimden geçmişim. Gözlerimi açtığımda köyümden, kazamdan ve çeşitli köy ve kazalardan, benim gibi her yerleri yara-bere içinde kalmış tanıdığım, tanımadığım onlarca insanla karşılaştım. Kısa bir süre geçtikten sonra, bizleri teker teker alıp götürdüler. Bu sefer de yine en aşağılık işkenceleri yaptıktan sonra vücudumun çeşitli yerlerine elektrik verdiler. Birşey elde edemeyeceklerini anlayınca, beni Savcılığa çıkardılar. Sonra bırakılmamız için bizden 50.000, 100.000 lira istediler. Akrabalarımız hayvanlarımızı satarak, istenen bu parayı denkleştirip bu aç kurtlara verdikten sonra, güya kefaletle bizi tahliye ettiler. Üç gün ne bir yudum su, ne de bir lokma ekmek vermedikleri gibi, doktora gitmememiz için bizleri tehdit ettiler. Eve geldiğimde bir hayvan derisini vücuduma çekerek, günlerce yatakta kaldım. Kendimi zor iyileştirdim diyebilirim. Ama yine de o işkencelerden rahatsızlıklarım devam ediyor.

Devrimciler- *Askeri-cunta geldikten sonra sizin ekonomik durumunuzda ne gibi değişiklikler oldu?*

G... Köylüsü- Biz bu yönetim altında geçimimizi sağlayamıyoruz. Ya da çok zor koşulları yaşıyoruz. Devlet herşeyi tekeline almış. Bizim geçim kaynağımız hayvancılıktır. Bizim ne yünümüz, ne sütümüz ne de hayvanımız para etmiyor. Yaşamımızı sürdürebilmemiz için gerekli olan herşey son derece pahalı. Zam üzerine zamlar belimizi büktü. Bir çuval şeker 9000 lira, bir çuval un 5500 lira, bir kilo çay 2000 lira, bir teneke gazyağı 2000 lira. Paranın değeri de olmadığından geçim sıkıntımız çok fazlasıyla ağırlaşmış durumdadır. Size bir örnek vermek isterim. Benim yaşlı bir amcam anlatıyordu: *"Çarlık döneminde biz Ermenistan'da yaşıyorduk. O dönemde bir gün ben iki tane toğlu alıp pazara satmaya götürdüm. Toğluları pazarda sattığımda, parayı, bez bir cüzdanım vardı, onun içine doldurdum. Bu parayla çok alacağımı düşündüm. Çok acıkmıştım. Önce karnımı doyurayım diye düşünerek fırına gittim. İki ekmek aldım, elimdeki bütün parayı benden aldılar."*

İşte bu olayın aynısı bizim başımıza gelmiş durumda. Hayvanımızı satıyoruz, cepler dolusu para elimize geçiyor, çarşıya gittiğimizde bu para hiçbir derdimize deva olmuyor. Bütün eşyalara zam gelmesine rağmen, bizim hayvanlarımıza hiç zam gelmiyor. Üstelik kimse de almıyor. Bu sene tüm hayvanlarımız elimizde kaldı. Otun kilosu 45 lira, arpanın kilosu 50 liradan satılıyordu. Şimdi biz bu hayvanı satıyoruz, bu sene yediğinin fiyatını bile çıkarmıyor. Bu durumda da elimizdeki hayvanı devlet kombinesine satıyoruz. Devlet, hayvanımızın kuyruk, iç yağını ve postunu (derisini), ayak ve kafasını hesaba katmıyor, sadece hayvanımızın kuru iskeletini çok ucuz bir şekilde alıyor. Sömürüsünü bu şekilde en acımasızca yapıyor.

Devrimciler- *Hapishanedeki devrimciler üzerindeki baskı, işkence ve katliamlar hakkında neler duydunuz, neler düşünüyorsunuz?*

G... Köylüsü- Cunta, halkın başına getirdiğinin yüz katını devrimcilerin başına getiriyor. Bizi böyle hallere koyan, hepimizi ölüme mahkum eden bir düşmanın, devrimcileri diri yakmaktan ve en adi hakareti yapmaktan çekinmeyeceği çok açık değil mi? Çünkü bu düşmanda şeref, namus diye birşey yok. Onun için devrimcilere şunu diyorum: düşmanın eline sağ düşmeyin. Vurun, öldürün, kaybolun. Çarpışarak ölün, ama sömürgecilerin eline düşmeyin.

Devrimciler- *Peki size göre askeri cuntadan, yani sömürgecilerden kurtulmanın çaresi nedir?*

G... Köylüsü- Sömürgeciliği yıkmak için çok güçlü örgütlenmek gerekir. Devrimciler Lenin gibi örgütlenmeli, örgüt yaratmalı, Lenin nasıl halkıyla Nikola'nın devletini yıktıysa, bu devlet de Nikola devleti gibi yıkımın eşiğine gelmiş. Yalnız çok dikkatli çalışmak ve örgütlenmek gerekir.

Devrimciler- *Başka söylemek istedikleriniz var mı?*

G... Köylüsü- Diyeceğim çok şeyler var ama anlatmakla bitmiyor. Ancak bizim diyeceklerimizin yerini bulması, bu devletin yıkılması ile olur.

"Düşmanın Silahıyla Düşmanı İmha Edeceğiz!"

Devrimciler- *Sömürgecilerin silah toplama operasyonları sizin köyde nasıl gerçekleşti?*

K... Köylüsü- Bir sabah kalktığımızda köyün etrafının tümüyle sarılmış olduğunu gördük. Daha sonra yüzbaşı bir grup polis ve jandarma ile köy camisine giderek, hoparlör ile köylüleri caminin önüne toplanmaya çağırdı. Biz tüm köylüler caminin önüne toplandık. Polislerin şefi elindeki listeden bir sürü isim okuyarak, bunların silahlarını getirip teslim etmelerini istedi. Köylülerin silahlarının olmadığını söylemeleri üzerine, kendi adamlarından birini içeri alarak işkence yapıyor süsü verdiler. Ben kendi gözlerimle olaya tanık olduğum için sahtekarlık yaptıklarını biliyordum. Bu oyunun sonucunda köylüleri teker teker falakaya yatırdılar. Falakadakilerin sesleri her yanı çınlatıyordu. Öylesine işkence yapıyorlardı ki, köylüler cansız yere seriliyorlardı. Köylülerin bir kısmı korkudan silahlarını teslim ettiler. Bu işkenceler sonucunda bir çok köylü hala yataklarda hastadır. Ben kendim bile bir silah teslim etmek zorunda kaldım. Vermeyeni ise iki günde bir götürüp falakaya yatırıyorlardı. Bu yöntemle bizlerden silah toplayabildiler.

Devrimciler- *Sömürgeciler neden sizleri silahsızlandırmak istiyorlar?*

K... Köylüsü- Bunun nedeni çok açık. PKK'lilerin bir devrim hareketi geliştirdiklerini ve bizlerin de onları desteklediğimizi bildiklerinden, kendi akıllarınca güya silahlarımızı toplamakla bizi güçsüz kılacaklarını, PKK'yi güçsüz kılacaklarını zannediyorlar. Çünkü düşman Kürdistan halkının mücadelesinden çok korkuyor ve bunun bir silahlı mücadele olduğunu çok iyi biliyor. Belki 1940'ta silahlarımızı toplayarak o zamanın isyanlarını bastırdılar, ama şimdi artık bu mümkün değildir. Düşman hiçbir şekilde gelişen mücadeleyi durduramaz.

Devrimciler- *Silahlı mücadeleyi geliştirebilmek için düşmana karşı nasıl savaşabiliriz, neyle savaşabiliriz? Bu konuda ne diyorsunuz?*

K... Köylüsü- Bizim silahlarımız düşmanın elindedir, mücadelemiz gelişirse toplanan silahların on mislisini düşmandan alacağız. Başka çaremiz yok ve en mantıklı çare de düşmanın silahıyla düşmanı imha etmektir. Nasıl savaşacağımızı da devrimcilerden gördük, görüyoruz ve hep birlikte göstereceğiz.

Devrimciler- *Başka bir şey demek istiyor musunuz?*

K... Köylüsü- Devrimcilerden tek istediğim, aramızda dolaşan ve bizlere çok zarar veren şu ajanları cezalandırmalarıdır. Düşmana en açık uşaklığı yapıp, halk arasındaki tüm şeylerden düşmanı haberdar ediyorlar. Bunu engellemek gerekiyor. Çünkü, Ağrı isyanında da düşman tüm sırrımızı bizlerin içinde bulunan bu tip ajanlardan öğrenerek isyanımızı bastırdı. Bu soysuzlar kendi şereflerini bir bardak çaya, bir tas çorbaya, birkaç kuruş paraya satıyorlar. Böyle şerefsiz insanların cezalandırılması boynumuzun borcudur.

Türkiye ve Kürdistan halkının cunta basınına yansıyan yaşamından örnekler.

YAŞAM ÇEKİLMEZ DURUMDA!

BU GİDİŞ NEYİN HABERCİSİ?

Türkiye ve Kürdistan'da yaşam, yoksul halk kitleleri için çekilmez bir işkenceden başka bir şey değil. Halk öfke ve kin dolu. Ne zaman bitecek bu çile diyor, esnafı, köylüsü, emeklisi, işçisi, aydınıyla istisnasız herkes bu soruyu soruyor. Sömürü, vurgun, talan, her türlü entrika ise "vurgun vuranındır" mantığı ile bir avuç modern eşkiya—burjuvanın günlük uğraşı. Ölümcül hastalar hastane kapılarından kovuluyor. Eğer beş-on kuruş parası varsa, hasta sahibi ilaç almaya kalmadan, elindeki-avucundakini de yol masrafına harcıyor. İşsiz gençler kahvehanelerin dumanlı havası içinde kumar masalarına çekiliyor. Adım başı dilenciler, sokaklardaki kaldırım taşlarıyla yarışıyorlar sanki. İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun önünde yorgun, düşünceli ve aç insan kuyruğu her gün biraz daha uzuyor. Köylü düşünceli, verilen taban fiyatlar, ürüne bağlanan umutları daha ilk günden silip götürmüş durumda. Sokaklar da yaz sıcağının buğulaştırdığı lağım sularının genzi tıkayan kokuları, üstü başı yırtık yalın ayak pis sularda oynaşan çocuklar, eve dönerken tek bir ekmek almak için ceplerini karıştıran babalar, iş aramaktan ayakları yırtık ayakkabıları neredeyse iyice patlatacak kadar şişmiş işsizler, TMO'nun önünde göz nuru ürünlerinin satım işini tamamlamaya çalışan düşünceli köylüler, evde pişirecek yemeği düşünen analar, sırf aç çocuklarını doyurmak için kendini satan kadınlar, karısını-kızını pazarlayan kocalar-babalar, cinnet getiren insanlar, çıldıranlar, cinayetler, sokakta sarhoş naraları, bakkalın, fırının önünden geçemeyen memurlar, tek bir kitap dahi alacak parayı bulamayan öğrenciler, aydınlar vs. vs... Türkiye ve Kürdistan'daki yaşamın ortak ve en genel yönleri. Yine, seçilen güzellik kraliçeleri, tekelci-burjuvazinin boğaz sefaları, deniz maceraları, ziyafetler, en lüks otellerde dolarla yapılan düğünler, madalya törenleri, defileler, kimsesiz çocuklara yardım için düzenlenen balolar, yardım dernekleri, gazeteler, televizyon ve sinemalarda sergilenen ahlaksızlıklar, ev kadınlarına tutumlu olmanın yollarını gösteren demeçler, yabancı devlet erkanı ve iş adamlarına sunulan kadın "sanatçılar" vs. vs. ise, madalyonun diğer yüzü.

Bir yanda, açlığın, işsizliğin ve zorbalığın altında ölüme terkedilmiş halk yığınları; diğer yanda kahkalarla inleyen, viski bardaklarının çınlattığı salonlarda "büyük Türkiye" nutuklarıyla halkın kanını emerek yaşayanlar...

Cunta basını bile, bu cehennemi yaşamın sefaletini gizleyemiyor. Patlamaya hazır bir yanardağ gibi içten içe kaynayan, ama şimdilik sessiz gibi görünen halkın durumu karşısında telaş ve şaşkınlıkla, burjuva kalemler habire öğütler yazıyorlar, bu konuda yaklaşan tehlikeyi haber veriyorlar.

Yaşam çekilmez durumda. Diyarbakır'da, her türlü baskı ve işkenceye rağmen tencereleriyle valiliğin önünde oturan kadınlar, daha geçenlerde ilk sinyali verdiler. İşçiler, kara sendika patronlarına "hayır" diye haykırarak, pek o kadar "uslu" olmayacaklarını ortaya koydular. Burjuva basının nabız yoklamalarının sonuçları, cunta için pek iç açıcı değil. İşsiz bir genç, başbakana kadar ulaşmayı başarmış, ölümü pahasına ileri atılıp iş istiyor.

Mevcut durumu yansıtabilmek için, nereden başlamak gerek. Her şey öylesine sefalet örneği sergiliyor ki, yaşamın her anı bir örnek olarak verilebilir. Ve yaşam bir bütün olduğuna göre, ücretler, ekmek fiyatı, vitrinlerde bekleyen ayakkabı, önlük, mutfağa girmeyen et, acıdan kıvranan hasta, her şey birden dökülmek istiyor kalemden satırlara.

Burjuva basınından alacağımız birkaç örnek bile, bu gerçekleri göstermeye yetecektir.

Tercüman yazarı, hergün giderek artan pahalılığa suçlu arıyor. Halk açlığını anlatıyor. Binnaz Altınkaya adlı bir ev kadını, elindeki boş torbayı göstererek "*eskiden 500 lirayla, 1000 lirayla pazara giderdim. Tabii o günler eskide kaldı... Şimdi bin liraya bir kilo domates, yarım kilo et, bir kilo patlıcan alınıyor. Çocuklar meyve yemeyi unuttu*" diyor.

17.6.1984 tarihli Hürriyet gazetesinde, Başbakanlık kapısında bir işçi Özal'a seslendi: "*Başbakanım açlıktan ölüyoruz*" başlıklarıyla ve fotoğraflarıyla bir haber verilmiş.

"**Orta direk vitrinlere uzaktan bakıyor**"; "**vatandaş ekonomik durumdan umutsuz**"; "**çiftçiler, memurlar ve işçiler hükümetten hoşnut değil**"; "**nakit sıkıntısı çeken üretime yönelik orta ve küçük esnaf feryat ediyor: geçinemiyoruz!**"; "**başbakan çağrıda bulundu: 1985 bütçesi yine kemer sıkacak**"; "**memur ümidini 'ödüle' bağladı**"; "**pahalılık çocuk ölümlerini artırdı**";

800 METRELİK ÇAY KUYRUĞU

GÖZLERİ YAŞLI

GERİYE YIKINTI KALDI

Amerikan modeli Başbakan

Başbakan Özal, son İzmir gezisinde Amerikan cumhurbaşkanlarından esinlendiği yeni bir yöntemi yürürlüğe koydu. İzmir Fuarı'nın açılışına açık bir Cadillac arabayla geldi. Arabanın iki tarafında güvenlik görevlileri yer aldı. Arabanın içine Başbakan Turgut Özal ve eşi Semra Özal yerleşti. Böylece fuara doğru yola çıkıldı. Semra Özal ve Başbakan Özal araç yavaş yavaş ilerlerken çevrede biriken vatandaşları gülerek ve sempatik biçimde selamladılar.

"**Özal: '6 ayda çok başarılı olduk**" gibi haberler, birbiri ardına bu sefalet tablosunun bir örneği olarak sıralanabilir.

Oyleyse; bir yerden başlayarak, yaraya yavaş yavaş dokunalım.

Halkın boğazını sıkarak son lokmasına kadar alıp, kendi sermayesini artırmaktan başka hiçbir şey düşünmeyen burjuvazi, bu amacına ulaşmak için gereken her yolu denemekten çekinmez. Soygun ve talanla palazlanmış bir sınıf olan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi için ise, bu daha da geçerlidir. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, çok zayıf bir sınıf olduğu için, üstelik bir de çok saldırgandır. Bunu en kaba biçimiyle yapar. Kozlu kömür üretim bölgesindeki Taşbaca Mahallesi'nin altı kömür için her gün biraz daha oyuluyor. Mahalledeki evler peş peşe çöküyor. Yani, mahalle halkı alttan alta oyulan mahallenin üstünde her gün ölümü bekliyor. 7 Temmuz 1984 tarihli Milliyet gazetesinin haberine göre, mahallede oturan Mehmet Ergin isimli şahıs, "*evden çık diyorlar. Cepte para yok. Nerede ev bulup nereye çıkacağız?*" diye dert yanıyor. Yetkililer ise aynı gazetede, "*biz can ve mal güvenliği açısından mahallenin boşaltılması için Taşbaca sakinlerini uyardık. Herhangi bir şekilde sorumluluğumuz sözkonusu olamaz*" diyorlar.

Gazeteler yakında, "Taşbaca Mahallesi'nde facia; çöken mahallede enkaz altında kalan 1400 kişiden kimse kurtarılamadı" diye manşet atacaklardır.

Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşarlığı'nca hazırlanan "kırsal kalkınma" adlı raporda, 25 milyon 92 bin köy nüfusundan 680 bininin hala mağaralarda, 1 milyon 360 bininin de bataklık sazından yapılmış "hug" adı verilen barınaklarda yaşadığı belirtilmiş.

26.6.1984 tarihli Hürriyet gazetesi, ağıt yakan bir kadının ve yıkılmış evlerinin etrafında gözlerini toprağa dikmiş üzgün insanların fotoğrafları altında "*gecekonduları başlarına yıkıldı-tapu yerine, dozer geldi*" başlığıyla her gün yaşanan bir olayı veriyor. Yıkılan evine bakarak ağlayan bu kadın ve düşmüş omuzlarıyla bu yaşlı, genç ve çocuklar, hangi fırtınayı yaşıyorlar yüreklerinde? Evet, aç-çıplak da olsa kafasını sokacağı bir evi olduğu için sevinen bu insanlar, şimdi hangi düşünceleri geçiriyorlar kafalarından, burjuvazi için bunu düşünmek bile korku duymasına yetecektir.

"*Tükiye'nin uzak-yakın pekçok köşesinden Aydın'a akan bu insanların tek amacı ilk 15'e girmekti. Cumhuriyet Kız Meslek Lisesi bahçesinde kalabalığa bakanlar önce 'miting yapılıyor' sandılar. Evet! Aşağıda 3000'in üzerinde genç kız ve erkek heyecanlı umutla kapıların açılmasını bekliyordu. Sınav koşullu idi*" diye yazıyor yine cuntanın şakşakçı gazetesi Hürriyet, utanmazcasına, kendince edebiyat yapıyor. Gençliğin karşı karşıya olduğu bu sefil durumun sorumlusu, efendileri değilmişcesine, çığırtkanlık yapıyor ve alay ediyor tüm bir halkla. Şöyle yazmış aynı haberde: "*bir kamu kurumuna veya özel bir kuruluşa alınacak 3-5, en çok 15-20 işçi ve memur için binlerce işsizin sınava girmek için başvuruda bulunması, sınav süresince ecel terleri dökmesi, işsizlerin yakınlarının kapılarda beklemeleri günümüzde en sık rastlanan manzaralardan... Öyle ki, bu durum adeta 'iç turizmi de canlandırdı.'*"

22.4.1984 tarihli Hürriyet'te ise iri puntolarla "**işsizlikte dünyada başı çekiyoruz**" diye bir haber başlığına rastlıyoruz. Sözkonusu haberde, her yıl 450 bin kişinin işsizler ordusuna katıldığı, her 5 kişiden birinin işsiz olduğu, İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun yalnız işsiz adı kaydını yapan bir kuruluş haline geldiğini yazıyor. Ve altta bir resim verilmiş; yol boyunca yan yana çökmüş düşünceli ve kahırlı insan dizisi görülüyor bu resimde.

10.7.1984 tarihli aynı gazeteye "**maskeli depresyon kol geziyor**" diye bir başlık düşülmüş. "*Hayat pahalılığı, stresler, gündelik yaşamın güçlükleri ve büyük üzüntülerden kaynaklanan 'maskeli depresyon'un daha çok halkın orta ve alt gelir grupları arasında görüldüğü de bir gerçek. Doktorların 'ruhsal çöküntü veya 'melenkoli' diye adlandırdığı maskeli depresyon (gizli ruhsal çöküntü), tedavi edilmediği takdirde kişiyi içten içe yıkıyor.*" Haberde Aytuğ Akkor adlı bir Prof. Dr.'un sözlerine de yer verilmiş. Prof. Dr., "*ruhsal çöküntü içinde olan, hayata bağlılığı giderek azalan insanların sayısında artış gözlendiği*" görüşünü savunuyor. Haberde bir de alt başlık atılmış "**İÇENLER ARTTI!**" diye.

"**Pahalılık, çocuk ölümlerini artırdı**" diye verilen bir haber ise yine Hürriyet gazetesinin sayfalarında okunuyor. 29.6.1984 tarihli bu haberde şunlar yazılmış: "*Dengesiz beslenme toplum sağlığını tehdit etmeye başladı. Dengesiz beslenme, özellikle gelişme ve büyüme çağında olan çocukları olumsuz yönde etkiliyor. Beslenme yetersizliği nedeniyle önceleri binde 154 olan çocuk ölümlerinin, fiyat artışlarına paralel olarak arttığı ve binde 250'ye ulaştığı belirtildi.*" Bir de beslenme uzmanının görüşlerine başvurmuşlar. Pek sayın beslenme uzmanı yoksul halka yol gösteriyor, et bulamazsanız, zihinsel ve bedensel gelişmenizin durmasını önlemek ve çalışma gücünü bulmak için siz de şeker, pilav, makarna, komposto yiyin diyor. Ama yine aynı gazete bir başka sayısında, bir paket çay alabilmek için Tekel'in önünde 800 metrelik çay kuyruğunun oluştuğundan, 13 Ağustos tarihli Tercüman, aşevlerine müracaat edenlerin hızla arttığından bahsediyor. Tercüman, "*yurttaki geçim zorluğunun açık delili*" olarak gösterdiği bu haberde "*karın doyurmak için aşevlerine müracaat edenlerin sayısında son aylarda yüzde 25 nispetinde artış var*" diye yazıyor.

26 Ağustos tarihli Milliyet ise, "**sefilleri oynuyoruz**" diye başlık atmış. "*Fiyat artışları karşısında dar gelirli vatandaşlar geçim için çözüm yolları arıyor*", "*30 liralık yumurtanın kırığı 10-15, kilosu 600 lira olan tavuğun kanadı 300, 800 liralık peynirin kırıntısı 400 liradan kapışılıyor.*"

Ve bir başka haber Tercüman gazetesinin 25 Ağustos tarihli sayısında şöyle veriliyor: "*Euromoney dergisi, Türkiye'yi inceleyen bir araştırma yayınladı: dışardan Özal'a 'iyi karne' yabancı yatırımcı bankacı ve ticaret adamlarının Türkiye hakkında kanaatlerini yönlendiren ve Avrupa'da çıkarılan 'Euromoney' de yayınlanan bu son raporda, "zengin kaynaklara sahip, tarımda kendine yeterli olan Türkiye'nin ihracatının kayda değer ölçüde arttığı yazıldı. Uzakdoğulu sanayicilerin de Türkiye'de yatırım yapmak istedikleri belirtildi.*"

"**Kira çilesine bir de kan eklendi: Gurbetçi ev sahibini, kiracısı öldürdü**" başlığı altında "*Biz suçsuzuz*" diyen iki gencin fotoğrafları verilmiş, 25 Ağustos tarihli Hürriyet gazetesinde yanyana fotoğrafları çekilen bu gençler: "*suçsuzuz. Bu pahalılıkta nerede barınacaktık?*" diyorlar.

Hemen aynı haberin altında, çocukları, yatakları ve gaz lambalarıyla mahalle çeşmesinin başında sabahı bekleyen İzmir'in Yeni Çamlık semti sakinlerinin fotoğrafı var. "*Bir damla suya muhtaç olduğumuz için beklemek zorundayız*" diyor semt sakinleri.

16 Ağustos tarihli Milliyet'te ise, Başbakan "*biraz daha sabır*" diyor. Aynı gün, aynı gazetede odunun fileye girdiği yazılıyor. Başlık atılmış: "**Bir kütük yüz lira**" diye.

Başbakan Özal, "*Kararlı bir hükümetiz*" dediği bir demecinde "*6 ayda çok başarılı olduk*"larını söylüyor. Başbakan Özal'ın kızı, makyaj çantasını taşıttırdığı koruma polisiyle Bodrum sahillerinde denizin serin sularında dinleniyor. Başbakan ve ailesi 500 kişinin davetli olduğu Sheraton otelindeki düğüne giderken çekilen fotoğraflarıyla gazetelere geçiyorlar.

Tercüman muhabiri Turhan Birgil, uzmanların görüşlerini yansıttığı 12.6.1984 tarihli haberde, "**pahalılık, insanı akıl hastası yapıyor**" diye başlık atmış.

9.6.1984 tarihli Hürriyet'te "**pahalılık onları yolda bıraktı**" başlığı ile verilen haberde, "*Adana'da 650'şer lira yevmiye ile tarlalarda çalışan işçi aileleri, kazandıklarıyla karınlarını güçlükle doyurmaya, memleketleri olan Adıyaman'a dönmek için yol paraları bile kalmadı... Çoluk çocuk, eşyalarıyla E-5 Karayoluna çıkan aileler, kendilerini Adıyaman'a götürecek bir hayırsever bekliyorlar*" diye yazılıyor.

Tercüman yazarı Yalman Ozgüner 3.7.1984 tarihli yazısında "**Ekonominin gidişi nasıl?**" diye sormuş. Vehbi Koç'a bakılırsa "*Türkiye ileri gidiyor*". Yabancı uzmanlar ve sermaye de Özal'a "iyi karne" veriyorlar. Mukbil Özyürek, "*yolun ama bağırtmadan yolun*" diye öğüt veriyor. Ve tabii, Başbakan Özal'ın muhterem(!) eşi Semra Özal hanımefendi de, "*daha az yemek, yetecek kadar yemek yapın*" diye ev kadınlarına öğüt veriyor. Ve yakınıyor Semra Özal hanımefendi, "*misafir günlerine gidiyoruz, yemek çıkarılıyor. Misafir günü de yemek olur mu? Hem de 8-10 çeşit yemek. Oysa, verilecekse bir tatlı, bir tuzlu yeter*" diyor.

Halk aç, evsiz, işsiz; açlık, pahalılık ve işsizlik çocuk ölümlerini artırıyor, insanlar çıldırıyor, fahişe sayısı sürekli artıyor, açlıktan ekmek çalan çocuklar hırsızlık suçundan mahkemelerde yargılanıyorlar, cinayetler birbirini kovalıyor, esnaf kepenklerini kapatıyor... ve bayan Özal, "*az yemek yapın*" diye sesleniyor kadınlara...

Ve tüm bu yazılanlar, sadece ve sadece cuntanın basınına yansıyan ve halkın yüzyüze olduğu gerçeğin küçük bir parçası.

O halde, bu gidiş nereye? Şimdi herkesin kulakları, derinden kaynayan bu yanardağın içten içe yükselen sesini daha fazla duyuyor. Bodrum sahillerinde, Sheraton otellerinde hanımefendi "sanatçının" sesi ile mestolan pek sayın bay ve bayanlar, "uykumuz kaçıyor" derken haksız değiller. Özal uykusu kaçınca, savaş sanatı üzerine kitap okuduğunu söylüyor. Özal, "işini bilen" biri olduğunu söyler durur hep. Bu biraz doğrulanmışa benziyor. Çünkü Özal'ın savaş taktiğine oldukça ihtiyacı olacak. Öğrendiklerinin, öfke ve kinle ayağa kalkan yoksul halk yığınlarının, işçilerin, köylülerin, aydınların karşısında işe yarayıp-yaramayacağı ayrı bir sorun. Ama, Özal, savaş üzerine gerçekten de okumalı. Çünkü, kitlelerin devrimci kabarışı çok yakın.

***

NATO İÇİNDE ABD-FAC İŞBİRLİĞİ VE TÜRKİYE

FAŞİST CUNTA, EMPERYALİZMİN SON ŞANSI

"Türkiye, bu son gelişmeler karşısında çok güç ve nazik bir dış politikayı yürütme durumundadır... ABD'nin duyarlılığına tamamen ters düşmeyen bir yol izlemek zorundayız." Bir Türk yetkilisi, basına bu açıklamayı yapmaktaydı. Türkiye'nin Ortadoğu'da oynamakta olduğu rolünü çok iyi ifade eden bu sözler, aynı zamanda Türkiye'nin emperyalizm açısından taşıdığı önemi de göstermektedir. İspanya Savunma Bakanı ise verdiği bir demecinde şöyle demekteydi: *"Batı Türkiye'yi kaybederse bu dünyanın sonu olur."*

Bu ifadeler bir gerçeğin dile getirilişinden başka bir şey değildir. Ortadoğu'ya emperyalizmin verdiği önem bilinmektedir. Özellikle bu alanda tutunabilmek için yoğun bir çaba harcadığı ve tüm güçlerini buna göre hazırladığı; içine girdiği yönelimlerden açıkça görülmektedir. Bu oyunlarında Türkiye'ye biçilen veya verilen değerin ayrı bir önemi olduğu da bilinmektedir.

Faşist cuntanın iktidara gelişinden bu yana yaptığı hazırlıklar ve bölge üzerinde geliştirdiği oyunlar, bu rolü ortaya koymaktadır. Türkiye'nin bugün böyle bir rolü oynamakla yükümlendirildiği ve emperyalizmin esas olarak dayanak seçtiği bir güç olduğu açıktır. Denilebilir ki, emperyalizm bölgede esas olarak, faşist cuntaya dayanarak, planlarını uygulamak ve uygulatmak istemekte, bölgede egemenliğini kurma şansını cuntayla denemektedir. Bu, emperyalizmin son şansıdır. Bu nedenle her ne pahasına olursa olsun, TC'ye üstlendiği rolü mutlaka oynatmak istemektedirler. Başta NATO çevreleri olmak üzere, tüm bir karşı devrim güçlerinin, cuntaya her türlü desteği sunmaları ve adeta onu ayakta tutmaya yoğun bir çaba göstermeleri, bundan dolayıdır.

TC'nin rolünü oynayamamasının yaratacağı sonuçları düşünmek bile emperyalizmi ürkütmekte; tedirginlik içinde tutmaktadır. Bu nedenle böylesi bir sonuçla karşılaşmamak için, şimdiden tedbirlerini alarak, saldırı ve provakasyonlarını yoğunlaştırmak istemektedir.

Son aylar içinde, Türkiye'de yoğunlaşan diplomatik, siyasi ve askeri görüşmeleri, böylesi bir gelişmeye yorumlamak gerekmektedir. Hemen her alandan gericilerin Türkiye'ye akarcasına gelmeleri, cuntaya bağlanan umutları göstermektedir. Türk cuntasının rolünü oynayıp, oynayamaması, emperyalizmin bölgede varlığını da belirleyecektir. Bölgenin diğer gerici güçlerine bakıldığında, emperyalizmin lehine sonuç yaratmakta içine düştükleri yetmezliklerden dolayı böylesi bir rolü oynamaları mümkün görünmemektedir.

Türkiye'yi böylesi bir konuma çıkaran en önemli neden hiç kuşkusuz KUKM'nin ulaştığı seviye ve katettiği gelişmelerdir. KUKM'nin zaferinin Ortadoğu'da yaratacağı gelişmeler sadece cuntanın yıkılması sonucu ile sınırlı kalmayacak, emperyalizmin bölgeden topyekun çıkarılması doğrultusunda halk hareketlerinin gelişimini de hızlandıracaktır.

KUKM'nin bu rolü, cuntanın emperyalizm açısından önemini daha da arttırmaktadır. 12 Eylül darbesi sonrasında, faşist cunta devrimci hareketleri "ezdim, bitirdim" derken, bugün KUKM karşısına bir güç olarak çıkmış durumdadır. Her türlü saldırı ve provakasyonuna rağmen, mücadelemizin gelişimini engelleyememiş; direniş daha da büyüyerek yaygınlaşmıştır. Son 15 Ağustos direnişiyle de mücadelenin vardığı aşama kendiliğinden anlaşılmaktadır. Açık ki, bu durum TC'yi ve emperyalizmi alabildiğine korkutmaktadır. NATO'nun ikinci, Ortadoğu'nun en büyük askeri gücüne sahip olsa da, şaha kalkan Kürdistan halkı karşısında "kâğıttan kaplan" olmaktan öte geçemeyeceği açık olan TC'nin desteklenmesi emperyalizm için vazgeçilmez bir görev durumundadır.

Türkiye'nin önemli konumu ve karşı karşıya olduğu sorunlar, emperyalizm için çözümlenmesi gereken sorunları daha ciddi boyutlara çıkarmaktadır. Şimdiye kadar şu veya bu güce dayanarak, statükolarını korumayı başarabilen emperyalistler, gelinen noktada ancak TC'nin rolünü oynaması ile sürdürebileceklerini kavramış durumdadırlar.

Başta ABD olmak üzere, tüm emperyalist güçlerin Türkiye'ye ilişkin her konuda tam bir görüş birliğinde olmaları, bu önemden kaynaklanmaktadır. Fakat, buna rağmen, Türkiye konusunda politikayı hayata geçiren bazı güçler öne çıkmaktadır. Veya bu güçler Türkiye'ye yönelik politikaların esas yürütücü güçleri durumundadırlar. NATO Genel Sekreteri Joseph Luns, Türk Milli Savunma Bakanına bu konuyla ilgili olarak yaptığı konuşmasında *"ben de Türkiye'nin daha çok yardım görmesi gerektiği kanısındayım. Ancak Türkiye'nin de NATO ittifakı bünyesinde en çok yardım alan ülke olduğunu kabul etmek gerekir. ABD, F. Almanya ve Hollanda size bu konuda yardımcı olmaya çalışıyor"* derken, bu gerçeği dile getirmekteydi. Bu güçlerin TC'ye her türlü yardım içinde olmak şartıyla yoğun bir destek sağladıkları açıktır.

Hatta, Almanya'nın NATO içinde Türkiye'yle ilgilenen batılı devlet olma göreviyle yükümlendirildiği de açığa çıkmış durumdadır. Bu nedenle, ABD kendisi de bizzat fiili desteklerde bulunsa da, fakat daha çok Almanya'nın eliyle Türkiye'ye uzanmaktadır. Bunu da yine belli bir işbölümü temelinde geliştirmektedirler. Bu konuda bir Alman grubunun yayınladığı bir yazıda şu belirlemeler yer almaktadır: *"Avrupa'daki NATO ittifak birliklerinin eski NATO yüksek emir komutanı ve şimdilik görevden alınan Haig'in yardımcısı, 4 yıldızlı General Gerhard Schmuck bir açıklamasında şu sözleri söylemiştir: '1979 ilkbaharında Bahama adalarında Başbakan (Helmut Schmidt-SPD) ile görüşen Başkan Carter, kendisinden 'Türkiye'ye yardım' konusunda önder rolü Almanya'nın almasını istemişti. Nihayet, Amerikalılar bazı görevleri NATO'nun diğer uluslarına (kastedilen FAC) bırakmayı kabul ettiler, bu da açık ki sorunların çözümünde, en doğru karar biçimidir."* Bu alıntıdan da açıkça ortaya çıktığı gibi, emperyalistler, özellikle de Türkiye ve Ortadoğu'ya ilişkin olarak kendi aralarında iş bölümünü gerçekleştirmişlerdir.

FAC, NATO İÇİNDE TÜRKİYE MASASI MI?

Bu işbölümüne bağlı olarak tüm emperyalist güçler Türkiye'ye her türlü yardımı çeşitli kılıflar altında gerçekleştirmektedirler. Bu yardımların daha çok da Almanya vasıtası ile cuntaya ulaştırıldığı bilinmektedir. Ağırlıklı olarak deniz yoluyla Türkiye'ye gönderilen askeri yardımlar, Türk ordusunun modernleştirilmesinde kullanılmakta; ve böylece de saldırı gücü artırılmaktadır.

Son aylar içinde bu yardımlar hızlandırılarak, modernleştirme, üs alanları, araç-gereç vd. malzemelerin aktarımı gibi konularda ABD, Almanya ve diğer NATO ülkeleri yoğun bir girişim içinde bulunmaktadırlar. Yeni üs alanlarının açılması ve bazı alanların genişletilmesi için, ABD Türkiye'ye yeni bir yardım paketi açmaktadır. Örneğin Muş Havaalanı'nı genişletme ve modernleştirme çalışmaları için 17 milyon dolarlık bir yardımı verecektir. Bu konuya ve yeni üs alanlarına ilişkin olarak Milli Savunma Bakanı Zeki Yavuztürk şu açıklamada bulundu: *"Muş Havaalanı için mutabakata varılan ödeneğin 17 milyon dolarlık bölümü ABD Kongresi'nce tahsis edildi."* Yeni yapılacak üs alanları için ise şunları söyledi: *"NATO enfrastrüktür uygulamaları çerçevesinde yurdumuzda pek çok proje gerçekleştirilmektedir. Bu projeler arasında yeni havaalanları inşası ile mevcutlardan bazılarının geliştirilmesi de bulunmaktadır. Bu alanlar arasında bulunan Muş Havaalanı'yla ilgili projelendirme çalışmaları tamamlanmıştır."*

Bunun dışında askeri araç-gereç konusunda da yoğun yardımlar gönderilmektedir. Silahların gönderilmesinin yanısıra, imal konusunda da işbirliği geliştirilmektedir. Hamburg Limanı'ndan Türkiye'ye gönderilen askeri malzemeler konusuna, bir Alman grubu değerlendirmelerinde şöyle yer verdi: *"Hamburg Limanı'nda sık sık görülen askeri eşya taşıma araçlarının üstünde sürekli şu kelimeleri okumak mümkündür: 'Derince viu Hamburg'. Derince Türkiye'de –Marmara kıyısında olan– küçük bir liman ve askeri bir alandır; buradan askeri araçlar, Türkiye devlet sınırları içerisinde tutulan bölgelere doğru dağılıyorlar. Bu araçlar Alman ordusunun ürettiği örneklerdendir ve Hamburg yakınlarındaki Glinde depolarından yola çıkmaktadırlar. Birkaç haftada bir, bu araçlar 'Türkiye'ye yardım' adı altında Hamburg Limanı'ndan gemilerle Türkiye'ye taşırılmaktadır. Yine ABD ve NATO çerçevesi içinde bulunan kontineler de buraya sık sık uğramaktadırlar."*

Yine Almanya ile Türkiye arasında ortak tank ve helikopter imalı konusunda anlaşma sağlanmış durumdadır. Ayrıca diğer NATO ülkeleri İspanya, İtalya, Kanada'da Türkiye'yle ortak uçak yapımı konusunda görüşmeler sürdürmektedirler. Geçtiğimiz günlerde Haig de Türkiye'ye gelerek, askeri uçak vd. araçların satımı konusunda görüşmeler yaptı.

Emperyalist güçlerin hepsi yardım göndermekle beraber, bunda daha özel yer tutan hiç kuşkusuz Almanya ve ABD'dir. Bu her iki devletin de, hem askeri ve hem de ekonomik yatırım ve yardım bakımından Türkiye'ye gönderdikleri meblağlar bir hayli yüksektir.

Örneğin; birçok Alman firması Türkiye için sipariş verilmiş, savaş gemisi, tank vd. askeri malzemeler inşa etmektedirler. "Savaş gemilerinin masrafının %70 (1,3 milyar Mark)'lik bölümü, Alman devletinin 'Türkiye'ye askeri yardım' fonundan karşılanmaktadır. Geriye kalan %30'luk bölümüyse, 'Deutsche Bank' başkanlığında bir banka konsorsiyomu tarafından finanse edilmektedir." (Savaş ve Liman) Bu konuda örneklerimizi çoğaltabiliriz, fakat konunun anlaşılması için bu örnekler yeterlidir.

Cunta başı Evren akıl hocalarından Genscher ile.

Yardımın diğer konuları da kapsadığı açıktır. Salt bunlarla yetinilmemekte, ekonomik desteklere varana kadar yoğun bir biçimde gönderilmektedir. Bunların dışında her düzeyde kadro eğitimi, direkt güç bulundurma ve hatta planlamaya varana kadar yardımları sözkonusudur. NATO generalleri, bizzat Kuzey-Batı Kürdistan'daki üs alanlarında incelemeler yaparak, TC ordusunun saldırı planlarını çıkarmakta, muhtemel gelişmeler karşısında nasıl bir tavır takınmaları gerektiğini şimdiden planlamaktadırlar. Nitekim, 15 Ağustos eylemlerinin hemen ertesi günü, NATO Kuvvetleri Başkomutanı General Rogers'ın ani ziyareti, Türk ordusunun hareketinin kimler tarafından düzenlendiğini göstermektedir.

Türkiye'de sözkonusu olan, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda hareket eden bir ordudur. Bu ordu, artık insan malzemesi dışında her türlü ihtiyacını, eğitiminden planlamasına kadar her düzeyde emperyalistlerden almaktadır. Açık ki, bu durumda olan bir ordu, her şeyiyle emperyalizmin hizmetine koşacaktır. Emperyalistlerin bu kadar Türk ordusu üzerinde durmaları, Türk burjuvazisinin güçsüzlüğünden değil, Türkiye ve Kürdistan'ın öneminden kaynaklanmaktadır. Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin zafere ulaşmasının yaratacağı sonuçlar emperyalizmi tarihin antika müzesine devredecek gelişmeleri de beraberinde ortaya çıkaracağından; bu denli yoğun bir şekilde Türk ordusunun modernleştirilmesi ve saldırı gücünün arttırılması üzerinde durmaktadırlar.

FAŞİZMİN DENEYLERİ TÜRK CUNTASINDA

Cuntanın, bugün ilişkilerini en fazla yoğunlaştırdığı emperyalist güçlerin başında, geçmişte koyu bir faşizm yaşayan devletler yer almaktadır. Bugün Türkiye ve Kürdistan'da geliştirilen birçok karşı-devrimci saldırı ve oyunlar, geçmişte Hitler'in, Mussolini'nin, Franko'nun devrimcilere karşı kullandığı yöntemlerin benzeri ve hatta birçok bakımdan onların daha da geliştirilmiş biçimidir.

Türkiye ve Kürdistan üzerine aktarılan bu deneyimler, bugün en vahşi ve korkunç boyutlarda uygulanarak, "sol" devrimden uzaklaştırılmaya çalışılmaktadır. Genelde Ortadoğu, özelde de Kürdistan ve Türkiye devrimleri üzerinde geliştirilen provakasyon faaliyetlerini, bu devletlerden ayrı, salt TC'ye has bir olgu olarak görmemek gerekir. Şu bilinen bir gerçektir ki; TC tarihi boyunca "sol"a karşı bugün uyguladığı yöntemleri uygulamış ve başarılı olmuştur. Bugün bu provakasyonlarını bu devletlerle birleşerek geliştirmekte ve devrimi tasfiye etmek istemektedir. Özel olarak da KUDM ve onun önder gücü PKK üzerinde provakasyonlarını yoğunlaştırmaktadır. TC'nin bu konuda tek başına hareket etmediği açıktır.

Sömürgeci-cuntanın şahsında bugün tüm karşı-devrimin deneyleri harekete geçirilmekte, KUDM'ne karşı kullanılmaktadır. Emperyalizm, ulusal kurtuluş hareketlerinden aldığı yaraları, Kürdistan'da sarmak istemekte; hiç olmazsa bu alanda yeni bir yara almamak için, yoğun bir çaba içerisine girmektedir. Tüm bu devletlerin destek ve deneylerinin, TC'de bütünleşmesi, açık ki, bu kaygı ve korkunun bir sonucu olmaktan başka bir şey değildir.

FAŞİST CUNTANIN EN ÖNEMLİ GÖREVİ

"Gerçekte ABD ve NATO emperyalistleri için, Türkiye'nin ekonomik önemi, stratejik öneminin çok gerisinde kalır." (Savaş ve Liman) Türkiye'nin emperyalizm açısından önemini belirten bu alıntı, aynı zamanda emperyalizmin bu alana neden önem vermek zorunda olduğunu da açığa çıkarmaktadır. Aynı yazıdan alacağımız şu pasaj, sanırız Türk faşist cuntasının önemini daha iyi koymaktadır. Şöyle denilmektedir: *"Buradan* (Türkiye ve Kürdistan– bn.), *onlar ve onların NATO dostları, Akdeniz'den Sovyet limanlarını kontrol altına alabilme olanaklarına kavuşmaktadırlar. NATO programı içerisinde bu alanlar köprü başı vazifesi görmektedirler. Türkiye, 300 km. uzunluğunda SSCB'ye komşu bir sınıra sahiptir, ayrıca buradan Orta ve Yakındoğu'da çıkabilecek herhangi bir devrimci başkaldırı esnasında rahatlıkla Türkiye'nin her noktasından oraya ulaşılabilir.*

ABD, üslerinin 1/3'ünü Türkiye'de, daha doğrusu Kuzey-Batı Kürdistan'da yoğunlaştırmaktadır. Çünkü Kürdistan'ın bu parçası SSCB, İran, Irak ve Suriye'ye direkt sınır komşusu durumundadır. Yine bu parçadan Haliç bölgesinin 2/3 oranındaki petrolü akar veya geçer, özellikle Irak'tan gelen."

Bu alıntılar, aynı zamanda, TC'nin hangi konularda bir hazırlık içinde olduğunu da ortaya koymaktadır. Tarihi azgın bir halk ve sosyalizm düşmanlığı olan Türk burjuvazisi; bugün de anti-Sovyetizmin, anti-demokratizm ve anti-halkçılığın bayraktarlığını yapmaktadır. Zaten bölgede esas olarak oynamakta olduğu rolü de budur. SSCB ve bölge ilerici-devrimci hareketlerine karşı cunta bir saldırı merkezi gibi hareket ettirilmekte, açık saldırılara yöneltilmektedir.

Türkiye'nin yapmakla yükümlü kılındığı rolü esas olarak ifadesini burada bulmaktadır. Yine adı geçen yazıdan yapacağımız bir diğer aktarma, bu konunun daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır. *"Türk faşist işbirlikçilerinin direniş mücadelesine karşı savaşmasını, emperyalistler en önemli görev olarak kabul etmektedirler, çünkü henüz bölge üzerindeki kesin, belirleyici egemenliklerini sağlamış veya kazanmış değildirler. Bundan dolayı da NATO'cu Türk generallerine her yönüyle ellerini vermektedirler, amaç, KUKM'ni Kürdistan'ın her parçasında, bir bütün olarak imha etmektir."*

TC'nin bu rolünü oynaması açık ki, onun teşhirini daha da geliştirecek, muhalefeti hızlandıracaktır. Bölge genelinde devrim ve karşı-devrim arasında saflaşma derinleşirken; bu durum yansımasını tek tek ülkelerde de gösterecektir.

Kürdistan açısından ele alındığında, UDM ile faşist cunta arasındaki çatışma giderek boyutlanarak keskinleşecektir. Bu da içerde devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki saflaşmayı hızlandıracaktır. Artık, herkes yerini ve konumunu belirlemek, arada yaşamaya son vermek zorundadır. Devrim bunu zorunlu kılmaktadır.

Emperyalizmin cunta eliyle geliştirdiği bu oyunları da tutmayacak, bölge halklarına karşı saldırıları sonuç vermeyerek, politikaları iflas edecektir. Hemen belirtelim ki, Ortadoğu her ne kadar devrim güçleri açısından zayıf bir konumu yaşasa da, kendi içinde devrimin güçlü temellerini de taşımaktadır. PKK önderliğinde gelişen KUDM bunun en temel garantisidir. Bundan dolayı emperyalizm bölgeye yönelik politikalarını uygulayamayacak ve başarı kazanamayacaktır.

Kürdistan devriminin uluslararası niteliği daha da netleşmektedir. Devrimimizin etkisinin salt bir Ortadoğu ile sınırlı kalmayacağını daha önce de belirtmiştik. Bu etkisini, sistemlerarası dengede de gösterecek, güç oranında değişiklikleri beraberinde getirecektir.

Karşı-devrimin tüm gücüyle destek sunduğu TC karşısında; açık ki devrim güçleri de KUDM'ne gerekli destek ve dayanışmayı sağlamak durumundadır. Kürdistan gerçekliği olduğu gibi görülmeli, emperyalizm ve Türk sömürgeciliğinin geliştirdiği oyunlar karşısında gerekli dikkat ve duyarlılık gösterilerek; KUDM'ne karşı geliştirilen iftiralar teşhir edilmelidir.

Bu görev, tüm dünya ilerici güçlerinin omuzlarındadır. Halkımıza karşı takınmak durumunda oldukları tavırlarını göstermek, halkımıza dostluk ellerini uzatmak ve bizzat kendi mücadeleleri olan halkımızın mücadelesine destek olmak ve gerekli dayanışmayı sağlamak zorundadırlar. Emperyalizm açısından birleşme ne kadar zorunluysa, devrim açısından da bir o kadar zorunludur.

DEVRİMCİ İŞÇİ'NİN AÇIĞA ÇIKAN KİMLİĞİ

Devrimci mücadelenin bastırıldığı, karşı-devrimin güçlenerek halka ve önderliklerine azgın saldırılar yöneltti̇ği yıllar yaman ve yakıcı yıllardır. Bu yıllar, gerek örgütler ve gerekse de bireyler düzeyinde birçok gerçekliği açığa çıkarır, devrimi ve devrimci mücadeleyi temsil yeteneklerinin gerçek terazisi olur. İşçi sınıfı ve halk hareketinin atılım kaydettiği ve devrimin gelişme gösterdiği dönemlerde gerçek kimliklerini gizleyen birçok güç ve öge tam da bu tür dönemlerde yakayı ele verirler. Günümüz Türkiye'sinde de devrim mücadelesinin bu genel kanunu kendi hükmünü icra etti ve diğer bazı güçlerin yanısıra yakayı en erken ele verenlerden birisi de Devrimci İşçi oldu.

İdeolojik-politik gıdasını nereden aldığını çok iyi bildiğimiz bu çevreler, yönlendirildikleri kaynakların direktifi ile Devrimci İşçi denilen bir "gazete" çıkardılar. Herşeyde olduğu gibi, basım stili ile dahi "Avrupaî" olan bu gazetenin son sayısında KUKM ve onun öncü gücü PKK Hareketine karşı yalan, demogoji, sahtekarlık ve riyakarlıklarla dolu olan bir yazı yayınlandı. Ve yine bu çevreler "Devrimci Yol" adıyla, UKM'ne karşı işi ihbarcılığa kadar vardıran ve bu konumlarıyla kendilerini bir bardak biraya satacak kadar basit bir ihbarcı konumuna düşen bir yazıyı TAZ adlı bir Alman gazetesinde yayınlattılar.

Karşı-devrimin azgın saldırılarının yaşandığı gericilik yıllarında, aydınlar arasında düş kırıklığı, manevi çöküntü, çözülme ve ahlaki düşkünlük en açık bir biçimde kendini gösterir. Bunlar arasında en ödlek ve en çıkar düşkünü olanları ise karşı-devrim tarafından, çeşitli yöntemlerle devrime ve devrimci örgütlülüğe karşı kullanılır. Ve yine bu yıllar, ajan-provakatörlerin proletaryaya ve halka karşı en çok saldırtıldığı yıllardır da. Yine bilinir ki, devrimci mücadelenin bastırılmasına salt işkence, katliam ve idamlar yetmemekte, ayrıca yılgınlık döneminde devrime sırt çevirenlerin, devrim karşıtı düşünenlerin yaygınlaştırılması ve örgüt gücüne dönüştürülmesi gerekmektedir. Bu bir yandan provakatörler eliyle "polis sosyalizmi" biçiminde geliştirilirken, diğer yandan devrimin gerektirdiği ideolojik, politik ve örgütsel sorunlara güç yetiremeyenlerin devrim karşıtı düşüncelerinin yaygınlaştırılması koşullarının hazırlanması ve dolaylı-dolaysız desteklerinin sunulması biçimlerinde kendisini gösterir.

Günümüz koşullarında burjuvazinin çıkarları demokrasiyle ters düşmekte ve genellikle de, karşı-devrimci olan burjuvazi sınıf egemenliğinin devamını, proletaryanın örgütsel varlığını dağıtmakta görmektedir. Bu açıdan da burjuvazi, tasfiyeyi amaçlayan tüm düşünceleri beslemekte, yaymakta ve elinden gelen her şeyi yapmaktadır. Eski hedeflerin budanmasını –gerçi Devrimci İşçi'nin budamadığı hedef kalmamıştır ya–, daraltılmasını ve anlamlarının sulandırılmasını istemektedir. Gerçekte tasfiyecilik, proletarya arasında döneklik ve inkar temelinde burjuva görüşleri yayar. Tasfiyecilik sadece örgütlerin tasfiyesiyle yetinmez, o, aynı zamanda proletaryanın sınıf bağımsızlığının yıkılmasına, burjuva fikirlerle sınıf bilincinin köreltilmesine çalışır. Tasfiyeciler, işçiler arasına liberal bozulmanın tohumlarını atmak üzere burjuvazi tarafından gönderilmiş küçük-burjuva aydınlardır. Tasfiyeciler Marksizm-Leninizm haini, demokrasi hainidirler.

Türkiye ve Kuzey-Batı Kürdistan'da 12 Mart sonrası dönem, sol hareketin gelişti̇ği ve ayrıştığı dönemdir. Türkiye'deki yeni-sömürgeci bağımlılığın yarattığı düzenden etkilenen ve işbirlikçi-tekelci burjuvazi ile çıkarları çelişen birçok sınıf ve tabaka, çağımızın en devrimci ideolojisi olan Marksizm-Leninizme sarılarak kendi sınıf çıkarları doğrultusunda toplumun diğer sınıf ve katmanlarını örgütlemeye çalışıyorlardı. Bilindiği gibi o dönemde sayılamayacak kadar "sol" grup şekillenmişti ve hepsi de proletarya adına, Marksizm-Leninizm adına hareket ediyordu. Açık ki, bu grupların hemen hemen denilebilir ki, tümü de proletaryanın çıkarlarını değil, proletarya saflarında ve proletarya adına, proletarya dışı sınıf ve katmanların çıkarlarını temsil ediyorlardı. Proletarya dışı sınıf ve katmanların kendi çıkarlarını formüle edebilecekleri devrimci bir ideolojiden yoksun oluşları, bunları, proletaryanın ideolojisine sarılmak zorunda bırakıyordu. Bunlar, proletaryanın komutası ve önderliği altında toplanacaklarına, Marksizm-Leninizmi kendi sınıf çıkarları doğrultusunda yorumlayarak proletaryayı kendi sınıf egemenlikleri uğruna örgütlemeye ve savaştırmaya çalışıyorlardı.

1980'li yıllara yaklaşıldıkça sol grupların gerçek kimlikleri belirmeye başlamışsa da, esas turnusol kâğıdı 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi oldu. Devrimin bu yaman yılları kimin ne olduğunu net bir biçimde açığa çıkaracaktı ve nitekim yaşadığımız 1983-1984'lü yıllar kimliklerin netleştiği yıllar oldu. Biz bu yazımızda tüm grupları kapsamlı olarak değerlendirmeyeceğiz. Sadece, her türlü özellikleriyle ve bağlantılarıyla açığa çıkmış olan ve salt KUKM ve onun öncü gücü PKK'ye karşı değil, bir bütün olarak Türkiye sol'una ve devrimine tasfiyeciliği, inkarcılığı ve dönekliği dayatan Devrimci İşçi'nin, kapsamlı olmasa da, son sayısında çıkan demogojilerle bezenmiş, iftira ve yalanlarla dolu bir yazısı üzerine bazı noktalara değineceğiz.

12 Eylül'den sonra faşist rejimin azgın saldırıları karşısında tüm örgütler önemli darbeler yerken, bazılarının da örgütsel varlıkları önemli oranda dağıtıldı. Bu dönemin ana görevi, düzenli geri çekilmeyi sağlamak, mevcut kadrosal birikimi korumak, yeni dönemin örgütsel sorunlarını çözümleyebilecek ideolojik-politik ve askeri eğitimi sağlayarak güçlü bir hazırlık yapmak ve bu temelde yeniden devrimci mücadeleyi canlandıracak örgütsel varlığı yeniden inşa etmektir. PKK Hareketi bu doğrultudaki devrimci taktiğini başarılı biçimde uygulamış ve II. Kongresiyle bu çalışmalarının tümünü değerlendirip resmileştirmiştir. Kürdistan zemininde güç ve hazırlık birikimini sağlamak ve sömürgeci-faşist rejime karşı mücadeleyi yükseltmek için ülkeye dönüş kararını almıştır. Ve bugün, yaptığı bu denli zorlu, fedakar ve sabırlı çalışmaların ortaya çıkardığı olumlu gelişme ve sonuçlarını görmek isteyen her göz görebilmekte, düşünmek isteyen her beyin gerçekliği kabul etmektedir. Evet PKK Hareketinin bu dönemde ortaya çıkardığı gelişmeler bu kadar net.

Pekâlâ kapağı Avrupa'ya atmış, o sefil yaşamlarını idame için Avrupa emperyalizminin tanıdığı kırıntılar karşısında ağızlarının suyu akan, legal derneklerde pinekleyen Devrimci İşçi ve onun Türkiye kokmaktan utanan, hayvanî duyguları için her türlü lumpenliği meşru gören ve bu durumlarını "teori"leştiren "Avrupaî" militanları(!) ne yapmaktadırlar?

Karşı-devrimin azgın saldırıları karşısında en ağır darbeyi yiyen örgütlerin başında Devrimci Yol hareketi gelmektedir. Alınan bu ağır yenilginin ortaya çıkardığı bir yığın yılgın, kararsız aydın kapağı Avrupa'ya attı. Bu çıkış, devrimi hazırlamak için yapılan düzenli bir geri çekilme taktiği değildi. Örgütten kopuk, herkesin kendi başının çaresine baktığı bir kaçışmaydı. Tabii ki bu, küçük-burjuva aydınların kaçışmasıydı. Bu çıkış esnasında siyasi kimliği hiç bilinmeyen birçok "önder" taslağı da çıkmıştı. Gerek yakalanmalar ve gerekse şehit düşmeler birçok örgütte olduğu gibi en çok da Devrimci Yol'da bir yönetim boşluğu doğurdu. Rejim öncesi, mücadeleyi terkedip Avrupa'ya gelen birçok öge ve yine 12 Eylül sonrası örgüt kararı olmadan kendi başına çıkan bazı ögeler, yönetim boşluğundan yararlanarak örgüte egemen olmak istediler. Ancak bu egemenlik, mülteci siyasilerin devrim kaçkınlıklarını, döneklik ve ihanetlerini gizlemek için örgütlerin prestijlerinden ve olanaklarından yararlanmak için sağlanmak istenen bir egemenlikti.

Avrupa, devrimci mücadelenin yükseltilmesinde olumlu bir özelliğe sahip olmakla birlikte, yukarda belirtmeye çalıştığımız gibi devrimci örgütlerin şahsında devrimci halk hareketlerinin tasfiye edilmek istendiği ve bu konuda oldukça da başarıların elde edildiği bir zemindir de. Hele Türkiye gibi stratejik konumu emperyalizm açısından vazgeçilmez olan bir ülkede devrimi tasfiye girişimlerinin daha da boyutlandırılacağı açıktır. Avrupa emperyalizminin sosyal-demokrat temsilcileri çok yönlü ilişkiler ve çalışmalarla bu oyunlarını Türkiye üzerinde oynamaktadırlar. Bu konuda önce ideolojik olarak etkilemek, arkasından politik olarak işbirlikçiliğe yöneltmek taktiği güdülmektedir.

Türkiye'deki faşist rejimin uzun vadede yaşayamayacağı açıktır. O halde, halk muhalefetinin proletarya öncülüğünde gelişmesinin yolları tıkanmalı ve halkın devrimci potansiyeli devrimci olmayan başka kanallara kaydırılmalıdır. Zaten sosyal-demokrasinin bu konuda yüzyıllara dayanan bir deneyiminin olduğu da bilinmektedir. Faşist rejime karşı burjuva liberal ve sosyal-demokrat bir muhalefet şekillenmektedir. Ancak bu çevrelerin halk nezdinde teşhir ve tecrit oldukları bilinmektedir. Bu muhalefeti yedekte besleyebilecek, ona kan sağlayabilecek güdümlü bir küçük-burjuva muhalefetin örgütlendirilmesini, hatta uzun vadede geçici iktidarlara kadar varan uzun vadeli bir planı gerçekleştirmeye çalışmaktadırlar.

Bu konuma en elverişli olan güç, örgütsel varlığı dağıtılan ve yaygın bir tabana sahip olan "Devrimci Yol" hareketidir. Emperyalizm, bu hareketin tabanını örgütleyebilecek, sosyal-demokrasinin güdümüne sokacak olan bir devrim kaçkını "önderler" tabakasını, kendi fideliklerinde yetiştirmek istemektedir. Buna en çok yatkın olan Devrimci İşçi kliğini örgütleyip, Türkiye halkının başına salma çabası bunun en açık örneğidir.

Açık ki, emperyalizmin bu politikasının Türkiye'de gerçekleştirilmesi, devrimci direniş hattının ve KUKM'nin ezilmesiyle olasıdır. Bugün bunu temsil eden tek güç PKK Hareketidir. PKK Hareketinin şahsında, emperyalizm ve onun işbirlikçiliğine çoktan soyunmuş olan Türk ve Kürt çevreler, direnişe ve devrime en alçakça saldırılarda bulunmaktadırlar. Elbette ki PKK Hareketinin, saldırıların odağına alınışı rastgele bir seçim değildir. Çünkü PKK, hem Türkiye'de ve hem de Kürdistan'da devrimciliğin onurunu koruyan, emperyalizmin hiçbir dayatmasına boyun eğmediği gibi onun tüm politikalarını boşa çıkartan bir güçtür. PKK'ye yönelik ilk saldırı teşhir olmuş iflah olmaz bir küçük-burjuva reformistinden gelmişti. Ancak fazla tesir yaratamayan, tersine daha çok teşhir olmasını sağlayan bu saldırının boşa çıkması üzerine, sosyal-demokrasi, bu kez cephaneliğinde tuttuğu Devrimci İşçi'yi saldırıya geçirtti.

Fakat bu kez saldırıyı daha "seviyeli" tutmak istemiş olacak ki, işin içine biraz sosyal-demokratçılık sokuşturulmuş, güya ideolojik mücadele adına bayatlamış savlar, yeniymişcesine Türkiye devrimci-demokratik kamuoyuna sunulmak istenmektedir. Bu konuda marksist-leninist ideolojiye "yeni demokrasi", "yeni sosyalizm" vb. teranelerle, leninist örgütlenmenin temel ilkeleri olan disiplin, önderlik, merkeziyetçilik, demokratik-merkeziyetçilik vb. noktalarda, saldırılmakta, yine Leninizme doğrudan saldırma yerine sosyal-demokrasi ve Troçkizmden aldığı gıda ile dünya komünist hareketinin büyük öğretmeni ve Sovyetler Birliği'nin kurucusu, sosyalist ekonominin inşasının başmimarı Stalin'e saldırmakta ve ordan selefleri İtalya ve İspanyol KP'lerinin yolunu tutmaya çalışmaktadırlar. Bilindiği gibi bunlar da saldırıyı Stalin'den başlatmış ve ordan Leninizm döneminin "kapandığı"(!) sonucuna varmışlardı. Ancak Devrimci İşçi bu saldırısında ürkek ve riyakarca davranmaktadır. Doğrudan Marksizm-Leninizmi hedefleyebilme cesaretini gösterememektedir.

Devrimci İşçi, Avrupa'da neyi geliştirmek istiyor? Avrupa zeminine taşırdığı kadroları neye göre hazırlıyor? KUKM'ne karşı tutumu nedir? Türkiye devrimci halk hareketini geliştirmek için önüne koyduğu program ve örgüt çizgisi, siyasal stratejisi nedir? Bu konuda en ufak bir çaba ve açıklaması yok. Ancak devrimci mücadelenin yükseltici gücü olan PKK Hareketine karşı sayfalar ayırabilmekte ve Türkiye proletaryası ve halkına karşı en büyük sorumsuzca tutumlara girmektedir. Devrimci İşçi, Avrupa zemininde devrimci kadroları soysuzca yaşamı tercihe zorlamış ve bir yığın devrime inançlı kadroyu adeta kendi yaşamlarından bıkan ögeler haline getirmiştir. O, Avrupa'nın gelişkin olanaklarından ve kadrosal aday birikiminden yararlanıp örgütsel varlığını onaracağına, mevcut kitlesel güçten yararlanarak tüm gücünü ve enerjisini sosyal-demokrat çevrelere sunacağı dilekçelere ve bunun için "lobi" sistemini örgütlemeye hasretmiş ve bu noktada tam bir işbirlikçiliğe, sosyal-demokrasinin cuntaya dayatmalarının yolaçacağı "demokrasinin" gelişmesini sağlamaya yönelmiştir.

12 Eylül faşist darbesinden sonra, ideolojik, politik ve örgütsel hattaki yetmezliklerini giderip yeniden devrimi yükseltmek için çaba sarfetmek yerine; yenilginin nedenlerini kendisinin bu yetmezliklerinde arayacağına, bunu Marksizm-Leninizmde aramaya kalkışmakta, bir bütün olarak daha da ileri giderek tümden devrimci mücadelenin geçmişini inkara yönelerek, adeta işi geçmişte neden devrimcilik yapıldı demeye kadar götürmektedirler. Yenilgiye uğrayan küçük-burjuva devrimciliği, soluğu hızla burjuvazinin yedeğinde almaya başlamıştır. Devrimci İşçi ve Demokrat Türkiye sayfalarında sıkça rastlandığı üzere, burjuva liberal çevrelerin "demokrat"lığına övgü dizerek dalkavukluk etmeye başladılar. Ancak burjuvazi bu dalkavukluğu kolayca kabul etmemektedir, "takdis" etmemektedir. Cezaevlerinde teslim olan ihanetçilere nasıl ki devrimci mücadeleye, halka ve örgütlere küfretmeleri için TV ve gazete sayfalarında yer vermekteyse, aynı şekilde Devrimci İşçi'nin dalkavukluğunu Türk burjuvazisi ve sosyal-demokrat çevrelerin "takdis" etmesi için devrimciliğe, Marksizm-Leninizme ve Türk burjuvazisinin en korkulu rüyası olan KUKM ve onun öncü gücü PKK'ye saldırması gerekmektedir.

Gerçi bu saldırıların yabancısı değiliz. Zira Türk burjuvazisinin borazancıbaşılığını yapan Aydınlık gazetesi bu işi "sol"culuk adına çoktan yapmıştı. Türk radyo ve TV kurumları, burjuva basını da epey bu görevi yerine getirmişti. Aynı şeyleri Şahin-Yıldırım-Semir alçakları da

tekrarlamışlardı. Tüm eski şeyleri yeni şeylermiş gibi gösterebilme "işbeceriklisi" Devrimci İşçi, yeni bir şey keşfetmişcesine, yeni şeyler söylüyormuşcasına PKK Hareketi hakkında bayatlamış şeyleri tekrarlayıp duruyor. Galiba ataları Jöntürkler gibi "yenilikçi" hastalığına tutulmuşlar(!) Ne diyor Devrimci İşçi'deki yazar taslağı, PKK, *"12 Eylül öncesi halkla ilişkilerin olumsuz bir örneğini teşkil ediyormuş(!)"* Bu söylediklerinizi daha önce Kenan Evren de söylemişti, acaba ordan mı öğrendiniz, yoksa şu ipliği çoktan pazara çıkmış bizim iflah olmaz Kürt küçük-burjuva reformistlerinden mi öğrendiniz? Yoksa sahibinin sesi misiniz?

Bilindiği gibi Devrimci İşçi'nin yakalandığı, diğer bir hastalık da "kimlik" arayışıdır. Eğer politik bir kimlik arıyorsa, iki kimlik var: ya kapitalizmin kimliği, ya da sosyalizmin kimliği. Bunun dışında bir başka kimlik yoktur. Üçüncü bir kimlik arayışı ne olabilir? Bu, son dönemlerde Türk basınında da tartışılmaktadır. İhsan Sabri Çağlayangil'in Milliyet gazetesinde çıkan bir demecinde de üçüncü bir yoldan, kapitalizm ile sosyalizmin "kötü" yanlarını atıp iyi yanlarını bütünleştirmek gerektiğinden sözedilmekte, M. Barlas da birçok yazısında sık sık Türk toplumuna yeni bir kimliğin gerektiğinden bahsetmektedir. Ve bu kimliğin ANAP olduğunu dizdiği övgülerden anlamak mümkün. Acaba Devrimci İşçi de bunu "sol"culuk adına mı yapmak istiyor. ANAP, her "dört" eğilimi de bünyesinde taşıdığını ve bu nedenle de Türkiye'de yepyeni modelin kendileri olduğunu belirtiyor. Bu yeni kimliğin peşinde olan Devrimci İşçi de tüm "sol" grupları bir tek çatı altında birleştirmenin savaşımını mı veriyor? Her konuda olduğu gibi yeni kimlik arayışında da yetmezliği her yönüyle açığa çıkmış olan Türk küçük-burjuvazisi, hemen, bu konuda da Türk hakim sınıflarına adapte oldu. Kemalizmin şahlanan ruhuyla yeni kimliğini mi arıyor, yoksa gerçek kimliği mi açığa çıktı.

Devam edelim. Devrimci İşçi'nin dile getirdiği diğer bir şey de, PKK Hareketinin Kürdistan UKM'ni temsil etme ya da etmeme sorunudur. Bir halkın temsilcisi olup olmama onayı hiç kimseden alınmaz. Mücadeleyle, temsil ettiği ideolojik-politik hattıyla ve ortaya koyduğu direnişiyle bunu kanıtlar ve tırnakla söküp alır. Sosyal-şovenizmin KUKM karşısındaki tutumu zaten bilinmektedir. 1977'li yıllara kadar Kürdistan gerçekliğine yanaşmayan, soruna devrimcilik adına kuşkuyla bakan bu güçler, proletarya öncülüğünde gelişen mücadelenin dayatmaları karşısında soruna karşı tavır belirlemek zorunda kaldılar. Ama bu tavır, mücadelenin yolundan saptırılmasının inceltilmesi ve çarpıtılmasıdır. PKK Hareketi kafalara vura vura Kürdistan gerçekliğini politik arenaya soktu. Ve yine kafalara vura vura da KUKM'nin temsilcisi olması sıfatını hakkıyla aldı ve bu temsil gücünü kanıtlamaya devam edecektir. Yoksa PKK Hareketinin, Kemalizmin zehiriyle yoğrulmuş kafalardan temsilci olma onayını bekleme ve isteme durumu sözkonusu olamaz. Aslında gerçeklik o değildir. Mustafa Kemal, Türkiye'de "UKM"ni geliştirirken Kürdistan'a ayak basmış ve mücadeleyi o zeminde örgütlemiştir. Mustafa Kemal'in sol'dan mukallitleri de PKK Hareketinin yarattığı mücadele geleneğini ve Kürdistan halkının faşist sömürgeciliğe olan kin, nefret ve muhalefetini kendi faydacı yaklaşımlarına uygun olarak örgütlemek istediler. PKK Hareketinin iki halkın mücadelesinin ilkeli ve programlı birliğini dayatması, halkımızın PKK gibi proleter bir öncülüğe sahip oluşu, tarihteki trajedinin, komedileşmesine olanak tanımadı. Türkiye ve Kürdistan devrimci-demokratik ve ulusal kurtuluş muhalefetinin burjuvazinin yedeğine takılmasının PKK tarafından boşa çıkartılması, Devrimci İşçi'yi böylesi sefilliklere kadar düşürüyor.

Sözünü ettiğimiz yazının bir yerinde de *"PKK kitlesine kişilik"* kazandırma çabası içinde olduklarını belirtiyorlar. Sakın bu taşımak istediğiniz kişilik Misak-ı Milli sınırları içinde "tek ulus-tek dil" yaratma stratejisinin kişiliği olmasın! Doğru ya, atanız Atatürk de "dağlı Türklere" medeniyet götürmek için az çaba sarfetmedi. Fikir babalarınız emperyalistler de "hür dünyayı" kurtarmak için, Asya'nın, Afrika'nın cahil halklarına Avrupa "medeniyetini" götürmek için az çaba sarfetmediler. "İnsan haklarını savunma", "demirperde ülkelerine özgürlük" götürmek için sosyalist ülkelerin iç işlerini karıştırmak ve "tutsak edilmiş" insanları kurtarma savaşımı veren sosyal-demokrat fikir babalarınızdan aldığınız ilhamla bu kez de "PKK'de tutsak edilmiş, özgürlüğünden alıkonulmuş kişileri" kurtarma savaşımını veriyorsunuz. Kürdistan halkına, yıllardır inkar ettiğiniz, Türk burjuvazisinin geliştirdiği katliamlara en ufak bir tavır alamadığınız bir halka siz mi yeni bir "kimlik" kazandıracaksınız? Yıllardır tarih sahnesinden silinmek istenen bu halk, PKK önderliğinde çağa ve gerçek ulusal kurtuluşçu kimliğine kavuştu. Bu konuda PKK etrafında kenetlenmesi bunun en büyük kanıtı değil midir?

Baylar, bir kez, sizin daha ne olduğunuz belli değildir ve üstelik hala "kimlik" peşinde koşuşturduğunuz halde, Kürdistan halkına ve PKK kitlesine "kimlik" bulmaktan bahsediyorsunuz. Birahanelerde ömür tüketen, köşelere sızıp kalan ne olduğu belli olmayan –aslında belli–, bir tas çorba parası karşılığı marklara tüm fikrinizi, beyninizi ve devrimci değerleri pazarlayan kişiliğinizi önce bir kurtarın. Bir kez ne olduğunuzu, sizin deyiminizle "kimliğinizi" açıklayın ondan sonra PKK kitlesine "kişilik" götürün. İlahi kendisini dünyanın merkezine koyan ukâlâ, loş odaların sızıntısı "yenilikçilerimiz".

Devrimci İşçi'nin başvurduğu diğer bir sahtekarlık ve yalan da 12 Eylülü sonrasında PKK'nin halkla ilişkilerinin koptuğu, dağıtıldığıdır. Bundan büyük bir sahtekarlık ve riyakarlık olabilir mi? Bir yığın kadronuzun Ortadoğu'ya taşınılmasında PKK Hareketinin belirleyici önemde katkıları olmadı mı? Bu uğurda PKK Hareketi değerli militanı Gürcan ÖZCAN'ı 31 Ağustos 1982 tarihinde sınır geçişinde şehit vermedi mi? Ve en önemlisi de 15 Ağustos günü Türk sömürgeciliğine karşı hem de bir günde, burjuva basınına yansıyan alanlardan daha geniş bir sahada koyduğu güçlü eylemleri sizin bu sahtekarlıklarınızı açığa çıkartmıyor mu? Acaba bu tür yalanlara başvurma ihtiyacını nereden duyuyorsunuz? Yoksa siz de Kenan Evren gibi PKK'nin ve devrimci örgütlerin "bittiğini", "bir avuç" kaldığını kanıtlama peşinde misiniz? Bunu yapmakla halk arasında ve devrimci-demokrat çevrelerde devrimcilere olan güveni sarsmak, moral bozukluğu ve devrimci maneviyatı bozma çabasında mısınız? Bunu yapmakla faşist rejime "sol" adına hizmet sunmuş olmuyor musunuz?

Gelelim PKK'nin ittifak anlayışını çarpıtmalarına ve Sovyetler Birliği'ne "yanaştığı" ve KUKM çözümünün "oradan geçtiği" zırvalıklarına. PKK Hareketinin ittifak politikası çok geniş ve kapsamlı olarak Parti yazılarında izah edilmiştir. Türkiye devrimci-demokratik hareketi ile olan ittifak anlayışının nasıl olması gerektiği ve ilkeli birlik önerilerini içeren kapsamlı bir değerlendirmeyi *"Faşizme Karşı Mücadelede Birleşik Cephe Üzerine"* adlı yapıtta, Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş Cephesi Programının ve yaklaşımının izahını ve ilkelerini *KUKP ve Çözüm Yolu* adlı yapıtta bulmak mümkündür. Eğer bu yapıtlar incelenirse ittifaklar sorununda PKK Hareketinin faydacı değil, tam tersine Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ve başarı kazanmasının vazgeçilmez bir ilke sorunu olarak yaklaştığı görülecektir. Ve ortaya koyduğu pratik tutum da bunu kanıtlamaktadır. Yine aynı yapıtlarda, *Parti Programı* ve *Kürdistan Devriminin Yolu* broşüründe uluslararası ittifak politikası da net olarak belirlenmiş ve Sovyetler Birliği başta olmak üzere tüm sosyalist ülkelerin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin stratejik müttefikleri olduğu saptaması yapılmıştır. Sovyetler Birliği'nin çeşitli konulardaki politik tutumunun eleştirilmesi farklı, onun dünya devrim sürecinde belirgin ve belirleyici konumunun inkarı gibi sosyal-demokratçılık, dar milliyetçilik olan anti-Sovyetizmin yapılması ayrı bir konudur. Bu iki nokta arasına kesin ve net bir sınır çizgisi çekilmelidir.

SSCB, dünya devrimci güçlerinin stratejik müttefiki olduğu gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin de stratejik müttefikidir. Emperyalizm nasıl ki bir karşı-devrim cephesi oluşturuyorsa, sosyalizm güçlerinin de bir devrim cephesi oluşturması gerekir. PKK, dünya proletaryasının Kürdistan'daki öncü müfrezesi ise, Sovyetler Birliği de proletarya diktatörlüğünün egemen olduğu bir ülke ise, açık ki PKK Sovyet proletaryasının desteğini alacak ve almak için de çaba sarfedecektir. Bu, Kürdistan halkının yararına, emperyalizmin ise zararınadır. Emperyalizmin, ittifakımızın bu anlayışına saldırmasına, bu ilişkilerimizi sabote etmeye ve engellemeye çalışmasına bir anlam verilebilir. Ama Devrimci İşçi'nin bu saldırı ve sabote çabalarına ne demeli? Yoksa bir direktifi mi yerine getirmeye çalışıyor? KUKM'ni uluslararası dost güçlerinden yalıtlayıp, PKK Hareketinin Türk sömürgeciliği tarafından kolayca ezilmesini mi sağlamak istiyor?

Açık ki hem PKK gerçekliğini ve hem de Türkiye'de yaşanan siyasal gelişmeleri kavramak için sağlam bir proleter sınıf bakış açısına sahip olmak gerekir. Sınıf mücadelesine yabancılık baylarımızı öyle bir noktaya getirmiş ki, bir burjuva liberalini "aklî" bulacak kadar ileri gidiyor ve burjuva liberalizmini savunabilme cüretini gösteriyor. Sorunları sınıf mücadelesinin kanunlarıyla izah etme değil, kemalist türedi aydın bozuntularından öğrendikleri, "terbiyeli", "aydın olmanın bilinci", "sivil toplum", "elit zümre" vb.lerle izaha ve çözümler önermeye kalkışıyor. Tek doğru görüşün ne olması gerektiği noktasında felsefi gevezelikler yapmaya yekiniyor. Her olgu ve gelişme mutlaka bir sınıfın damgasını taşıdığı gibi, her olgu ve gelişmeyi yorumlama da mutlaka bir sınıfın bakış açısının damgasını taşır. Bu noktada proletaryanın görüşü tek ve doğru olan bir görüştür. Ve bu noktada elbette ki proletarya kendisi ile diğer sınıf ve katmanların arasına net bir sınır çizgisi çekmeli ve saflarının ideolojik bulanıklığına müsaade etmemeli. Aslında Devrimci İşçi bunu geliştirmekle proletarya ile diğer sınıfların arasındaki sınır çizgilerini bulanıklaştırmaya çalışmakta ve bu noktada elde edeceği başarıdan sonra amacına varmak istemektedir. Marksist-leninist örgütlenme ilkelerinin ana noktalarına sürekli saldırısının nedeni budur.

Devrimi-demokratik hareket, saflarının bulanıklaşmasına müsaade edecek midir? Yılgınlığın, teslimiyetin, çürümüşlüğün, moral bozukluğunun devrimci saflarda rahatça yayılmasına sessiz kalacak mı? Halka, devrime ve proletaryaya bağlılık buna asla müsaade etmemeyi zorunlu kılar. Devrimci demokratik hareket, gıdasını aldığı kaynakların gayet net olduğu Devrimci İşçi denilen ur'u vücutta daha fazla tahribat yaratmadan söküp atmalıdır.

Devrimi baltalayan, onlarca yıllık mücadele geleneği olan Türkiye devrimini ve şu veya bu oranda emeği geçen devrimci örgütleri küçümseyen, alaya alan, devrimci militan özelliği küçümseyen, devrime ihaneti öven, direniş ile teslimiyeti ayrılaştıran, Marksizm-Leninizmi "eleştiriyi" moda haline getirmeye çalışan, "insanî ihtiyacın doğallığı" adı altında her türlü ahlâksızlığı teşvik eden, örgütleyen ve meşru gören bu devrim kaçkınlarının devrimci saflarda fazlaca dolaşmasına, ortalığı bulandırmasına izin verilmemelidir.

Devrimci Yol hareketinin gerçek izleyicisi militanlar ve taraftarları, bu devrimci mirası Avrupa sosyal-demokrasisinin yedeğine çekmek isteyen ve "Türkiye kokmaktan" utanç duyacak kadar halka yabancılaşan Devrimci İşçi yönetici kliğine karşı savaşım bayrağı açmalı ve devrimci onuru korumalıdırlar. Bu konuda faşist Türk rejimine karşı soylu direniş eylemleri koyan ve bu doğrultuda yoğun örgütsel çabalar sarfeden PKK Hareketi ve O'nun öncülük ettiği KUKM ile bütünleşmeli ve bu konuda gerekli dayanışma içine girmelidirler. "Devrimci Yol" mirasının, Avrupa'ya kapağı atmış birkaç yılgın "aydın" ve "mülteci politikacı" tarafından sömürülmesine, kendi sefil yaşamlarını idame ettirmenin aracı haline getirilmesine müsaade etmemelidirler.

Impressum
V. i. S. d. P.:
İ. Demir
Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Ödeme Adresi:
Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 58
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
İngiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	35.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.

Diyarbakır ve Elazığ cezaevlerinden çıkan PKK taraftarlarının, gazetemize gönderdikleri yazıları yayınlıyoruz.

DİRENİŞ ALEVİDİR YÜREĞİMİZDE TUTUŞAN!

Elazığ Cezaevinde Direniş Var!

Türkiye ve Kürdistan'da siyasi tutukluların konulduğu cezaevleri tek şeyi amaçlar: Tutukluları teslimiyete zorlamayı, pişmanlık göstertmeyi, ihaneti ve ajanlaştırmayı. Ancak siyasi tutukluların cezaevlerinde gösterdikleri eşsiz direnmelerle tüm karşıdevrimci oyunlar boşa çıkarılmış ve cezaevleri devrimcilerin eğitildiği, kin ve nefretlerinin artarak volkan gibi fışkırdığı yerler olmuştur.

Bu yakıcı gerçek ülkemiz Kürdistan'daki zindanlarda daha açık ve net bir şekilde görülebilir. Bu durum başta Diyarbakır olmak üzere Elazığ, Erzurum vd. yerlerde zirveye ulaşmıştır. Düşmanın teslim alma ve ajanlaştırma faaliyeti Diyarbakır'daki eşsiz direnmeyle boşa çıkarıldı. Yiğit proleter devrimciler, halk kahramanları MAZLUM'LAR, KEMAL'LER, HAYRİ'LER, FERHAT'LAR, EŞREF'LER, ve daha onlarca PKK'li savaş esiri "ölümde yaşamı yaratarak" düşmanı kahrettiler. Şahin-Yıldırım hain güruhu kendilerini artık efendileri sömürgecilerin de kurtaramayacağını anlayarak, ne yapacaklarını, nereye saldıracaklarını şaşırır hale geldiler.

Düşmanın her türlü rahat koşulları tanıma vaadini reddedip, proletaryanın kızıl bayrağını en yükseklerde tutan bir deri-bir kemik kalmış bu insanları böyle bir duruma iten nedenler nelerdir? Herşeyden önce şunu iyi kavramak gerekir ki, bir tek yaşam biçimi vardır: O da şereflice yaşamaktır. Bunun dışında yaşam biçimi olarak başkası yoktur. Belki fiziki olarak yaşayabilirler, ama, onlar halkın gözünde çoktan ölmüşlerdir. Tarihi direnmelerle dolu olan Kürdistan halkı, bu gerçeği şimdi çok daha iyi kavramakta ve önderi PKK ile yeni bir direnişe atılmaktadır. Biz burada direnişin yalnızca çok ufak bir kesiti olan Elazığ cezaevindeki direnişi anlatmaya çalışacağız.

Devrimcilerin teslim alınabilmesi için yoğun baskı ve işkence geliştirilirken, onların eşsiz direnmeleri Türk sömürgecilerini şaşkına çevirdi. Başta PKK olmak üzere, birçok dürüst devrimci unsur gittikleri 20'den fazla açlık greviyle düşmanın oyunlarını boşa çıkardılar.

Cunta sonrası, işkence alabildiğine yoğunlaşmıştır. 20-25 kişilik koğuşlara günde bir bidon su veriliyor, iki kişiye bir kepçe çorba düşüyor, ziyaretçilerle görüşme yasaklanıp ardından "ne yapalım tutuklular görüşmek istemiyorlar" diyerek propaganda yapıyorlardı. Yemeklerin çok az olmasından ötürü kantinden ihtiyaç alınmak istendiğinde; tutukluların parasıyla çalışan kantinden piyasanın iki katı fiyatla tutuklulara eşya satılmaktadır. Şöyleki: dışarda 200 lira olan zeytinin kilosu 400-450 liraya satılmakta, tutuklular ekonomik olarak mağdur edilmek istenmektedir. Normal banyo süresi 15 günde bir kez iken, bazen iki ayı aşkın bir süre banyoya götürülmemekte, her türlü haşereyle başbaşa yaşanmak zorunda bırakılmakta, banyoya götürüldüklerinde ise kışın sıcak, yazın soğuk su akıtılmayarak ya da çok az akıtılarak yeni bir işkence yöntemi denemektedirler.

Tüm bu psikolojik işkencenin yanısıra fiziki işkence de alabildiğine yoğunlaşmıştır. Tutuklular tek tek veya topluca, sakat bırakılıncaya kadar dövülmektedir. Bir örneği 4 Mart 1983'te yaşanan olaydır. Mazlum GÜLER adındaki DEV-SOL sempatizanı, tahliye edildikten sonra işkence edilerek öldürülmüş, bunun üzerine devrimcilerin tepkisinden korkan idare, görüşmeleri yasaklamış, görüşmek isteyen aileler tartaklanmış ve gardiyanlar tarafından kovalanmıştır. Yapılan işkenceler sonucu birçok PKK'li savaş esiri ölümle karşıkarşıya bırakılmış veya sakatlanmıştır. Savaş esirlerinden Y... T... sakatlanmış, H... A..., Ş... B..., İ... İ..., A... Y... ve daha onlarca PKK'li ölümden dönmüşlerdir. Bu tür uygulamalarını sürdüren düşman, 17 Şubat 1984'te yeni bir direnişle karşılaşmıştır.

Teslimiyetin ve uşaklığın simgesi olan tek tip elbise giydirilmek istendiğinde ise, direnişçilerin sert tepkisiyle karşılaşıldı. Bunun üzerine koğuşlara saldırılarak direnişçiler komalık edilinceye kadar dövülmüşlerdir. Üzerlerindeki elbiseler parçalanarak çıkarılmış, buna rağmen tek bir direnişçi dahi elbise giymemiş, *"siz bu elbiseleri ancak cesetlerimize giydirebilirsiniz"* diyerek, gerekirse ölebileceklerini, direnişte kararlı olduklarını kanıtlayınca, idare geri adım atmak zorunda kalmış, gömlek ve külotları geri vermiş, tüm ısrarlara rağmen başka bir şey verilmemiştir. Geçen kışın tüm soğukluğûna ve yapılan yoğun fiziki işkenceye rağmen, PKK'li savaş esirleri fire vermeksizin diğer bir çok devrimciyle direnişi sürdürmektedirler. Görüşmecilerine yaptıkları propagandada şöyle haykırıyorlar: *"Biz davamıza inanmışız, hiçbir yöntemle bizi teslim alamazlar. Sonuna kadar direnerek Kürdistan halkına ve PKK'ye layık birer insan olacağız. Bundan şüpheniz olmasın".*

Dışardaki kamuoyunun etkisiyle cezaevlerinde inceleme yapmaya zorlanan Genel Kurmay heyeti, direnişçileri tehdit etmekten başka bir şey yapmamıştır. Gittikleri koğuşta *"ya bu elbiseleri giyersiniz, ya da hepinizi kurşuna dizeriz, kimse bizden hesap soramaz"* demeleri üzerine PKK'li direnişçiler *"biz tavrımızı başından beri koyduk, evet, sizler ancak eli kolu bağlı insanları öldürebilirsiniz. Ama şunu unutmayın ki, siz, o elbiseleri ancak cesetlerimize giydirirsiniz, belki cesetlerimize bile giydiremezsiniz"*cevabını vermişlerdi. Bunun üzerine heyet cezaevini terketmek zorunda kalmıştır. Evet, tüm baskı, işkence ve imha yöntemlerine karşın ELAZIĞ CEZAEVİNDE DİRENİŞ SÜRÜYOR!

Tüm Dünya İlerici Kamuoyu;

Yaşadıkları tüm zorluklara rağmen, insanlık onurunu sürekli yükseklerde tutan bu savaş esirlerinin direnişini destekleyelim. Faşist Türk sömürgecilerinin işkenceci ve imhacı yüzlerini teşhir edelim.

Yurtsever Kürdistan Halkı;

Direnişleriyle Kürdistan ve Kürt halkının durumunu dünyaya kanıtlayan bu yiğit insanların çabaları sizler içindir. Amaçları olan Bağımsız, Birleşik, Demokratik bir Kürdistan yaratmak için, zindanlarda, dağlarda, şehirlerdeki direnişleriyle Kürdistan halkının önderi olduğunu ispatlayan PKK saflarına katılın. Varlığınızı sürdürebilmeniz direnişe ve direnişçilere sahip çıkmakla mümkündür!

*** Zindanlardaki Direnişler Onurumuzdur!**
*** Yaşasın Elazığ Direnişi!**
*** Yaşasın Direnişin Önderi Şanlı PKK!**

Elazığ Cezaevinden
Bir Direnişçi

ÜÇ KİBRİT ÇÖPÜ

Üç kibrit çöpünün öyküsüdür bu
eğilmeden, kırılmadan
onurlu bir yaşamın,
onurlu bir son buluşu.

Üç kibrit çöpü MAZLUM DOĞAN
ve 21 Mart

Derin bir öyküdür bu
Bir kavgadır namert düşmanla
Amansız ve kıyasıya.

Burası Diyarbakır zindanları,
köhne karanlıkta ucube bir han,
yerler, koridorlar, hücreler
boydan boya kan,

Ve Mazlum yoldaşın hücresi
düşmana hüsran dört yanım revan oy.

Bu Esat yüzbaşı
Gestapo derler buna
Ekmek ve su gibidir işkence ve zulüm
Yedikçe acıkan çakal
Budur Mazlum yoldaşın mahkûm ettiği
ağzı salyalı general.

Üç kibrit çöpüdür yanan
Mazlum'un hücresinde

Direniş alevidir yüreğinde tutuşan
gözlerinde kin, yüreğinde direniş
bedeninde kan

Üç kibrit çöpü
şimdi devrimci kavganın isyan ateşidir
ülkemin dağlarından
zindanlara taşınan.

Üç kibrit çöpüdür tutsak bedenlere
başkaldırışı anlatan

biri cefakâr halkım,
biri belasına sevdalandığım ülkem,
biri Bağımsızlık.

Ben ihaneti tarihe gömdüm,
Dersim'e, Ağrı'ya, Zilan'a gömdüm.
Çelik potalarda damıtılmış yüreğime
vurdugun zincir zavallı,
Kollarımda prangalar sevdalımın
çiftenas bilezikleri.

Bedenimde kan
paramparça bir can
ölüm sessizliğin bedeli
Nice 21 Mart'lara ersin diye halkım
zulmün zirvesinde kızıl kan dökülmeli.

"Teslimiyet İhanete, Direniş Zafere Götürür!"

Kürdistan'dan sevgiler, saygılar. Ben,yüzyıllardır ülkesi sömürgeleştirilmiş, her türlü varlığı (sosyal, siyasal, kültürel, ekonomik) cendereye alınmış ve bağımsızlığa ölesiye susamış olan Kürdistan halkının öz evladı olarak,halkımın güç kaynağı, umudu ve tek varlığı PKK'ye ve gazetemiz Serxwebun'a, gördüğüm işkenceleri yazmayı ve bu vesileyle tüm dürüst insanlara bunu iletmeyi bir görev bilmekteyim.

1981 yılının Şubat ayında sömürgeci kolluk kuvvetlerince yapılan toplu tutuklamalarda yakalanıp her türlü işkenceye tabi tutulan bir yurtsever Parti taraftarıyım. Yakalandıktan sonra, beni Batman Komando Alayına götürdüler ve 2-3 gün beklettikten sonra başka bir yere götürerek, bir sandalyeye oturttular. Artık işkenceler başlamıştı. İçlerinden birinin *"eğer doğruyu söylersen canını yakmayacağız, yoksa seni öldüreceğiz"* demesiyle bir başkası hemen söze karışıp *"sen Apocusun, bize arkadaşlarının ismini ve nerede kaldıklarını söyle, seni bırakalım"* dedi. Açık ve net olan cevabımı "bilmiyorum" diyerek verdim. "Bilmiyorum" öylesine bir kelimeydi ki, onları çıldırtıyor, zivanadan çıkartıyor ve gözleri hiç bir şey görmeden saldırıya geçirtiyordu. Beni işkenceye aldılar, sırayla ve bir arada işkenceleri yapıyorlardı. Ayaklarımı falakaya koyup, birisini de göğsüme oturttular. Vücudumun en hassas yerlerine elektrik verdiler, ben bağırınca susturmak için ağzıma jop sokan birisi de başımda duruyordu Yaklaşık 2^{30} saat devam etti. Artık yarı–ölü vaziyete gelmiştim. Bir asker beni alıp tutukevine götürdü. Bu işkence esnasında açılan yaralarım daha iyileşmeye bile yüztutmadan, tekrar ikinci kez işkenceye götürüldüm. Yani, şimdiye kadar benim gibi binlercesinin uğradığı işkenceleri teker teker yapıyorlardı. Bu kez de yine en iğrenç, en aşağılık işkenceleri yaptılar. Fakat benim kesin kararım vardı. Büyük bir kararlılıkla sonuna kadar direnecek, halkıma ve Partime layık bir evlat olacaktım.

Yaklaşık 25 gün yapılan işkencelerden sonra, ifadelerimiz alınıp, bir grupla birlikte Siirt Merkez Komutanlığı'na götürüldük. Burada da psikolojik işkence altına alındık. Bana *"sen aptalsın, boşuna kendine acı çektiriyorsun, sen konuşsan da konuşmasan da bizim için farketmez. Zaten senin hakkında herşeyi, tüm yaptıklarını biliyoruz. Eğer sen bize anlatırsan, senin için daha iyi olur, yoksa suçunu gizlemekten de ceza alırsın..."* diyorlardı. Maddi ve manevi yapılan tüm işkencelere rağmen, hiçbir şey elde edemeyince, ifademi alıp, bir grupla birlikte Diyarbakır'a gönderdiler. Orada da Askeri Savcılığa çıkarıldıktan sonra tutuklanarak Diyarbakır Askeri Ceza ve Tutukevinin 5 nolu bölümüne gönderildim. Ve asıl işkenceler yeni başlıyordu.

Cezaevi, A, B, C ve D bloklarından oluşmaktadır ve yaklaşık 35–36 koğuş vardır. Cezaevine yeni gelenleri teslim almak için ilk aşamada hücrelere kapatıyorlar. Hücreler 80 tane olup, her katta 20 hücre bulunmaktadır. Bizi de bu hücrelere kapatmak istediler ve hemen buraya kapatılmadan önceki işlemlere başladılar. Önce sıra dayağına çekildik ve daha sonra tekme ve jop darbeleri altında 3. kata çıkarılarak, hücrelere doldurulduk. Hergün sistemli olarak sabah, öğle ve akşam sıra dayağına çekiliyorduk. Bir akşam geç saatlerdeydi, bir bağırma sesiyle irkildim. Tüm gardiyanlar ve hücre onbaşısı birinin başına vampirler gibi üşüşmüşler, onu havaya kaldırıp betonun üzerine atıyorlardı ve ellerindeki jop, kalas, zincir vb. şeylerle rasgele vuruyorlardı. Manzara çok korkunçtu. Biribirlerine *"bu adam 35 kişinin katilidir, Yüzbaşım emir vermiş, eti sizin kemiği benim demiş"* diyerek, kahkahalar atıp, sadist duygularını tatmin etmeye çalışıyorlardı. Yarı–ölü bir halde, çırılçıplak edilmiş şekilde onu en alt kattaki pisliğin (dışkı, idrar) olduğu bir hücreye koydular. Amaç,bizleri psikolojik olarak çökertmek, gözümüzü korkutmak ve tümüyle teslim almaktı. O gece sabaha kadar hiç birimiz uyuyamadık. Aradan 3 gün geçmişti ki, zaten açlık ve susuzluktan ve bir de çıplak bir halde havanın soğukluğuna karşı direndiğimizden dolayı yarı-uykulu, yarı-uyanık bir haldeyken, sabahın erken saatlerinde gardiyanın bağırması üzerine ayağa kalktık. Ne olduğunu anlamaya çalışırken, gardiyanın *"bu adam ölmüş"* demesiyle bir yoldaşımızı yitirdiğimizi anladık. Hemen iç güvenlik amiri olan Esat Yüzbaşıya haber verildi. Sadist ruhlu faşist Yüzbaşı geldi ve şöyle bir cesete baktı. Manzara öyle korkunçtu ki, pislikler içerisinde cansız bir beden yatıyordu.

Evet, bu cansız beden kimdi? Suçu neydi? Çok açık ki suçu: Bağımsızlık ve özgürlük savaşçısı olmaktı. Kürdistanlı olmaktı. Kürdistan halkının namuslu, dürüst, özverili bir evladı olarak, halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşmaktı. En önemlisi de, halkımızın biricik öncü gücü olan ve düşmana korkulu rüyalar yaşatan PKK'li olmaktı. İşte bu suçlardan ötürü katledilen bu cansız beden, değerli yoldaşımız Ali EREK'ti.

Faşist Türk sömürgecilerinin zindanlardaki barbarlıklarını, vahşetlerini, yamyamlıklarını bizzat gözlerimle gördüm ve yaşadım. Sürekli bize şunu söylüyorlardı: *"İstediklerimizi yapsanız da, yapmasanız da sizlere rahat yok...".* Aradan bir ay geçtikten sonra bizleri topluca alıp koğuşlara dağıttılar ve beni de B blok 36. koğuşa verdiler.. Koğuşlardan bir tanesi tamamen devlete teslim olup, onların her dediğini fazlasıyla yerine getirenlere aitti, burada özellikle de yaşı küçük olanları toplamışlardı. Bunlara sigara içmek yasak edilmişti. Her gün Atatürk ilkeleri, Kemalizm anlatılıyor, tamamen Türkleştirme doğrultusunda çaba harcanıyordu. Özellikle bu uygulamalar PKK kadro ve sempatizanlarına yöneltiliyordu. Diğer bir koğuşta tutuklu bayanlara aitti.

Cezaevinde tek korkulan güç PKK'dir. Cezaevi idaresi, Hareketimizi tümden etkisizleştirmek, teslim almak için, işe önce önder kadroları teslim almaktan başlaması gerektiğini biliyordu. Tüm koğuşlar arası görüşme olanakları ortadan kaldırılmış, yemekler 8 kişiye iki kişilik olarak veriliyor, sular akıtılmıyor ve çoğu zaman bir yatakta ikişer kişi yatmak zorunda bırakılmıştık. Cezaevi tutuklu mevcudu 3500 kişiyi aşıyordu ve bunun yarıdan fazlası PKK kadro, sempatizan ve taraftarı idi. Bu yüzden uygulamalarının en katmerlisini üzerimizde uyguluyordu. Sağlık ihtiyaçlarımız hiçbir zaman karşılanmıyor, doktor yüzü görmek mümkün değil, avukatlarımızla görüşmek olanak dışı, zaten görüşmecilerimizle görüşebilmek ise başlı başına bir işkenceydi... Kısaca cezaevi idaresi tümden denetim kurmak için ne gerekiyorsa yapıyordu. Cezaevi adeta bir soruşturma yeridir, arkadaşlar tek tek koğuşlardan alınıp işkenceye götürülmekteydi. Partimizin değerli önderleri ve direnişin tunçtan kaleleri Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR'i ayrı ayrı hücrelere kapatıp, kitlemizden bağlarını koparmaya çalıştılar. Çeşitli yöntemlerle ve akıl almaz komplolarla ihanete zorladılar. Ama koskoca bir "NAFİLE" tarihe yazıldı. Mahkemelere getirilirken, hiçbir savaş esirine uygulanmayan yöntemler bize uygulandı. Ellerimiz arkadan kelepçeleniyor ve kollarımız arasına sevk zinciri geçirilerek 20-30 kişi bu şekilde birbirine bağlı halde, 10 kişilik üstü kapalı askeri araca 40 kişi zorla sokuşturuluyordu. Üstelik arabanın içinde en büyük alanı 2-3 gardiyan işgal ediyor ve bizleri mahkemeye kadar joplayıp, döverek götürüyorlardı. Mahkemeler ise başlı-başına birer işkenceydi. Mahkemelerde hiçbir zaman ihtiyaçlarımız karşılanmadığı gibi, üstelik en ufak bir harekette dahi saldırılıyor, dövülüyor, joplanıyorduk. Siyasi savunma yapma yasaktı ve yapan da geri geldikten sonra mutlaka hücreye getirilip, günlerce işkenceye tabi tutuluyordu. Amaçları çok açıktı. Partiyi savunmasız ve güçsüz bırakmaktı. Ama bu da "NAFİLE"ydi. Çünkü tüm uygulamalara rağmen, Partimiz en görkemli bir şekilde savunuldu. Özellikle Mazlum yoldaşın siyasi savunmasının etkisi hala üzerimdedir.

Partimiz, önderleriyle, kadrolarıyla direniyordu. Açlık grevlerine gidildi. Dışımızdaki diğer güçler (DDKD, İGD, KUK, Rizgarî) idare ile tam bir uyum içerisinde idiler. Ve direnişten yana hiçbir sorunları yoktu. Cezaevinde bir yanda tüm görkemliliğiyle direnen PKK önder ve kadroları, diğer yanda ise, en utanılası, en aşağılık ve sefil bir şekilde düşmana teslim olup, teslimiyetin ve ihanetin başını çeken Şahin Dönmez, Ali Gündüz ve Mehmet Girgin

Devamı 22. Sayfada

"YENİ DOĞAN ÇOCUKLARIMIZIN İSMİNİ DİREN KOYUN!"

"Eskiden ülkemizde genç kızlarımız duygu ve düşüncelerini incecik kumaşlara iğne uçlarıyla motiflerlerdi, Ama şimdi; genç kızlarımız duygu ve düşüncelerini namlu ucuyla topraklarımıza işliyorlar."

–B Koğuşu–

Ben 1979'un başlarında, okul okumak amacıyla Urfa'ya gitmiştim. Kendimi, halkımı aydınlatabilmek için eğitmek istiyordum. Okula devam etmeme rağmen halkın ve Partinin sorunlarıyla yakından ilgilendim. Ne yazık ki daha uzun süre mücadele etme imkanım olmadı ve 5. 4. 1980 tarihinde yakalandım.

Bütün sorgulamam Urfa Sıkı yönetim merkezinde yapıldı. Sorgulama sırasında en ağır işkencelerden geçtim. Sömürgeci güçler gözüdönmüşcesine vahşi işkenceler uyguluyordu. Kadın–erkek demeksizin en ağır işkencelerden geçiriliyorduk. Sadece Kürt ve PKK'li olmamız, bu ağır işkencelerden geçirilmemiz için yeterliydi.

Sorgulama sırasında orada bulunan cani MİT mensupları, bana birşeyler kabul ettirmeye çalışıyorlardı. Kabul etmeyince en kaba işkencelere başvuruyorlar, fakat bundan da sonuç alamayınca psikolojik işkence yöntemleri kullanarak, beni çözmeye çalışıyorlardı. Beni çoğu zaman çırılçıplak soyup ayaklarımdan yüksek bir yere bağlıyor. vücudumun en hassas yerlerine elektrik akımı veriyorlardı. Bu işkenceler sırasında bir çığlıktan başka ses çıkmıyordu benden. Başım lağım suları içinde sağa-sola değmeye başlıyordu. Bu işkence seansı uzun sürdüğünde içim kuruyor, müthiş bir susuzluk hissediyordum. Bazen elimde olmadan "*su*" diye bağırdığımda, onlar hiç istiflerini bozmadan, "*konuş kahpe, kaltak!*"diye ağza alınmayacak küfürler savuruyorlardı. Çaresiz kalınca, dilimin yetiştiği kadarıyla uzanıp, pis lağım sularını emmeğe çalışıyordum.Günlerce süren işkenceler sırasında, bu kez kollarımı açarak, sıkı bir biçimde yanlara bağladılar. Aynı şekilde yanlara iyice açarak ayaklarımı ve her zamanki gibi gözlerimi bir mendille bağladılar. Vücudumun hassas yerlerine bazen elektrik bağlayıp akım veriyor, bazen de jopla rastgele dövüyorlardı. Bu sırada reisler (MİT mensupları) "*söyle kaltak, niye PKK'ye girdin; başka siyaset bulamadın mı?*" diye küçük–burjuva milliyetçilerini öne sürüyorlardı. "*Kız*" diyorlardı "*bilmiyor musun Apocular tapusuz tarla, nikahsız karı istiyorlar?*" Tabii, hakaretleri bununla da bitmiyor, Parti önderlerine, şehitlere de hakaretten geri kalmıyorlardı. O zamana kadar hiç konuşmamıştım ama artık dayanamayarak "*onlar sizin gibi değiller, dünyanın en şerefli insanlarıdırlar*" diye bağırdım. Bunun üzerine üzerime çullandılar, kudurmuşcasına beni tekrar dövmeye başladılar.

Artık bitkin düşmüştüm. İki dişim kırılmış, damaklarımdan akan kan çenemi yapıştırmış, açılmıyordu. Konuşamaz durumda olduğumu görünce, kol ve ayaklarımı çözüp, başımı suya batırdılar. Sonra işkenceciler odadan ayrıldılar.

Bu sıra ilginç bir olay oldu. Yanımda bulunan asker hüngür hüngür ağlıyordu. Bir yandan beni ayıltmaya çalışıyor, bir yandan da söyleniyordu "*sizden ne istiyorlar? Seni böyle görünce, anam, karım, bacım aklıma geliyor. Bırakacağım askerliği, devlete karşı savaşacağım*" diyordu.

18. günüm dolmuştu. Benden önce ve sonra yakalanan arkadaşlarla birlikte ellerimizi kelepçelediler. Bir belediye otobüsüne koyup, Diyarbakır'a götürdüler. Merkez komutanlığında kayıt işlemlerimiz bittikten sonra, bizi 1 No'lu askeri cezaevine gönderdiler. 26 Nisan 1980'de mahkemeye çıktıktan sonra, hiç bir gerekçe göstermeden,savcılıktan bile ifadelerimizin alınmasına gerek görülmeden tutuklama kararı verildi.

1980'nin ilk aylarını 1 No'luda geçirdik. Bu günlerde, bayan arkadaş olarak B., N., M., Mardinli bir ana ve ben vardık. Bizim dışımızda ise iki Partizan'lı ve birkaçda tarafsız bayan vardı.

Önceleri koşullar elverişli olduğu için kendi aramızda düzenli eğitim çalışmaları yapıyor, fırsat bulduğumuzda ara koridorlarda tartışabiliyorduk. 1 No'lu cezaevinde öyle bir ortam vardı ki, biz PKK'li arkadaşlar, düşüncelerimizi hem maddi, hem manevi olarak uyguladığımız bir alan oluşturmuştuk. Bütün koğuşlarımız tek bir komüne bağlıydı. Belli zamanlarda komün merkezi olan koğuştan tüm arkadaşların ihtiyaçları eşit bir şekilde taksim edilip, gönderilirdi.

Bizim dışımızda kalan diğer siyasetler dışarıda olduğu gibi, içeride de bize karşı olan tavırlarını değiştirmemişlerdi. Bizimle siyasi tartışmaya kesinlikle yanaşmıyorlar; fakat uzaktan uzağa kendi aralarında bizi eleştirmekle zaman geçiriyorlardı.

İçeride, kendi aramızdaki ilişkilerimiz fazla uzun sürmedi. Bu dönemde hem dışarıdakileri, buna bağlı olarak içeridekileri sindirme ve çökertme politikasının daha yoğun uygulandığı bir dönemdi. Bu uygulamaların bir sonucu olarak, bizim koğuşa idare tarafından bir ajan kız gönderilmişti. Bu kız ilk geldiğinde PKK'li olduğunu söylüyordu. Sahte bir kimlikle içeri alınmıştı. Biz buna Safo diye hitap ettik. Bu kız geldikten sonra, çalışmalarımızı daha gizli yapıyorduk, özellikle yattığı zamana denk getiriyorduk. Tabii, doğru-dürüst yattığı da yoktu. Uyku numarası yapıp, bizi gizliden gözlüyordu. İdare yöneticisi yarbay çoğu zaman hiç kimsenin mahkemesi yokken, bunu mahkeme ve hastahane numaralarıyla çağırarak, bilgi almaya çalışıyordu. İstediklerini elde edemeyince artık tek tek insanların üzerine gönderdiler. Bir gece saat 2 veya 3 sularında kalkıp B.'nin boğazına yapışmış, boğmaya çalışırken, arkadaşın çığlık sesiyle hepimiz uyandık. Ne olduğunu sorduğumuzda, arkadaş: "*Safo beni boğmaya çalışıyordu*" dedi. Bütün bayanlar koğuşu Safo'nun üzerine saldırdık. Onu iyice dövdük. Boğuşma sırasında ajan Safo "*imdat*" diye bağırıyordu. Sesini duyan gardiyanlar içeri girdiler. Safo'nun isteği üzerine, onu aramızdan alıp, karşımızda, idareye ait özel odaya yerleştirdiler.

23.7.1980'de henüz inşaat halinde olan Bağlar semtindeki 5 No'lu Askeri Cezaevi'ne taşındık. Yeni cezaevine taşındığımızdan, erkek arkadaşlarla ilişkilerimiz kesildi. Bizim için zor bir dönem başlıyordu; buna kendimizi alıştırmalıydık. Nerede olursak olalım, tek başımıza kalsak dahi, Partimizin temel ilkelerinin dışına çıkmayacağımıza karar vermiştik.

Beklediğimiz ve düşündüğümüz zor ortam, birkaç ay sonra kendini açık olarak gösterdi. Bir 12 Eylül sabahı sömürgeci-faşist cunta yönetime el koymuştu. 12 Eylül sabahı çalınan marşlar, yüksek sesle konuşan askerler, kapıların sertçe açılıp-kapanışı bizi derin uykudan uyandırdı.

12 Eylül darbesinden sonra cezaevi genelinde baskı ve işkence yoğunlaştı. Tüm koğuşlar arasında ilişkilerimiz kesildiği gibi, bir aydan fazla avukat ve ailelerimizle de görüştürülmedik. Kantin, günlük gazete ve acil ihtiyaçlarımız dahi karşılanmaz oldu. Hastalar hastahaneye kaldırılmadığı gibi, acil hastalara da tıbbi müdahalede bulunulmadı.

İlk günde eski yöneticiler değişti. MİT tarafından eğitilmiş kişiler görev başına getirildi. Cezaevi içinde görevli askerlerin hepsi eğitilmiş ve birer devrimci düşmanı haline getirilmişlerdi.

Sömürgeci–faşist cunta, tüm zindanlarda ve özellikle Diyarbakır 5 No'lu cezaevinde hiç bir insanca yaşam hakkı tanımıyordu.

Koğuşlarda tutuklular arasında çelişkiler yaratılmaya çalışılıyordu. Sonradan gelen bayan tutuklulara ve bizim dışımızda bulunan koğuştaki diğer tutuklulara "*hiç kimse APOCU olanlarla konuşmayacak, onlarla hiç bir suretle ilişki kurulmayacak*" diyerek bizi kitleden tecrit etmeye uğraşıyorlardı. Çoğu zaman biz PKK'li olan arkadaşları dahi birbirinden tecrit bölümlere koyuyorlardı. Ama buna rağmen ilişkilerimizi çeşitli düzeylerde sürdürüyor, koğuştaki kitleye, provakasyona gelmemeleri konusunda bilgilendermelerde bulunuyorduk.

Faşist idare, bizi direnişten vazgeçirmek için binbir yöntem denedi. Önceleri duygusal açıdan etkilemeye, teslim almaya çalışıyordu. "*Bakınız siz daha çok gençsiniz, yazık gençliğinize. Dışarıda olup güzel günler geçireceğinize, dört duvar arasında çürüyorsunuz. Örgütlere alet oldunuz, sizi kullandılar. Bakınız, siz buradayken onlardan size sahip çıkıp–soran oldu mu? Eğer cezaevi kurallarına karşı çıkmazsanız, kısa sürede dışarıda olur, istediğiniz herşeye sahip olursunuz. Hatta bu konularda size yardımcı da oluruz*" gibi mantıksız sözlerle, teslim almaya çalışıyorlardı. Faşist idare, bizlere hiçbir insanca yaşam hakkı tanımadığı gibi, her türlü kıpırdanışımıza, öyleki soluk alışımıza dahi karışıyordu. Böylelikle zayıf yönlerimizi yakalayıp, bu noktadan hareketle bizi teslim alacaklardı. Kaba dayak, psikolojik baskı, hoparlörden işkence seslerini yüksek sesle gece saat 2^{00}–3^{00} sularında dinletme, aç–susuz bırakma, yakınlarımızla görüştürülmeme, geceleri uyutmama vb. yöntemler uygulayarak tepkilerimizi ölçmek istiyorlardı.

Bu koşullarda nasıl tavır takınacağımızı artık çok iyi biliyorduk. Ölüm dahil, her türlü mücadele yönteminin kullanılması gerektiği bizce tartışma götürmez bir zorunluluktu. Bir bütün olarak, birşeyler yapma zamanı geldiğinin kanısına varmıştık. Süresiz açlık grevine gitmeyi kararlaştırdık.

Açlık grevinin başlamasıyla, daha önce bizi hiç dikkate almayan Yüzbaşı Orhan Şahin, direnişimizi kırmak için elinden geleni yaptı. Özellikle biz PKK'lilerin üzerinde duruyor; "*bu eylemi siz başlattınız, biliyorum*" diyordu.

Bizim koğuşta açlık grevi 8 gün sürmüştü. Askerlerin konuşmalarından anladığımız kadarıyla erkek arkadaşlar daha fazla sürdürmüştü. Bu 8 gün zarfında içimizde mide kanaması geçirenler oldu. Bunlara herhangi bir tıbbi müdahalede bulunulmadı. Daha önce tanınan olanaklar elimizden alındı, koğuşta bulunan ilaç, ocak ve ısıtıcılar gaspedildi. Koğuş didik didik arandı, yataklarımızı dahi açtılar, her türlü gazete arşivi yırtıldı, kalem-kağıt toplandı. Dışarıyla mektuplaşmamız yasaklandı.

Cezaevinde zulüm ve baskıyla beraber verilen yemekler de çok berbat çıkmaya başladı. Yemeklerde taş, çöp, kum vb. şeyler çıkmasına rağmen ölmemek için yemek zorundaydık. Ekmek çok az verilirdi. Ekmeğin içinde undan fazla böcek iskeletleri ve canlı pireler vardı. Kantinden alış-verişimiz yasaklanmıştı. Böylelikle hepimizin sağlığı kısa sürede bozulmaya başladı, mide hastalıkları ve çeşitli bulaşıcı hastalıklar ortalıkta kol geziyordu.

Faşist idare, üzerimizde baskıyı arttırırken, diğer taraftan kendileriyle uzlaşan KUK, DDKD, KAWA ve Özgürlük Yolu taraftarlarıyla aramıza çelişkiler koyuyor, bu çelişkileri derinleştiriyordu. Hakkımızda onlar vasıtasıyla çeşitli bilgiler topluyordu. Bu örgütlerin dışarda Hareketimize karşı düşmanca faaliyetleri, cezaevi koşullarında daha açık olarak görülebiliyordu. İçeri düştükleri andan itibaren karşılaştıkları zor koşullara karşı direnmeyerek teslim oluyor, koşulların zorluğundan da bizi sorumlu tutuyorlardı.

Mahkemelerimizin açılmasına az gün kalmıştı. Son günlerde cezaevinde baskı ve işkence daha da artmıştı. Siyasi savunmanın yapılmaması, cezaevi koşulları hakkında konuşulmaması için tüm PKK'liler ve özellikle de kadrolar üzerinde yoğun bir sindirme ve korkutma operasyonuna girişildi. "*Siyasi savunma yapar veya cezaevi koşulları hakkında konuşursanız, sizi tümden imha ederiz. Sanmayın ki bunu yapmayız; çok kolay yaparız. Kimsenin ruhu bile duymaz*" diyordu Yüzbaşı Esat Yıldıran.

Bizim hücremiz daha önce Yüzbaşının özel köpeğinin kaldığı küçük bir odaydı. Yüksekte ufak bir penceresi vardı. Odanın taban ve duvarları köpek pisliğinden geçilmiyordu. Her taraf leş gibi kokuyordu. Önceleri bu küçük ve daracık odada pis kokudan dayanamıyorduk; daha sonra alıştık. Yatak olarak 7 kişiye 3 adet küçük askeri battaniye verilmişti. Çok az ve çok da kötü yemek verilirdi. 7 kişi sadece 1 ekmekle "doymak" zorundaydı. Günde 3 kez dayak nöbetimiz vardı. Dayak zamanı gelince, Çavuş; "*dayak vaziyeti al*" diye bağırırdı.

Hücreler kurtarılmış bölgeler olarak biliniyordu. Çünkü, koğuş ve koridorların duvarları hiç bir yeri boş kalmayacak şekilde Kemalizmin milliyetçi sözleriyle "süslenmişti". Biz direnenler, hücrelerde devrimci marşları istediğimiz şekilde bağırıp söylüyorduk. Bu marşları duyan idare daha da çileden çıkıyordu. Ne yaptılarsa da marş söylememizi engelleyemediler.

Bu sıralar, hücremizi kontrol etmeye gelen gardiyan; "*sizin gibi inatçı bir bayan geldi, o da direniyor, Kürdüm diyor. Türklüğü kabul etmiyor*" dedi.

Daha sonra öğrendik; gelen arkadaş X...'miş. Direndiği için koğuştan çıkarılıp, tecrit bölümüne konmuştu.

Direnişten vazgeçmeyeceğimizi anladıklarında, faşist Yüzbaşı yanımıza geldi. "*Bakın yemek duasını kaldırıyorum. Şunu çok iyi biliyorum; kafalarınıza her ne kadar dayak ve baskıyla Kemalizm ideolojisini yerleştirmeye çalışsam da, boşunadır. Düşüncelerinizi kimse değiştiremez; bunu direnişinizle kanıtladınız*" diyerek şunu ekledi: "*Yalnız koğuşa çıktığınızda her hangi bir olay çıkarsa sizi sorumlu tutar, daha kötü koşullar yaratırım.*" Koğuşta erkek arkadaşlarla ilişki kurmak ve genel durum hakkında bilgi sahibi olmak düşüncesiyle bu anlaşmayı geçici olarak kabul ettik.

Koğuşa çıktıktan sonra diğer tutuklularla ilişki geliştirmeye başladık. Kişiliksizliği kabul ettirme, boyun eğdirme, teslim almaya zorlama vb. baskılara karşı çıkanlar, hızla bize yaklaştılar. Daha önce çeşitli baskı ve cezalardan korkan kitle, yavaş yavaş toparlandı, direnişin gücü onları da etkilemişti. Cezaevinde çok yönlü bir komün oluşturuldu.

Bu zor koşullar altında gerek kendi aramızda oluşturduğumuz komün ve gerekse aramızdaki güçlü bağlar küçük-burjuva reformistlerinin keyfini kaçırıyordu. Bu küçük-burjuva milliyetçileri, bırakalım kendi aralarında bir komün oluşturmayı, iki kişi dahi bir arada yaşayamazdı. Her birinin bencil, çıkarcı ve günü kurtarıcı bir yaşantısı vardı. Bu yapılarıyla, hakim kıldığımız devrimci yaşam ve mücadele anlayışı önünde engel teşkil ediyorlardı. Saçma-sapan sözlerle, "eleştirmeye", bilinçsiz unsurlarda kafa karışıklığı yaratmaya, morallerini bozmaya, karamsarlığa düşürmeye çalışıyorlardı. Polise düştükleri anda çözülen, ihanet eden bu unsurlar, içerde devrimciliği bırakmış, faşizmin çıkarları doğrultusunda örgütlenmeye uğraşıyorlardı. İçerdeki her türlü gelişmeyi anında idareye ulaştırır, böylece faşist idare bizi yeniden işkenceye çeker, günlerce ihtiyaçlarımız karşılanmaz, aç-susuz bırakılırdık.

Mahkemelerin açılmasıyla, biz PKK'li olanları çeşitli gruplara bölmüşlerdi. Mahkemeye ilk olarak Diyarbakır Merkez Grubu çıkarılmıştı. Ardından Urfa Merkez, Mardin ve Batman "davaları" görüldü.

İlk mahkemeye çıkan arkadaşlar, cezaevinin kötü koşulları ve uygulanan insanlık dışı işkenceleri protesto ettiler. Siyasi bir davanın görüldüğünü, bu nedenle siyasi tavır takınıldığı, siyasi savunma imkanlarının tanınmadığı belirtildi. Bazı arkadaşların mahkemelerde Partinin ideolojisini savunmaları, faşist Savcıları zor durumda bırakıyor, keyiflerini kaçırıyordu. Bu, baskıların daha da artmasına neden oldu.

Mahkemelerde yapılan siyasi savunmalardan sonra, 7. Kolordu'dan gelen son talimatlar, PKK'lilere karşı daha acımasızca davranılmasını emrediyordu. Bu dönemde PKK'liler üzerinde uygulanan insanlık dışı işkence yöntemleri, gerçekten tarihte eşi olmayan türdendi.

Ben, Urfa Merkez Grubunda yargılanıyordum. Grubumuz sayıca az olduğundan, mahkemelerimiz düzenli yürütülürdü; ayda bir kez mahkemeye çıkarılırdık. Bu "dava" böyle düzenli yürütüldüğünden, şehit olan arkadaşları, bizim gruptan olan M... veya H... anlatırdı. Yine bir duruşmada M... arkadaş, 21 Mart 1982'de Mazlum DOĞAN ve 22 Mart'ta Ferhat KURTAY yoldaşların şehit düştüğünü söyledi.

Böylesi bir ortamda bu değerli arkadaşları kaybetmek gerçekten çok acı veriyordu. Ama onların düşmana teslim olmayıp, onurla ve direnerek şehit düşmeleri gurur vericiydi. Orada bulunan gerek PKK'li ve gerekse tüm tutuklular için, bu olayla da bir kez daha ortaya çıktığı gibi, ya düşmana teslim olunacak ya da ölüm pahasına da olsa direnilecekti. Ancak böylelikle var olabilecektik.

Bu iki arkadaşın şehit oluşundan kısa bir süre sonra, bazı arkadaşların Ölüm Orucuna başladıklarını öğrendik. Bunun üzerine biz de destekleme mahiyetinde çeşitli eylemlere başladık. Bir defasında mahkemede bulunurken, eylemin biz bayanlar koğuşuna devredilmesini talep ettik. Fakat arkadaşlarımız başkalarının sırada olduğunu, bayanlara geç sıra geleceğini söylediler. İlk sırada Kemal PİR, M.Hayri DURMUŞ ve Akif YILMAZ yoldaşlar yer almışlardı.

Bu sırada faşist idare de boş durmuyordu, kişiliksiz ve ihanetçi unsurları karşı faaliyete geçirmişti. Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit, Mehmet Girgin, Hıdır Akbalık ve daha bir kaç çanak yalayıcılığı yapan ihanetçinin konuşmaları hoparlörlerde tüm koğuşlara dinletiliyordu. Direnişi kırmak, kitleyi ihanete zorlamak amacıyla teslimiyet çağrıları yapılıyordu. Sık sık PKK diye bir şeyin kalmadığını, bittiğini (!), Siverek ve Hilvan mücadelelerinin yanlış olduğunu, Marksizm-Leninizmin dünya çapında iflas ettiğini, cezaevlerinde direnmenin gereksiz olduğunu vb. şeyleri söylüyorlardı. Tüm bunlar duygusal açıdan ele alınarak, duygulara hitap edilerek anlatılır, böylece sonuç alınmaya çalışılırdı.

Öte yanda Kemalizmi güzel sözlerle cilalayarak kabul ettirmek istiyorlardı. Bu zehirle kitlenin beyni bulandırılmak isteniyordu.

Elbette ki bu zırvalıklar halka ve Partiye bağlı olan devrimcileri etkileyemezdi. Ancak inançları zayıf olan insanlar arasında tartışmalara yol açıyor veya bazıları bu asılsız sözleri doğru bile buluyordu. 35. ve 37. koğuşlardaki yoldaşlarımızın yükselttikleri direniş mücadelesi Parti ve halka olan inancımızı daha da güçlendiriyordu. Kemal PİR, M.Hayri DURMUŞ ve Akif YILMAZ Ölüm Orucundayken, faşist idare ve ihanet takımı utanmadan onlara dil uzatıyor, görkemli direnişlerini gölgelemeye çalışıyorlardı. Ölüm Orucundaki arkadaşların, tüm kitleyi ölüme götürdükleri, bunun için ortam hazırladıkları, arkadaşların gizliden yemek yedikleri vb. iğrenç iftira ve karalamalarda bulunarak, kitlenin güvenini sarsmaya çalışıyor, Ölüm Orucundaki arkadaşlara karşı gelmeye teşvik ediyorlardı. Bir yandan baskı yöntemleri dayatılırken, diğer yandan iğrenç iftira kampanyalarıyla kitle direnişten vaz geçirilmeye çalışılıyordu.

1983'ün ilk aylarında Hasan Hüseyin Karakuş ihanet etti. Her yeni teslim alınan gibi, faşist idare faaliyetlerinde onu ön plana aldı. Bu kişiliksizi teslim alma uğruna çaba sarfettiği dönemde, askeri eğitim durdurulmuştu. Sabahtan akşama kadar bu iğrenç unsurun konuşmaları tüm koğuşlara dinletilirdi. Yalnız şu çok açıktı ki, tüm ihanetçiler aynı şeyleri ifade ediyordu: "*Teslim olunuz!*"

Başta Şahin Dönmez olmak üzere, diğer ihanetçiler, bizim koğuşun bitişiğindeki koğuşta kalıyorlardı. Bütün gece bunların konuşma ve tartışmaları duyulurdu. Şahin onlara akıl hocalığı yapıyordu. Gündüzleri ses kesilirdi. Çünkü bunlar koğuşlara dağılıp, kitleyi teslim olması için ikna etmeye uğraşıyorlardı.

Devamı 23. Sayfada

DOĞRU YOLDA

Bir önceki yazımızda Türkiye’de her iki cephede, hem karşı-devrim cephesinde ve hem de devrimci-demokratik cephede yaşanan derin bunalımı, bu bunalımın ekonomik ve toplumsal temellerini ve tarihi gelişimini, bunalımın ideolojik, politik ve örgütsel alanlardaki görünüşünü ve bunalımdan devrimci çıkış yolunu göstermiş, bir sonraki yazımızda bu bunalımın Kürdistan’a ve devrimci Hareketimize yansıyışını ele alacağımızı belirtmiştik. (Bakınız: “Uzayan Bunalım”, ŞOREŞA KURDİSTAN, Sayı: 3)

Belli ki aradan yedi ay gibi çok, hem de çok uzun bir süre geçti. Bu süre içinde önemli gelişmeler oldu ve durum daha da açıklık kazandı. Bu yazımızın böyle gecikmesine yaşanan bu gelişmeler ve yürütülen devrimci mücadele ile pratik devrimci görevlerin çokluğu, önemi ve vazgeçilmezliği neden oldu. Şimdi, geçen böyle uzun bir süreden sonra, yaşanan derin bunalım ortamında Kürdistan’ın ve devrimci hareketimizin durumunu bazı yönleriyle ve özet olarak ele alarak okura verdiğimiz sözü yerine getirmek istiyoruz. Eğer başarabilirsek, gerçek durumu hiç olmazsa temel özellikleriyle açıklayabilirsek, okurun, yaşanan sürecin önemini ve gecikmenin nedenlerini daha iyi kavrayacağını sanıyoruz.

Geçen uzun süre içinde önce yazdıklarımızın çoğunluğu somut pratikte yaşandı. Karşı-devrim cephesindeki bunalım, ekonomik, toplumsal ve siyasal açılardan hafiflemek bir yana, tersine daha da derinlik kazandı. Türkiye, biri 6 Kasım, diğeri 25 Mart olmak üzere iki “seçim” yaşadı. 6 Kasım seçimlerine cuntadan onay koparan partiler katıldı ve fakat cuntanın yönetime hazırladığı parti kaybetti. Kendi içinde sağlam birlik oluşturamayan bir yönetim doğduysa da sanırız burjuvazinin çıkarları açısından en yararlı sonuç ortaya çıktı. Ve böylece cuntanın hafifliği, ucuz hesapçılığı giderilmiş oldu. 25 Mart seçimlerine ise daha çok sayıda parti katıldı ve muhalefet parlamento dışı partilerin eline geçti. Böylece burjuva klikler arasındaki çelişki ve mücadele daha da kızışırken, burjuva düzenin askeri-faşist örgütlenişi istikrarsız ve zayıf bir konumda ancak başarıldı.

Devrimci-demokratik cephedeki bunalım ise, ciddi olumlu bir gelişmenin olmadığı bir ortamda olumsuz yönde yazdıklarımızın da ötesine geçti. Öyle ki, küçük-burjuva kaçkınlığı, devrimi ve devrimci örgütlenmeyi açıkça reddeden, devrime karşı açıkça savaşan tasfiyecilik olarak ortaya çıktı. İşin arkasında karşı-devrimin polisiye oyunlarının belirtileri görülmeye başladı. İşte bu noktada bizim “yeni”cilerimiz, diğerlerini geride bırakarak gerçekten öncü olduklarını ortaya koydular.

Geçen süre için yazdığımız bu birkaç cümleden sonra esas konumuza geçebiliriz. Türkiye’de yaşanan derin bunalım ortamında Türk burjuvazisinin egemenliği altındaki Kürdistan’ın durumunu inceleyebiliriz.

Herkes çok iyi biliyor ki, Türk burjuvazisi Kürdistan’ı ekonomik, toplumsal, siyasal, askeri ve ulusal her alanda örgütlü bir egemenlik altına almıştır. Ve böylece Türkiye’de yaşanan her durum, olduğu gibi Kürdistan’a da yansır hale gelmiştir. Türkiye’de yaşanan bunalım ise Kürdistan’ı daha olumsuz ve daha derin bir biçimde etkilemiştir.

İşte bu bunalım ortamında PKK’nin 1978-80 arasındaki devrimci siyasal çıkışı ve bu temelde gelişen siyasal-askeri mücadele Kürdistan toplumunu derinden etkilemiş, çeşitli toplumsal kesimleri uyarmış ve sarsmıştır. Öyle ki, kendi adına ve örgütlü bir mücadele yürütemeyen işçi, köylü, emekçi yığınlar kış uykusundan uyanma misali yavaş yavaş uyanıp bu temelde kurtuluş mücadelesine atılırken, Kürt hakim sınıfları ve sömürgecilik ciddi bir şaşkınlık geçirmiş ve önemli bir darbe yemiştir. Çok geçmeden şaşkınlığını gideren ve kendisini toparlayan sömürgecilik, böyle bir devrimci gelişmeye karşı önce Kürt gericiliğini kullanarak ve daha sonra da kendi siyasi ve askeri güçlerini harekete geçirerek azgın bir karşı-devrimci baskı ve açık bir savaş içine girmiştir. Öyle ki her türlü devrimci gelişmeyi misliyle ödettirmeyi hedefleyen vahşi işkence ve katliam harekatıdır bu.

Sarsıntının bu denli büyük olmasında Kürdistan’da yaşanan daha önceki mücadelesiz ortam önemli bir etkendir. Bilindiği gibi, 1925-40 döneminde Kürdistan’ı siyasi ve askeri egemenliği altına almayı tamamlayan Türk burjuvazisi, yarattığı vahşet ve katliam ortamında toplumu sindirebilmeyi ve 70’lere kadar olan dönemde bu egemenliğini “sukunet” içinde sürdürebilmeyi başarmıştır. Ekonomiden kültüre kadar her alanda uyguladığı asimilasyon politikası ile Kürdistan toplumunda ulusal özümsenmeyi büyük ölçüde geliştirmiştir. Öyle ki Kürt ulusal değerlerinden kopuk, ona yabancı, ulusal ve toplumsal çıkarlarını göremeyen, bu doğrultuda düşünemeyen ve çalışamayan, sözde aydın kesimi tamamen başka ulusun çıkarlarına bağlı hale gelmiş bir toplumsal yapı yaratmıştır. Ve yarattığı bu yapıya bakarak, Kürt sorununu mezara gömdüğüne ve üzerini betonladığına kendisini inandırmıştır.

Bu mücadelesiz dönemde Türkiye’deki ekonomik ve toplumsal gelişmelere bağlı olarak Kürdistan’da da bazı gelişmeler olmuştur. Sömürgeci egemenlik altında Kürdistan’a kapitalizm girmeye, köylülük dağılmaya ve ayrışmaya, kentleşme gelişmeye başlamıştır. Bu temelde toplumsal ayrışma ve yeni sınıf ve tabakaların ortaya çıkması gelişmiştir. Fakat topluma dayatılan sömürgeci uygulama olarak, bu sınıf ve tabakalar, Kürt ulusal gerçekliğiyle değil, Türk ulusal gerçekliğiyle koşullandırılmışlardır. Öyle ki, en ileri insanların yargısı “biz birlik olamayız, kurtuluş mücadelesi veremeyiz” halini almıştır.

Böylesi gelişmeler içinde 1970’lere gelindiğinde zaten istikrar tanımayan sömürge toplum yapısının bunalımlı durumu gelişmiştir. Buna bir de Türkiye’de yaşanan bunalımın etkisi eklenince Kürdistan’daki bunalım daha da derinleşmiştir. Bu ortamda, oluşan çeşitli sınıf ve tabakalar, giderek derinleşen çelişkileri mücadeleye dönüştürmeye, çıkarları doğrultusunda yeni siyasal arayışlara yönelmeye ve siyasal mücadele içine girmeye başlamışlardır. İşte PKK Hareketi, proletaryanın ve emekçi halkın siyasal yönelimi olarak böyle bir gelişme ortamında doğmuştur. Hakim sınıflar Türk burjuvazisiyle kader birliklerini daha çok geliştirirken, küçük-burjuvaziyle bağ içinde olan bazı kesimleri de yeni tür bir işbirlikçilik yaratma çabası içine girmişlerdir.

PKK’nin ve önderlik ettiği mücadelenin gelişmesi Kürdistan’da yeni bir siyasal ortam yaratmıştır. Bu, Türk sömürgeciliği ve ajanlarıyla Kürdistan halkı arasındaki çelişkinin siyasal mücadele düzeyine ulaşması demektir. Bu, egemen olan sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş hareketinin ortaya çıkması demektir. Böylece sömürgeci siyasete karşı ulusal kurtuluş siyaseti doğmuş, siyasal ortamı sömürgeci karşı-devrimle ulusal kurtuluş devrimi arasındaki amansız mücadele belirlemeye başlamıştır.

Gelişmeler, devrimin ve karşı-devrimin biribirine karşı ataklar yapması biçiminde olmuştur. PKK’nin 1978-80 atağı Kürdistan’da devrimci bir proletarya partisinin şekillenmesine ve devrimci kitle hareketinin muazzam boyutlarda kabarmasına yolaçmıştır. Öyle ki her alanda devrimci örgütler kurulmuş, bir çok mücadele yöntemi birlikte kullanılmış, işçiler, köylüler, emekçi halk kitleleri büyük güçler halinde mücadeleye katılarak kurtuluş mücadelesi yolunda ileri gitmek istemiş, sömürgecilik ve iç gericilik önemli bir darbe yemiştir. Ne var ki, devrimcilerin amatör ve ilkel çalışma yöntemlerini aşamayıp devrimci önderliği yeterince yerine getirememesi, kitle hareketinin istediği önderliği yeterince bulamamasına ve gerektiği gibi ileri gidememesine yol açmıştır. Bu durum, giderek ulusal-demokratik harekette bunalımın ortaya çıkması sonucunu doğurmuştur.

Böylesi bir devrimci gelişme karşısında, devrimci harekete karşı önce ajan hareketlerini ve yerli gerici uşaklarını kullanan sömürgecilik, bunlardan sonuç alamayınca ve içinde bulunduğu bunalımını hafifletemeyince siyasal biçim değişikliğine, 12 Eylül faşist-askeri yönetimine gitmek zorunda kalmıştır. Böyle bir yönetim altında ve açtığı faşist savaş içinde atlatamadığı bunalımlı yapısını çıplak askeri zorla yaşatmak, devrimci-demokratik hareketi ezmek istemiştir. Bu doğrultuda katliamlar düzenlemiş, yüzbinleri zindanlara doldurmuş, en vahşi baskı ve işkence yöntemlerine başvurmuş, ajan faaliyetlerini hızlandırmış, politik manevralar geliştirmiş, emperyalizmle işbirliği içinde yarattığı ağır baskı koşullarında devrimcileri bunaltmaya ve hareketleri dağıtıp yoketmeye çalışmıştır. Fakat bütün bu çabalarına rağmen, amaçlarına yeterince ulaşamamış, devrimci hareketi yokedememiş, bunalımlı yapısını daha da derinleştirmekten kurtulamamıştır.

1980 sonrası dönem, faşist-sömürgeciliğin yarattığı böyle ağır baskı dönemidir. Bu dönemde, ileri gidemeyen kitle hareketi çok büyük oranda düşmüş, devrimci örgütler ağır kayıplar vermiş, parçalanmış, dağılmış, devrimden alçakça kaçış, ihanet, teslimiyet, döneklik olayları sıkça yaşanır olmuştur. Kısaca devrimci-demokratik hareket ciddi bir bunalım içine girmiş, tasfiye tehlikesiyle yüzyüze gelmiştir. Bunun Türkiye’de yaşanan boyutlarını bir önceki makalemizde incelemiştik. Besbelli ki bu durum, hem karşı-devrim, hem de devrim cephesinde yaşanan ciddi bunalım Kürdistan’a da yansımış, kitleleri ve ulusal-demokratik hareketi etkilemiştir. Hatta sömürge koşulları dikkate alınırsa, bunalımın Kürdistan’da daha ağır bir biçimde yaşanacağı açıkça görülecektir. Ve olan da budur.

1980 sonrası Kürdistan’da yaşanan bunalımın durumu nasıldır? Önce birkaç cümle ile toplumun içinde bulunduğu duruma bakalım.

PKK’nin 1980 öncesi devrimci siyasal çıkışı toplumu derinden etkilemiş, önemli bir kitle gücünü uyarmıştır. Bu etkileme ve uyarma, gerçek anlamda, azgın ulusal imha altında kendi çıkarlarını göremez ve bunları savunamaz duruma getirilmiş olan Kürdistan toplumu açısından ciddi bir sarsıntı biçiminde olmuştur. Bu sarsıntı, ağır baskı döneminde, sömürgeciliğin dayattığı zulüm, katliam, işkence ve savaş karşısında daha da büyümüş, korku, panik ve mücadeleden uzaklaşmaya dönüşmüştür. Sömürgecilik yarattığı bu baskı ortamında kitleleri sindirmek, pasifize etmek, Kürtlük ve Kürdistan adına varolan tüm değerleri ezmek ve böylece çatlayan betonu daha sağlam olarak dökmek istemiştir. Bunun karşısında ve gerileyen devrimci mücadele ortamında kitleler devrimden uzaklaşmaya, eski durumuna dönmeye, “biz birlik olamayız, kurtuluş mücadelesi veremeyiz” biçimindeki yargıya inanmaya başlamıştır.

Ama bu durum uzun süreli olamamıştır. Faşist cunta egemenliği altında yaşanan süreç gözler önündedir. Faşist-sömürgeci yönetim kitlelere hiçbir şey veremediği gibi gerçek yüzünü de uzun süre gizleyememiştir. Kürdistan’da ekonomik durum daha da kötüleşmiş, işsizlik, pahalılık, yokluk ve yoksulluk had safhaya çıkmıştır; kitleler topyekun açlık tehlikesi ile karşı karşıya getirilmiştir. Hızlanan tekelleşme ve devlet egemenliği ortamında bir avuç iri feodal-komprador dışında tüm kesimler yoksulluğa itilmiş, yaşayamaz duruma düşürülmüştür. Bu ortamda, bir yandan daha çok sayıda insan yoksul halk kitleleri safına itilirken, öte yandan da toplumsal çelişkiler daha da derinleşmiş, muhalefet etme, mücadele yürütme eğilimi gelişmiştir. Derinleşen ekonomik ve toplumsal bunalım ortamında yaşayamaz duruma gelen kitleler içinde zorunlu bir çare olarak düzene karşı muhalefet etme istemi hem derinlik ve hem de genişlik bakımından daha da güçlenmiştir. Bu durumu iyi bilen faşist-askeri yönetim, çıplak zorunu ve savaşını uzun süreli dayatarak kitlelerde ortaya çıkan bu tür eğilimleri bastırmak ve böylece ömrünü uzatabilmek yolunu tutmuştur. Yani kitleler iki yönlü bir zorlama altında bulunmaktadır: bir yandan derinleşen ekonomik ve toplumsal bunalım ortamında kötüleşen yaşam durumu zorlamaktadır, bu, kitlelerde düzene karşı çıkma eğilimini körüklemektedir; öte yandan faşist-sömürgeciliğin siyasal ve askeri zoru kitlelerin tepesindedir, bu, korku ve sessizlik eğilimini sürdürmektedir. Bugün kitleler açısından yaşanan durum tamıtamına budur. Kitleler mevcut yaşama daha fazla dayanamaz hale gelmiştir. Hem devrimci kabarış döneminde devrimci mücadele kitleleri siyasal eylemlilik içine çekerek eğitmiş hem de azgın karşı-devrimci baskı döneminde uygulanan geniş çaplı vahşi baskı altında kitlelerin siyasallaşması ve örgütlü mücadeleye yatkınlığı gelişmiştir. Denilebilir ki Kürdistan’da kitleler içinde sağlam devrimci örgütler kurabilmek şimdi daha olanaklı hale gelmiştir.

Hem devrimci gelişme ve hem de gerileme deneyini yaşamış olan toplumun durumunu şöyle ifade etmek mümkündür: Devrimci eyleme katılan ve destekleyen kesimler, karşı-devrimden gördükleri ağır baskı ve zarar sonucunda, bugün çoğunlukla aktif devrimci mücadele yürütülmesinden yanadırlar. Sömürgeciliğin toplum içindeki dayanakları azalmış, bir avuç gerici, ajan-muhbir takımına düşmüştür. Ortadaki büyük çoğunluk, mevcut yaşam durumu karşısında düzene karşı mücadele edilmesini istemekte ve fakat bunun başarısından kuşku duymaktadır. Bu durum, Kürdistan’da oluşan muazzam devrimci potansiyelin ve devrimci mücadelede örgütlü önderliğin oynayacağı önemli rolü gösterir. Eğer düşüncede ve eylemde kitlelere önderlik edilir ise, güçlü ve ileri bir devrimci mücadelenin ortaya çıkacağı kesindir. Bu, Kürdistan’da devrimcilere ve devrimci örgütlere yüklenmiş tarihi bir görevdir.

Böyle tarihi ve onurlu bir görevle yüzyüze bulunan devrimciler ve devrimci örgütler bunu ne oranda yerine getirmektedirler? Belli ki sonucu belirleyen bu soruya doğru yanıt verebilmek için devrimcilerin ve devrimci hareketin yaşanan süreçteki durumunu görmek gerekir. Zira devrimci-demokratik hareketin ciddi bir bunalım içinde bulunduğu hemen herkesçe kabul edilmektedir. O halde devrimci-yurtsever hareketin yaşadığı bunalımın durumu nasıldır?

Bu konuda, önce kendisini devrimci-yurtsever olarak adlandıran reformist-milliyetçi hareketin durumunu görmek ve daha sonra da devrimci hareketimizin durumunu ele almak çeşitli açılardan daha yararlı olacaktır.

Kürdistan’da reformist-milliyetçi hareket, küçük-burjuvazinin bir eğilimi olarak, esasta kent küçük-burjuvazisine ve onun üst kesimlerine dayanır; bu kesimin ruh halini taşır ve onun çıkarlarını savunur. Kent küçük-burjuvazisinin bir yandan sömürgeci kapitalizme ve öte yandan aşiretçi-feodal toplumsal yapıya bağımlı olması ve bunlara hizmet temelinde oluşmasından dolayı, reformist milliyetçi hareket de bir yandan Türk küçük-burjuva ve burjuva “liberal” hareketlerine, öte yandan ise yarı-feodal, yarı-burjuva Kürt hakim sınıflarının hareketine bağımlı oluşmuştur; çeşitli grup ve örgütleri bu hareketlerin içinden çıkmıştır; ideolojik, politik, örgütsel ve taktiksel ilkelerini bu hareketlerden almıştır. Reformist-milliyetçi hareket düşünsel bağımsızlığa ulaşamamıştır; onun ideolojik şekillenişi bir yandan sömürgeciliğe teslimiyet, öte yandan aşiretçi, feodal, burjuva anlayışların karmaşasıdır; buna sosyalizmin revize edilmesi de eklenmektedir. Bu hareket, politik açıdan ulusal bağımsızlık ve demokratik toplum hedeflerine ulaşamamakta, otonomici işbirliği ve aşiretçi, kabileci yapılanışı aşamamaktadır. Bu son durum, onun örgütlenme anlayışında ve örgüt yapısında açıkça görülmektedir. Taktiksel açıdan ulusal kurtuluş savaşı çizgisine ulaşamayan reformist-milliyetçi hareket, en eylemsiz bir reformculuğu temsil etmektedir. Onun milliyetçiliği, işbirlikçilik hedefine ulaşabilmek için kitlelere yönelik bir aldatmaca aracıdır. Bütün bu özellikleriyle, mevcut ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel anlayışıyla reformist-milliyetçi hareket, devrimci bir ulusal kurtuluş çizgisine ulaşamamış, ulusal kurtuluşa yönelememiş, bir ulusal kurtuluş hareketi haline gelememiştir.

Mevcut özellikleriyle çeşitli grup ve örgütler biçiminde (DDKD, ÖY, KUK, Rizgarî ve daha sonra çeşitli partiler) 1970’lerin ortalarında şekillenen reformist-milliyetçi hareket, 1970’lerin sonlarında bütün gücüyle 1981 seçimlerine hazırlanırken siyasal yaşama devrimci proletarya hareketi girmiş, gelişmeler farklı olmuştur. Artık Kürdistan’daki siyasal yaşamı ulusal kurtuluş devrimi ile sömürgeci karşı-devrim arasındaki amansız mücadele belirlemeye başlamıştır. Böyle bir ortamda kendisini her alanda yenileyemeyip ulusal kurtuluş çizgisine yönelemeyen ve siyasal yaşama giremeyen refor-

mist-milliyetçi hareket, bütün suçu ve günahı devrimci proletarya hareketine yükleyerek devrime karşı savaşmaya yönelmiştir. Çeşitli ittifaklar ve "UDG"ler bu temelde kurulan birlikler olmuştur. Ve sertleşen politik-askeri mücadele ortamında gelişme sağlayamayan reformist-milliyetçi hareket, açık bir dağılma, gerileme ve bunalım içine girmiştir.

Böylece 12 Eylül faşist askeri darbesine düşüncede ve pratikte hazırlıksız yakalanan hareket içindeki çeşitli grup ve örgütler ağır darbeler almışlardır. Yaratılan faşist-sömürgeci baskı altında bu güçlerin içinde yaşadığı bunalım derinleşmiş, parçalanma ve dağılmaları hızlanmıştır. Küçük küçük gruplara ve hatta tek tek kişilere kadar parçalanmışlardır. Devrim ve demokrasi davasına sırt çeviriş, kaçkınlık, dağılma, yılgınlık, yozluk bu güçlerin içinde bulunduğu genel durum olmuştur. İşin en ciddi yanı, bu durumu yaşayan grup ya da örgütler içindeki bazı kişiler değil, grup ya da örgütlerin bizzat kendileri olmasıdır. Yani reformist-milliyetçilik, bir hareket olarak dağılma, çürüme ve tasfiye olma dönemini yaşamıştır ve yaşamaktadır.

Faşist-sömürgeciliğin yarattığı ağır baskı döneminde reformist-milliyetçi hareket faşizme karşı devrimci ya da tutarlı demokratik tavır alamamıştır. Onun faşizme karşı tavrı, burjuva "liberal" çevrelerin tutumlarıyla aynı olmuştur. Bu hareket, faşist karşı-devrime karşı savaşmak yerine birinci sıraya devrimci proletarya hareketi şahsında devrime karşı savaşmayı koymuştur. Kendi içinde sürekli parçalanan ve dağılan hareket, proletarya partisine karşı mücadelede "üçlü", "beşli" birlikler yaratmış ve bunu kesin bir zorunluluk olarak görmüştür. Teoriden taktiğe ve örgütsel varlığına kadar proletarya partisine karşı savaşmış, her alanda onu yıkmaya çalışmış, devrimci hareket içindeki yıkıcılığı körüklemiş desteklemiş ve böylece proletarya partisini tasfiye çabalarının önemli bir dış kolu olmuştur.

Ağır baskı dönemi reformist-milliyetçi hareketin gerçek eğilimi olan işbirlikçiliğini açıkça ortaya çıkarmıştır. Emperyalizmin sosyal-demokrat çevrelerine işbirlikçilik, Türk burjuva "liberalleriyle" işbirliği arama bu hareketin yoğun uğraşı olmuştur. Bütün umutlarını Türkiye'deki burjuva "liberal" çıkışa bağlayan bu güçler, Kürt hakim sınıflarının izinden yürümede kusursuz olduklarını açıkça göstermişlerdir. Eğer bazı güçleriyle henüz Kürtlük ve Kürdistan adına varolan tüm değerleri açıkça inkara kalkışmamışlarsa, bunda devrimci proletarya hareketinin varlığı ve Kürdistan'ın diğer parçaları temel etken olmuştur.

Reformist-milliyetçi hareketin vardığı bu noktanın derin toplumsal kökleri vardır; Türk burjuva "liberallerinin" karşı-devrimci ruh haliyle Kürt hakim sınıflarının işbirlikçi gericiliğinin küçük-burjuvazideki dağılma, parçalanma, kaçkınlık, teslimiyet, işbirlikçilik, yozluk ve inkarcılık biçimindeki tezahürüdür. Eğer bu hareketin seçkin önderlerinden olan Bay Kemal Burkay, PKK'nin Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki gelişimi ve amaçları, Kürt hakim sınıflarının durumu ve kent küçük-burjuvazisinin oluşum özellikleri üzerine olan görüşlerine şiddetle saldırmışsa, bu, o görüşlerin yanlışlığının bir eleştirilmesi değildir, tersine reformist-milliyetçi hareketin toplumsal köklerinin böyle doğru gösterilmesiyle baylarımızın maskelerinin düşürülüp gerçek yüzlerinin kitlelere açık edilmesine duyulan şiddetli bir öfkedir. Aynı yapının devrimci proletarya hareketi içindeki uzantıları da, zayıf ve fakat sonderece açık bir biçimde yıkıcı ve bozguncu bir tasfiyecilik olarak tezahür etmiştir.

PKK, devrimci gelişimini, ta başından itibaren saflarından reformist, oportünist, bozguncu ve yıkıcı unsurları temizleyerek sürdürmüştür.

Daha kendisinin bir parti olarak ortaya çıktığı, Kürdistan'da sıkıyönetimin ilan edilmeye başlandığı 1978 sonlarında burjuva siyasal yapının biçim değişikliğine gittiğini görmüştür (bakınız: Maraş Katliamı Üzerine Bir Değerlendirme).

1979-80'de içinde taşıdığı zayıflıkların bilincindedir ve bunları giderebilmek için yoğun çaba ve uğraş içine girmiştir.

Bu nedenlerle, 12 Eylül faşist-askeri darbesiyle karşılaşınca PKK şaşırmamış, geri çekilme biçimindeki doğru devrimci taktiği belirleyerek, diğer tüm güçlere oranla bu taktiği en başarılı bir tarzda hayata geçirmiştir. Kayıplarını ise, esas olarak örgütsel yapıdaki hata ve yetersizlikleri nedeniyle vermiştir.

PKK, 12 Eylül darbesiyle başlayan yeni dönemin özelliklerini, 12 Eylül rejiminin niteliğini zamanında ve yeterli bir biçimde tahlil etmiş, devrimci görevleri doğru belirlemiş ve bunların sonucunda bu dönemde de devrimci gelişme yaratmasını bilmiştir. Parti yapısında proleterleşmeyi ve proleter devrimciliğe ulaşmayı geliştirerek her türlü düşmanca faaliyeti altetmeyi, boşa çıkarmayı başarmıştır. Böylece Kürdistan'da devrimci proletarya partisinin, devrimci bir hareketin devrimci ölçülerdeki varlığını yaratmış, Kürdistan'da olduğu gibi Türkiye'de de devrimi temsil eder hale gelmiştir. Bu niteliği bugün dost, düşman herkesin gözünde belirginlik kazanmıştır.

Yürüttüğü bütün bu devrimci çalışmalarına rağmen, faşist-sömürgeciliğin yarattığı ağır baskı döneminde PKK de ciddi bir bunalım yaşamıştır. Cezaevlerinde ve dışarda yıkıcılık, teslimiyetçilik, provakasyon ve bozgunculuk biçiminde ortaya çıkan karşı-devrimci saldırılara karşılaşmış, bu biçimde içerden yıkılmak ve tasfiye edilmek istenmiştir. PKK, bu dönemde ortaya çıkardığı devrimci kazanımları ve sürdürdüğü leninist devrimci gelişimi, yıkıcılık ve bozgunculuk biçimindeki tasfiyeciliği etkisiz kılmayı başararak sağlamlaştırmış, kalıcı ve anlamlı kılmıştır.

PKK içinde yıkıcı ve bozguncu tasfiyecilik, "Genç Kemalistler" (ya da faşist milisler veya kendi deyimleriyle "robotlar"), "demokrasi ve uygarlık arayıcıları" ve Partiden ve devrimden "hak arayıcılar" biçimlerinde ortaya çıkmıştır. Elbette bunların içinde ve arkasında faşist-sömürgeciliğin dolaysız uğraşı vardır; bir yanda karşı-devrime teslim olup ihanet eden ve faşist milisler olarak faşist-sömürgeciliğin ajanlığını üstlenenler (Şahin-Yıldırım takımı gibi), diğer yanda sömürgeci karşı-devrimin bilinçli militanlığını yürüten ajan-provakatörler (Semir gibi), yine çeşitli biçimlerde provake edilerek tam bir Parti düşmanı haline getirilenler (Davut, Seher, Süleyman gibi) bulunmaktadır; fakat düşmanın dolaysız uğraşı olsa da, bu bilinçli faaliyet belli bir toplumsal yapıya hitap etmiş, devrimcilik adına ortaya çıkan ve fakat çeşitli biçimlerde Partiyi ve devrimi tasfiye etmeyi amaçlayan siyasal görünümlere bürünmeye çalışmış, düşmanla dolaysız hiçbir bağlantısı olmayan çoğunluğa, "demokrasi, uygarlık ve hak arayıcılara" dayanarak amaçlarına ulaşmak istemiştir. Yani, PKK içinde çıkan tasfiyeciliğin yukarda belirttiğimiz biçimleri bilinç ve ilişki açısından, vardığı sonuçlar bakımından değişiklikler arzetse de, bizim açımızdan önemli olan ortaklıklara sahiptir; hepsi de toplumsal köken olarak birlik arzeder; hepsi de ideolojik-politik olarak Kürdistan ulusal kurtuluş devriminin reddinde birleşir (çoğunluk bunun başlangıç aşamasında kalmıştır); hepsi de örgütsel olarak devrimci proletarya partisinin yıkılmasını veya başkalaşıma uğratılmasını ister. Ortada düşmanın bilinçli faaliyeti, ajan-provakatör uğraşı vardır, bunun anlamı açıktır, bu, eğilime damgasını vurmuş, PKK'de geliştirilmek istenen tasfiyeci eğilimin arkasında nasıl bir provakasyon olayı bulunduğunu göstermiş ve eğilimin bir provakasyon çizgisi olduğunun kavranmasını kolaylaştırmıştır. Elbette bu önemlidir; fakat bizce bundan daha önemli olan, sonuçta bununla birleşen ve faşist milislik haline gelen teslimiyet ve ihanet ile, devrime ve Partiye karşı provake edilerek (kendisi bilmeden, devrimcilik adına yapılıyor bu) tam bir parti düşmanı haline getirilme durumudur. Hem toplumsal kökleri, hem de ideolojik, politik ve örgütsel anlamı açısından esas olarak görülmesi gereken ve tasfiyecilik olarak ele alınıp ayrıntılarıyla incelenerek açığa çıkarılıp mahkum edilmesi gereken budur. Çeşitli tonlarıyla örgüt içinde önemli bir kesimi kucaklayan "hak arayıcılık" ise bunun başlangıcıdır; ona açık kapı bırakır ve destekler, derinleştirildiğinde ona varır; bu nedenle bunlar içinde ele almak, anlamını yeterince kavramak açısından zorunludur. Eğer bizdeki "hak arayıcılık", birkaç unsur dışında derin ve tehlikeli boyutlara vardırılmamışsa, bunda Partinin yürüttüğü örgütlü devrimci çalışma belirleyici etkendir. Partinin ve devrimin gücü bu yapıların kolay ilerlemesini engellemiş, gerçeği görme, kendini eğitip yenileme konusunda kişisel çabaları kolaylaştırmıştır.

«TASFİYECİLİK, kökü derinlerde olan toplumsal bir olgudur, liberal burjuvazinin karşı-devrimci ruh haliyle, demokratik küçük-burjuvazideki dağılma ve parçalanmayla ayrılmaz biçimde bağlıdır. Liberallerle küçük-burjuva demokratlar, devrimci sosyal-demokrat partinin maneviyatını bozmak, onu alttan kundaklayıp devirmek, çatısı altında başarı sağlayabilecekleri yasal işçi örgütleri için yolu temizleyip açmak amacıyla her çareye başvuruyorlar, binbir türlü yol deniyorlar. Yaşadığımız şu günlerde tasfiyeciler ideolojik ve örgütsel yönden, dünün devriminden arta kalan en önemli şeye ve yarının devriminin en önemli siperine karşı savaşıyorlar.» (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, Sayfa:68). Lenin'in bu herşeyi aydınlatmaya yeter belirlemeleri, kendi koşullarında, Kürdistan'da ve devrimci proletarya partisi saflarında geçtiğimiz dört yıldan beri yaşanmıştır ve yaşanmaktadır. Önemli tek fark ise, bizdeki yıkıcılığın ve bozgunculuğun ardında faşist-sömürgeci karşı-devrimin ve emperyalizmin bilinçli faaliyetinin, ajan-provakatörlerin bizzat bulunmasıdır.

Yıkıcı ve bozguncu tasfiyecilik, kökü derinlerde olan toplumsal bir olgudur, proletarya partisi saflarına katılan proletarya dışı sınıf ve tabakaların, esas olarak küçük-burjuvazinin damgasını taşır, kemalist sömürgecilik ve aşiretçi-feodal gericilik, işbirlikçilik ile, Türkiye'deki sözde burjuva "liberallerin" karşı-devrimciliğiyle ve küçük-burjuvazideki dağılma, parçalanma ve kaçkınlıkla ayrılmaz biçimde bağlıdır. Bazılarının sandığı gibi bizdeki yıkıcılık ve bozgunculuk sadece bir alçağın, bir provakatörün ortalığı karıştırması, insanları aldatması ve kendine alet etmeye çalışması değildir; bunu böyle kavramak ve kabul etmek büyük bir yanılgı olur. Alçak provakatör bir objektif duruma karşı-devrimci bir müdahalede bulunmuş, yıkıcılığı ve bozgunculuğu geliştirmeye, derinleştirmeye çalışmıştır. Gerçekte bizdeki yıkıcılık ve bozgunculuk, Kürdistan toplumu üzerindeki sömürgeci egemenliğin yarattığı yapının, toplumdaki özümsenme ve yabancılaşmanın, aşiretçi-feodal gericiliğin devrim saflarındaki dışa vurumudur. Sömürgeci burjuvaziyle ve aşiretçi-feodal yapıyla bağlılık içinde oluşan küçük–burjuvazinin, bu güçlerden aldığı özellikleri onun zorluklar dönemindeki dağılma ve kaçkınlığının birleşmesidir. Proletarya partisi saflarında yıkıcılık ve bozgunculuk, proletarya dışı güçlerin ve küçük-burjuvazinin bir çırpınışı olarak ortaya çıkmıştır. Eğer Şahin-Yıldırım hain takımı "Genç Kemalistler" olarak ortaya çıkmaya çalışmışlarsa, bu, özümsenmiş küçük-burjuvazinin zorluklar altında gösterdiği kaçkınlık ve teslimiyetin, ulusal yabancılaşma ve devrim karşıtlığının ta kendisidir. Nevar ki, Kemalizmin yeni dönemde ihtiyarlayıp faşizme varması bizim "gençlerimizi" de faşist milis olarak ortaya çıkmak zorunda bırakmıştır. Eğer alçak provakatör, kendisini "demokrasi ve uygarlık arayıcısı", "yobazlığa karşı özgürlük savaşçısı", "hakkı yenen bölge ve kişilerin haklarının savunucusu" olarak göstermeye çalışmışsa, bu, onun, bir yapıya hitap etmek isteminin, kemalist sömürgecilik altında yabancılaşan güçlere Kemalizmin "yüceliğinin" hatırlatılmasının ve aşiretçi-feodal yapı içinde yoğrulan güçlere aileci, kabileci, aşiretçi, bölgeci çıkarların ve hakların aranmasının gerektiğinin duyurulmasının ta kendisidir. Bütün bu çağrılara kulak kabartanlar, kulak kabartıkları biçim ve oranda ideolojik olarak proletarya partisine karşıt ve gerici düşünce içinde olduklarını bilmek zorundadırlar.

İdeolojik açıdan, yıkıcılık ve bozgunculuk, Parti ideolojisi yerine kemalist ideolojiyi, sömürgeci egemenliği meşru görme, ulusal yabancılaşma ve aşiretçi-feodal düşünceleri geçirme biçiminde ortaya çıkmıştır. Bir yandan sömürgecilik, öte yandan aşiretçi-feodal gericilik olmak üzere iki temel kaynağı vardır. Bilinçli düşman faaliyetini yürüten Semir provakatörü de bu iki yanı birlikte işlemiştir. Kendini "Genç Kemalistler" olarak ilan etmenin, sözde parti içindeki "yobazlığa ve diktatörlüğe karşı uygarlığı ve demokrasiyi" temsil ediyor görünmeye çalışmanın, aileci, kabileci, bölgeci anlayışları taşıyıp geliştirerek, şehit düşen ya da ileri faaliyet yürüten bir akraba ya da hemşehriye dayanarak ya da devrime harcanan emeği dile getirerek, vb. Partiden ve devrimden "hak aramanın" başka ne anlamı olabilir? Bunlarla ideolojide Parti yıkılmak, yerine gerici düşünceler geçirilerek devrimden uzaklaştırılmak istenmiştir. Eğer bu denli açık gerici düşünceler Parti içinde geçici süre de olsa dinleyici bulabilmiş, bazı kişiler bu düşünceleri taşıyabilmiş ve eyleme dökmeye kalkışabilmiş ise, bu durum, toplumun kendi çıkarları doğrultusunda düşünmekten ne denli uzaklaştırılmış, kendi çıkarlarına karşı ve hatta düşman hale ne oranda getirilmiş (buna toplumun provake edilmiş olması da denebilir) olduğunu gösterir. Bizde yıkıcılık ve bozgunculuğun esas kaynağı buradadır, toplumun bu durumunun Parti içine yansımasıdır, bu gerçeği görmeyen ve kendisini bu temelde yenilemeyen kişi, PKK ideolojisinden uzak ve ne zaman kime çalışacağı belli olmayan bir kişi durumundadır.

Örgütsel açıdan, yıkıcılık ve bozgunculuk, leninist örgütlenme ilkelerini sulandırma ve işletmeme, demokratik merkeziyetçilik ve devrimci disiplin anlayışını gerçek içeriğinden boşaltma, Partinin devrimci merkezi örgütsel yapısı yerine yerel otoriteler biçiminde bölünmüş, bölgeciliği esas almış ve hatta aile, kabile, aşiret otoritelerinden oluşmuş bölük-pörçük bir yapıyı geçirme biçiminde ortaya çıkmıştır. Gerçekte bütün bunlar, devrimci proletarya partisinin parça parça bölünmesi, dağıtılması ve tasfiye edilmesi demektir. Örgütün devrimci kurallarını işletmeyen, kendisi kural tanımadığı gibi her kesi kuralsızlığa davet eden, bunun adını da "demokrasi, uygar ve özgür davranış" koyan, aşiretçi-feodal anlayışa dayanarak örgütte yer edinmek isteyen, vb. tutum ve davranışların devrimci proletarya partisini yıkmaktan başka ne anlamı olabilir? Bilinçli düşman faaliyeti de kendisini bu biçimlerde göstermeye çalışmış ve bunlara dayanarak komplo gerçekleştirmeyi hedeflemiştir. Görüldüğü gibi, örgütsel açıdan da yıkıcılığın ve bozgunculuğun, biri "kemalist demokrasi" ve diğeri aşiretçi-feodal yapı olmak üzere iki temel kaynağı vardır.

Yıkıcılık ve bozgunculuk, toplum üzerindeki sömürgeci ve aşiretçi-feodal egemenliğin proletarya partisi içindeki uzantısı, bu egemenliğin toplumu getirdiği noktanın Parti içindeki dışa vurumudur. Bu yapının temelsiz küçük-burjuvazi şahsında açığa çıkması, küçük-burjuva kaçkınlığıyla birleşmesidir. Bu doğrultuda yaşadığımız üç-dört yıl içinde Partimiz, kaçkınlığın, dönekliğin, teslimiyetin, ihanetin en iğrenç örnekleriyle karşılaşmış, devrimci örgütsel sağlamlaşmasını ve devrimci direnişçiliğini bu yapıyla da savaşarak geliştirmiştir.

Parti içindeki yıkıcılık ve bozgunculuk, Parti dışında karşı-devrimle dolaysız bağ içinde olduğu gibi, burjuva "liberal" karşı-devrimcilik ve küçük-burjuva kaçkınlığı ile de dolaysız bağlantılıdır ve onlardan aktif destek görmüştür. Türkiye'de burjuva "liberal" olarak adlandırılan çevrelerin ve hem Türkiye, hem de Kürdistan'da küçük-burjuva hareketlerin geçmişte nasıl PKK düşmanlığı yaptıkları iyi bilinir. Yaşadığımız üç-dört yıl içinde de, Türkiye ve Kürdistan'ın küçük-burjuva hareketleri, kendi kaçkınlıklarını, dağılma, parçalanma ve çürümelerini proletarya partisine de bulaştırmak, burjuva "liberal" çevrelerle ve emperyalizmin sosyal-demokrat temsilcileriyle ilişki içinde proletarya partisinin maneviyatını bozmak, onu alttan kundaklayıp devirmek, tecrit ederek yıkıma uğratmak için bütün güçleriyle çalışmışlar ve binbir yönteme başvurmuşlardır. Bu konuda, bizim küçük-burjuva guruplarımızın PKK'ye karşı nasıl "üçlü", "beşli" birlikler oluşturduklarını, bütün güçleriyle PKK'yi tecrit ve ideolojisini mahkum etmeye ve örgütsel yapısından parçalar koparmaya nasıl çalıştıklarını, Dev-Yolculuğun PKK'yi mücadele zemininden uzaklaştırmak ve devrimci çizgisinden vazgeçirmek için nasıl alttan kundaklama çabası yürüttüğünü, Demokrat Türkiye gazetesinin sayfalarında proletarya hareketi ve devrim düşmanı yazıların ince bir tarzda nasıl yayınlanmakta olduğunu, bu güçlerin burjuva "liberalleri" ile kolkola devrimci örgütleri ve devrimi tasfiye etmek için nasıl çalıştıklarını anımsatmak sanırız yeterlidir. Herhalde Semir provakatörünün PKK'ye ve devrime karşı açık saldırıya geçtiği bir zamanda aynı tür bir saldırıyı da Bay Kemal Burkay'ın yürütmesi, Bay Burkay'ın *"faşist terörün sorumlusu PKK'dir, PKK geçmişini inkar etmeli ve ideolojik-politik çizgisini değiştirmelidir"* biçimindeki saçmalaması ile provakasyon çizgisinin kendi deyimiyle "öncü militanı" olan. Seher'in *"cezaevlerindeki baskı ve işkencenin sorumlusu PKK'dir, bunun hesabı PKK'den sorulmalıdır"* biçimindeki açıklama ve propagandasındaki birlik, bir tesadüf değildir. Bütün bunların, faşist-sömürgeci terörün ve burjuvazinin aklanmaya çalışılması, karşı-devrimin mantığıyla ve uslu-

buyla devrimci proletarya hareketine karşı savaşılması olduğu açıktır. Dışardan ve içerden tasfiyeciler, dünün devriminden arta kalan en önemli şeye ve yarının devriminin en önemli siperine karşı, yani ideolojik-politik ve örgütsel varlığıyla proletarya partisine karşı elele ve ağız ağıza vererek savaşmışlardır ve savaşmaktadırlar.

Yıkıcı ve bozguncu provakasyon, kendisini ayrı bir çizgi olarak, bir aydın oportünizmi olarak, bir Martovculuk biçiminde göstermeye çalışmış, bu gördüğü çoğumuzu, her şeyden önce bu satırların yazarını kısa bir süre de olsa yanıltarak gerçek içeriğe zamanında ulaşabilmeyi geciktirmiştir. Hatta bilinçli provakatör, yılarca kendisini salt bir aydın, nazik bir liberal, unutkan bir kişi olarak gösterip gizli faaliyetlerinin açığa çıkarılmasını böylece engelleyebilmiştir. (Aynı Tekoşin provakasyonunda kendisini yıllarca hasta gösteren bir provakatör gibi). Yıkıcı faaliyetin bilinçli temsilcilerinin aydın oportünizmini, kendi yıkıcı provakatif faaliyetlerini gizleyebilmek için bir örtü olarak kullandıkları açıktır. Bir kere teori ve taktikte kendi anlayışını gizleyen oportünizm olamaz; ikinci olarak devrim ve karşı-devrim çatışmasının siyasal ortamı belirlediği bir yerde, bunların dışında ve bunlardan ayrı üçüncü bir çizgi olamaz. Bizde ise, yıkıcı faaliyetin ipliği pazara çıktıktan sonra kendisine görüş oluşturmaya çalıştığı ve fakat bu durumu uzun süre devam ettiremeyerek karşı-devrimin ağzıyla devrime saldırmaya başladığı açık bir gerçektir. Yıkıcılar aydın oportünizmi görüntüsünü gerçek durumlarını gizlemek için örtünmüşlerdir; fakat bununla, aynı zamanda bir yapıya, parti içindeki küçük-burjuva etkiye, sağcılığa, sömürge köleliğinin ve aşiretçi-feodal yapının etkilerine hitap etmek istemişlerdir. Böylece örgüt içinde bozgunculuğu geliştirmeye çalışmışlar, proletarya partisinin devrimci anlayış ve ölçülerine ters düşen herşeyi daha başlangıcında iken karşı-devrime hizmet eder ve o yolda ilerler hale getirmişlerdir.

Faşist-sömürgeci karşı-devrim, Partiye ve devrime önemli güç katan temel özellikleri tersine çevirerek, devrimci ölçüleri yıkarak proletarya partisini ve ulusal kurtuluş devrimini yıkmak, tasfiye etmek istemiştir. Parti saflarında ortaya çıkan yıkıcı provakasyonun ana özelliği budur. Semir prokatörünün temel uğraşı, PKK'nin ulusal ve toplumsal kurtuluş uğruna yarattığı güçlü fedakarlık duygusunu yıkmak, devrimcileri kişisel ve ailesel çıkarlarını düşünen ve bunu Parti saflarında arayan kişiler haline getirmek üzerinde olmuştur. Türkiye tarihinde en güçlü biçimde Haki KARER yoldaşla sosyal-şovenizme, burjuvazinin bu güçlü silahına vurulan darbe olan, PKK'ye ve Kürdistan devrimine büyük güç ve özellik katan proletarya enternasyonalizmi özelliğine karşın, düzenlenen 1977 Antep komplosuyla, PKK Hareketi yine ona yakın eller tarafından ve bu özelliğin tersine çevrilmesiyle yıkılmaya çalışılmıştır. Bu durumda, Antep komplosu, eski bilindiğinden çok daha geniş bir anlama, ince ve uzun süreli bir plana sahiptir. Günümüz yıkıcılığı, bu biçimde 1977 komplosu ve yıkıcılığıyla organik bir bağ taşımaktadır. Yine Parti içinde ortaya çıkan yıkıcılık, PKK'nin kişiler üzerindeki aileci, kabileci, gerici anlayışları yıkıp onları ulusallaştırması özelliğinin tersine çevrilmesi, kişilerin aileci ve kabileci gericilikle kamçılanıp provake edilmesi biçiminde şekillenmiştir. Bütün bunlar, karşı-devrimin partiyi ve devrimi yıkmakta kullandığı ve kullanmak isteyeceği bazı yöntemler.

Faşist-sömürgeci karşı-devrim döneminde Parti saflarında ortaya çıkan yıkıcılık ve bozgunculuk, 1977 "Stêrka Sor" komplosuyla başlayan ve "Tekoşin" provakasyonuyla devam eden düşmanın Partiyi kendi içinden yıkma plan ve çabasının açık bir devamıdır. Ortaya çıkan devrimci gelişmeye ve mevcut siyasal koşullara denk düşen yöntem, araç ve biçimler kullanılmıştır. Bilinçli düşman faaliyeti, yani provakasyon, devrimci gelişme ortamında sarsılan ve ağır faşist-sömürgeci baskı ortamında bunalan devrimcilerin bu durumundan ve toplumsal yapıda varolan zayıflıklardan yararlanarak Parti saflarında yıkıcılığı ve bozgunculuğu geliştirmeye, kişileri Partiye ve devrime karşı provake etmeye, toplumda yaratılmış olan ulusal ve toplumsal çıkarlara yabancılaşmanın Parti içindeki etkilerini diriltmeye ve Partiyi bu biçimde yıkmaya çalışmıştır.

Durum özet olarak şöyledir: Devrimci bir pratik deney yaşamamış, devrimci bir yaşamı miras olarak almamış ve çoğu devrimci gelişme ortamında, bundan etkilenerek mücadeleye katılmış olan devrimciler, 1978-80 siyasal çıkışının yarattığı politik-askeri-pratik ortamda eğitimsizliği nedeniyle geleceği yeterince göremeyerek, amatörlüğü ve ilkelliği aşamayarak, devrimci görevleri hakkıyla yerine getiremeyerek önemli bir sarsıntı geçirmişlerdir. Bu ortamda geliştirilen faşist-sömürgeci baskı ve saldırılar, devrimcilere ve halka karşı yürütülen savaş, devrimcilerdeki bu sarsıntıyı çeşitli biçimlerdeki bunalıma vardırmıştır. Yakalanma ve şehit düşme biçimlerindeki ciddi kayıplar esas olarak böyle bir ortamda verilmiştir. Partinin direniş temelinde geri çekilme biçimindeki kararı, doğru bir karar olarak devrimci bir rol oynamıştır. Bu, devrimci mücadele açısından yeni bir dönemin açılması demektir.

Dönemin başlangıcında hemen tüm devrimcilerde değişik oranlarda bunalım vardır. Gelecek yeterince görülememekte, ne olacağı konusunda endişeler taşınmaktadır. Yoğun devrimci pratikten kopan ve dar çalışma içine giren devrimcilerin hemen tümü, bu ortamda daha çok kendisini dinlemekte, düşünmekte, kişisel ihtiyaçlarının karşılanmasını istemektedir. Bazıları bunu devrimci harekette ve mücadelenin çıkarlarıyla birleştirmeyi düşünür ve bu yönlü çalışırken, bazıları da kişisel ihtiyaçlarını hiç bir kurala bağlı olmaksızın öne almakta, işi mücadele kaçkınlığına vardırmaktadır. Örgüt gücü, bu iki uç arasında serpilmiş durumdadır. Bu dönem, hem kişisel ve hem de örgütsel açıdan devrimciliğin en zayıf olduğu bir dönemdir. Örgüt, geleceğe ilişkin henüz açıklamalar yapmamış, görevler belirlememiştir. Kişiler, hem toplumsal zayıflığın etkisi ve hem de ortaya çıkmış olan birçok sorun altında bocalamakta, bunalımlı ve zayıf bir durumu yaşamaktadır. Görüldüğü gibi, bu yapı güçlü bir devrimci örgüt yaratmaya açık olduğu gibi, dağılma ve parçalanmaya da açıktır.

Düşman bu ortamdan yararlanmaya çalışmış, hem dışardan ve hem de içerden faaliyetlerini en çok devrimcilerin zayıf bir durumda olduğu bu dönemde yoğunlaştırmıştır. İşkencehanelerde devrimcileri teslim almaya, cezaevlerinde devrimci örgütü bölge bölge, aşiret aşiret, kişi kişi bölmeye ve parçalamaya çalışmıştır. Dış alandaki Parti yapısı içinde düşmanın faaliyetleri de en çok bu dönemde hızlandırılmıştır. Kişilere, sorunlarına ve zayıflıklarına göre yaklaşılmış, kişisel ihtiyaçlarını giderme ve rahat yaşam dürtüleri geliştirilerek, sorunlar ve olumsuzluklar abartılarak, Parti yapısı hakkında kuşku yaratıcı haberler yayılarak, pratik yaşanmış olaylar üzerinde dedikodu yapılarak, kişiler arasındaki basit uyumsuzluklar geliştirilerek, dedikoduculuk, didiştirme, çekiştirme, ahbap-çavuşluk, hemşehrilik, ailecilik, bölgecilik vb. örgüt içinde yaygınlaştırılarak, bunlar gibi binbir çeşit gerici ve düşmanca yönteme başvurularak, kişiler devrimcilikten ve Partiden uzaklaştırılmaya, kendine, arkadaşına ve partiye güvensiz hale getirilmeye, devrimci çalışmadan alıkonmaya, örgüt, bölge bölge, kişi kişi, bölünüp parçalanmaya çalışılmıştır. Öyle ki, örgüt kendi içinde provake edilmek, devrimciler birbirleriyle ve yine devrimci örgütle savaşır hale getirilmek istenmiştir. Bu zayıflık döneminde Semir provakatörünün yaptığı çalışmalar, dönemin özellikleri ve içinden çıkılan toplumsal yapının etkileri ile de birleşince örgüt içindeki yıkıcı ve bozguncu provakasyonun temellerini atmıştır.

Parti I. Konferansı örgüt içinde yeni bir dönemin başlangıcı ve güçlü devrimci bir hamle olmuştur. Aynı dönemde yürütülen açlık grevi eylemleri de Diyarbakır cezaevinde aynı işlevi görmüştür. Böylece cezaevlerinde Partiye ve devrime sahip çıkan direniş mücadelesi yükselirken, dışarda da devrimci eğitim yoğunlaştırılmış ve daha güçlü bir mücadele yaratmak için hazırlık çalışmaları hızlandırılmıştır. Böylesi devrimci gelişme karşısında bir kez daha telaşa düşen düşman, devrimci hareketi sağlamlaşmaya ulaşmadan yıkmak, dağıtmak, etkisiz kılmak için karşı saldırılını değişik yöntemlerle uygulamaya koymuştur. Cezaevlerinde dahu tutukland ığı an teslim almış olduğu Şahin döneğine dayanarak, tutuklu devrimciler içinde teslim olma ve pişmanlık gösterme eğilimini geliştirmeye çalışmıştır. Bu temelde teslim aldığı bir avuç haini örgütleyip tutuklu devrimciler arasına salmış, bunlara dayanarak ve dünyanın tanıdığı en vahşi baskı ve işkence yöntemlerini uygulayarak Partinin ve mücadelenin tutuklu önderlerini teslim alıp ajanlaştırmak ve böylece sömürgeciliğe teslim olmuş (dolayısıyla kendisini inkar ederek yıkılmış) bir örgüt yaratıp, PKK'yi buradan yıkmak istemiştir. Hatta devrimci önderleri teslim alamayacağını anlayınca, onları "kaplan kafeslerine" koyup herşeyle ilişkilerini kesme ve onlar adına sahte ihanet bildirileri yayınlama gibi zavallı yöntemlere bile başvurmaktan geri durmamıştır. Cezaevlerinde süren düşmanın bu yıkıcı faaliyetleriyle dolaysız ilişki içinde yurtdışında da yıkıcı faaliyet sürdürülmüş, örgüt kendi içinden parçalanmak, dağıtılmak ve yıkılmak istenmiştir. Semir provakatörü, örgütün devrimci gelişiminden duyduğu korkuyla faaliyetlerini hızlandırmış, devrimci çalışmayı engellemeye ve zayıflatmaya çalışmış, yukarıda belirlediğimiz çeşitli biçimlerle provake edilip Parti düşmanı haline getirilen güçlerle, küçük-burjuva kaçkınlığına, özümsenme ve aşiretçi-feodal yapıyı taşıma durumlarına hitap edip örgüte karşı duruma getirdiği güçlerle ilişkilerini yoğunlaştırıp yıkıcı bir provakasyon, bir komplo hazırlığına girişmiştir.

Düşmanın Parti içinden yürüttüğü bu karşı-devrimci saldırılara karşı, Parti II. Kongresi ve Büyük Ölüm Orucu eylemi devrimci bir hamle olmuştur. Diyarbakır cezaevinde, başta Mazlum DOĞAN, M.Hayri DURMUŞ, Kemal PİR yoldaşlar olmak üzere, ona yakın Parti kadro ve savaşçısının şehit düştüğü direniş mücadelesi, Partinin ideolojik-politik çizgisini, direniş hattını böyle bir dönemde değiştirilemez kılarak, düşman planlarını boşa çıkarmış, ihanet ve teslimiyetçiliği ölüme mahkum etmiştir. Aynı dönemde toplanan Parti II. Kongresini, yıkıcılar ve provakatörler, Partinin dağıldığı ve parçalandığı zemin haline getirmek istemişlerdir. Buna göre komplo planları hazırlamışlar, bozgunculuğu teşvik ederek, gergin ve çekişmeli bir ortam yaratarak planlarını hayata geçirmeye çalışmışlardır. Ancak Parti liderliği tarafından izlenen doğru yöntemler ve harcanan etkin çabaların belirgin katkısıyla yıkıcı komplo planı işlemez hale getirilmiş, boşa çıkarılmış, Kongre tarihi devrimci görevleri yerine getiren bir zemin olmuştur. Kongre, ülke içinde devrimci pratik çalışmanın geliştirilmesini karar altına alarak yıkıcı provakasyonun geleceğini karartmıştır. Kongre iradesiyle alınan örgütsel tedbirler, Parti yönetimini sağlam kılmış, yıkıcı ve provakatörlerin ellerini kollarını bağlamıştır. Böylece Partiyi içten yıkmayı hedefleyen düşman faaliyetleri önemli ölçüde etkisiz kılınmış, Partinin ideolojik-politik-pratik çizgisi değiştirilemez hale getirilmiştir.

Esas darbeyi yemiş ve planları bozulmuş olan PKK yıkıcılığı, son çırpınışını 1983 baharında yapmıştır. Bütün PKK düşmanları harekete geçirilerek, faşist-sömürgeci ordu, PKK kadro ve savaşçıları üzerine salınarak, Dev-Yolculuk ve Burkaycılık biçimindeki devrim tasfiyeciliği bütün gücüyle PKK üzerine gönderilerek, Avrupa Parti örgütü Semir provakatörü tarafından ele geçirilmeye ve Partiye karşı içten savaş açılmaya çalışılarak PKK'nin devrimci pratik mücadeleyi geliştirme çabaları engellenmek, başarısız kılınmak, PKK bölünüp parçalanmak, yıkılmak, PKK şahsında temsil edilir duruma gelmiş olan Kürdistan ve Türkiye devrimleri böyle bir dönemde tasfiye edilmek istenmiştir. Ancak PKK'nin izlediği doğru devrimci taktikler, liderliğinin doğru ve etkin çabaları, kadrolarının direngenliği ile böyle çok yönlü düşman saldırıları yarılıp etkisiz kılınmış, düşman planları boşa çıkarılmış, gizli düşmanların gerçek yüzleri açık edilmiş, Parti birliği ve devrimci sağlamlaşma geliştirilip güçlendirilmiştir. Böyle devrimci sonuçların alınmasıyladır ki, Dev-Yolculuk ve Burkaycılık biçimindeki devrim tasfiyeciliği yüzünü açığa vurmak ve çalışmalarını açık yapmak zorunda kalmıştır. Böyle devrimci sonuçların alınmasıyladır ki, cezaevlerinde ve yurtdışında Parti içinde sürdürülen yıkıcı ve bozguncu provakasyon gerçek yüzünü açığa vurmak, faşist-sömürgeciliğin milisleri biçimindeki gerçek kimliğiyle ortaya çıkmak zorunda kalmıştır.

Faşist-sömürgeciliğin çeşitli yöntemlerle ve tüm gücüyle PKK'ye saldırdığı bir ortamda, bu saldırılarla dolaysız bağ içinde Parti içinden geliştirilmeye çalışılan yıkıcılık ve bozgunculuk, Parti yapımızı ciddi bir biçimde sarsmış, önemli zararlar veren ve tehdit eden bir durum yaratmıştır. Olayın ciddiyeti ve tehlikesi, yıkıcı ve bozguncuların çokluğundan ya da gücünden değil, esas olarak Parti birliği içinde olan devrimcilerin büyük çoğunlukla görevlerine yeterince sahip çıkamamalarından, zayıf durumda olmalarından, Parti faaliyetlerini her alanda yeterince yürütememelerinden kaynaklanmıştır. Parti açısından durumu vahim kılan esas etken bu olmuştur. Öyle ki, bazı devrimciler, amatörlüğün ağır etkisi altında durgun bir yapı içine girmişler; geleceği yeterince göremeyen, geçmiş faaliyetlerini izah edemeyen, görev üstlenemeyen ya da üstlendiği görevleri Parti anlayışıyla yeterince yerine getiremeyen, işleri çoğunlukla oluruna bırakıp bir seyirci gibi hareket eden, kendini eğitip ilerletmede hantal ve isteksiz davranan, bütün bunlarla Parti çalışmalarını zayıf bırakan ya da engelleyen bir yapı sergilemişlerdir. Bu durum, Partinin gücünü zayıflattığı ve çalışmaları zayıf bıraktığı gibi, Parti içindeki yıkıcılığa ve bozgunculuğa karşı mücadeleyi de zayıf bırakmış ve hatta belli bir dönem yıkıcı ve bozguncukla devrimcilik arasındaki ayırım çizgisini, Parti ölçülerini köreltip yıkıcı ve provakatörlerin kendilerini gizleyebilmeleri ve faaliyet yürütebilmeleri için uygun bir ortam yaratmıştır. Yine bazı devrimciler, ileri devrimci sorumluluğa yeterince ulaşamamışlar, kendilerini Partinin ve mücadelenin sorumluları olarak görseler de bu sorumluluğun gereklerini yeterince yerine getirememişlerdir, fazla çaba harcamadan, kendilerini yormadan, mücadelenin kesin ihtiyaçları olan devrimciler eğitme ve örgütü güçlendirme çalışmasına yeterince katılmadan, kolay ve ucuz gelişme sağlıyacaklarını sanmışlar, devrimciliği adeta slogan düzeyinde ele alarak her şeyi Partinin gücü ve otoritesi yapar anlayışıyla hareket etmişler, örgütün iç yapısını etkileyecek peşin yargılarda bulunmuşlar, isabetli doğru tespitleri doğru yöntemlerle uygulamaya koyamamışlar, çevrelerini ve Parti yapısını eğitmek için doğru ve yeterli çaba harcamamışlar, küçük-burjuva vb. etkilerden dolayı olumsuzluklar gösteren kişileri eğitmek, yeterli hale getirmek için çalışmak yerine sadece doğru belirlemeler yapıp pratikte onlardan uzaklaşmayı yeğlemişler, bütün bunlarla örgütü güçlendirme çalışmasına yeterince katılmadıkları gibi, örgüt içi bağların zayıflamasına, bazı kişilerin örgütten uzaklaşıp bozgunculuğa yönelmesi için uygun ortamın hazırlanmasına ve bundan da yıkıcılığın yararlanmasına yolaçmışlardır. Besbelli ki bütün bunlar, eğitimsiz, yetersiz devrimciliğin durumudur, böylesi devrimcilik Partiye karşı yönelen düşman saldırılarına açık kapı bırakmış, yıkıcı ve bozguncu provakasyon bu durumdan ustaca yararlanmıştır.

Özetlersek, geçtiğimiz üç-dört yıl içinde, dışarda faşist-sömürgeci karşı-devrimle amansız bir mücadele içinde olduğu gibi, Parti içinde de karşı-devrimin uzantılarına ve etkilerine karşı yoğun bir mücadele yürütülmüştür. Parti içinde iki güç biribirleriyle amansız mücadele etmiş, Parti içi gelişmeleri bu mücadele belirlemiştir. Bunlardan birincisi; proleter devrimcilik ve devrimci ulusal kurtuluşçuluk, ikincisi ise; yıkıcı ve bozguncu tasfiyecilikti. Toplumsal köken olarak, birincisi proletaryanın ve emekçi kitlelerin eğilimi, ikincisi ise; arkasında provakatörlerin yer aldığı, sömürgeci kapitalizm ve aşiretçi-feodal yapı tarafından koşullandırılan, ulusal özümsenmenin ve aşiretçi-feodal gericiliğin ağır etkisinde olan küçük-burjuvazinin eğilimidir. Birincisi, daha güçlü çalışma ve yiğit eylemcilik ile Partinin korunması ve güçlendirilmesini hedeflemiş, ikincisi ise; rahat yaşam arama, kaçkınlık, teslimiyet, ihanet biçimleriyle Parti yıkıcılığı olmuştur. Birincisi; kendisini eğitip yenileyerek ülke zemininde örgüt ve mücadelenin geliştirilmesi biçiminde ortaya çıkmış, ikincisi ise; örgütün mücadele zemininden kopartılması ve Avrupa'ya taşınarak tasfiye edilmesi biçiminde tezahür etmiştir. Birincisi; ideolojik-politik çizgisiyle ve devrimci geçmişiyle PKK'nin yaşatılması ve geliştirilmesi, ikincisi ise; PKK içine sızmış düşman etkisi ve toplumdaki gericiliğin Parti içinde tezahür etmesidir. Birincisi; devrim ve devrimciliğin temsil edilmesi, ikincisi ise; devrimin tasfiye edilmesi ve karşı-devrimin ta kendisidir. Dolayısıyla bu iki güç arasında süren mücadele, devrim ve karşı-devrim arasında süren şiddetli mücadelenin örgüt içine yansıması ya da örgüt içindeki

HİÇBİR DEMOGOJİ DÜNYA İLERİCİ KAMUOYUNUN KUKM'NE DESTEĞİNİ ENGELLEYEMEYECEKTİR!

Avrupa zemininde son dönemlerde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve önderi PKK'ye yönelik saldırılar daha da hız kazandı. Geçmişten beri Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine çeşitli biçimlerde saldıran, onun haklı özünü bulandırmak için çaba yürüten Kürt küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şoven çevreler bu saldırılarını daha üst boyutlara sıçratır, PKK Hareketini ülke ve dünya kamuoyundan tecrit çabalarını arttırır ve hatta bu yolda ihbarcılık yapar konuma düşerken, bunlara bir de TAZ (Tageszeitung) gazetesi katıldı.

Bütün bu çevreler, İsveç'te bir ajan-provakatörün bir ulusal kurtuluş savaşçısı tarafından cezalandırılması eylemini PKK'ye malederek, onu, "terörist", "karşı devrime hizmet eden", "fikir özgürlüğünü reddederek kendisinden ayrılanlara karşı şiddet kullanan" ve böylelikle "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Davasına ve Türkiye devrimine zarar veren" (!), "cuntanın işini kolaylaştıran" vs. bir güç olarak suçlamaya kalktılar ve PKK'yi emperyalist güçlere hedef göstererek "Kürdistanlı kitlelerin ondan korunması", yani kitlelerle bağının koparılması için teşhir ve tecrit çabalarının artırılması çağrısında bulundular.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin içten ve dıştan çok yönlü tasfiye ve imha uygulamalarına maruz bırakıldığı, Avrupa emperyalistlerinin PKK'nin teşhir ve tecriti doğrultusundaki çabalarına hız verdiği bir dönemde, kendisini "devrimci, sosyalist, demokrat" olarak adlandıran bu çevrelerin de aynı koroya katılmaları, PKK'yi ihbar eder konuma düşmeleri ve yalnızca Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi için değil, aynı zamanda Türkiye devrimi açısından da çok ciddi bir tehlike arzeden tasfiyeci eğilimin gerçek yüzünü görmeyi reddederek, ajan-provakatörlere sahip çıkmaları son derece düşündürücü ve halklarımız açısından esef vericidir.

İlk ortaya çıktığı günden bugüne kadar PKK Hareketine ve onun direnişçi çizgisine karşı mücadeleyi temel bir politika olarak benimseyen Kürt küçük-burjuva reformistleri, her türlü çabaya rağmen ısrarla sürdürdükleri bu politikayla bugün çok tehlikeli bir noktaya gelmiş bulunmaktadırlar. Kürdistan halkının özgücüne güvensiz, kurtuluşu şu veya bu güce yamanmakta bulan bu çevreler, 12 Eylül sonrası dönemde kapağı attıkları Avrupa'da çeşitli güçlerle çok tehlikeli ilişkiler içine girerek sosyal-demokrasinin Kürdistan'a yönelik politikalarının basit bir aracı durumuna gelmişlerdir. Bağımsızlık çizgisine ve direnişçi politikaya her türlü karşı koyuşla, Kürdistan'a otonomi sağlama ve üstelik bunu da kendi öz güçleriyle değil, Kürdistan üzerinde karanlık emeller güden çeşitli güçlerin desteğiyle elde etme çabaları, onları giderek daha çok KUKM'ne ve önderine saldırmaya, bu yolda niteliği ne olursa olsun her türlü güçle birleşmeye götürmüştür. Bu anlayışla onlar, direniş mücadelemizin engellenmesi için, Kürdistan halkının düşmanlarına çağrıda bulunacak, sömürgeciliğin hizmetindeki ajan-provakatörleri savunup koruyacak kadar tehlikeli durumlara düşebilmişlerdir. Son eylem etrafında yaratmaya çalıştıkları fırtına tamamen bu niteliklerinden kaynaklanan ve hiç bir biçimde Kürdistan halkına hizmet etmeyen olumsuz bir çabadan öte bir anlam taşımamaktadır. Onlar, "yurtsever" olarak niteledikleri bir ajan-provakatöre sahip çıkar ve PKK Hareketini hedef olarak gösterip teşhir ve tecrit etmeye çalışırken, niyetleri ne olursa olsun, sömürgeci faşist cuntanın amaçlarıyla birleşmiş, onun ulusal direniş mücadelemize yönelik saldırı ve komplolarına güç vermişlerdir.

Çeşitli sosyal-şoven güçler de son dönemlerde PKK Hareketine yönelen bu saldırılar içinde ya bizzat yeralmış ve ajan-provakatörleri koruyup, aklamaya çalışan bir tutum takınmış, ya da ehven-i şerci bir tutumla bu tür saldırıların pasif birer savunucusu durumuna düşmüşlerdir. Hiçbir zaman Kürdistan halkının bağımsız örgütlenmesini ve kendi kaderini tayin hakkını gerçekte savunmamış, Kemalizmin inkarcı mantığının ağır etkisi altındaki bu güçler, cunta sonrası dönemde tüm şiddetiyle esen tasfiyecilik rüzgarının üzerlerinde yarattığı tahribatla kendi halklarına karşı temel görevlerine bile neredeyse sırt çevirir bir duruma gelmişlerdir. Bütün umutlarını 1988 seçimlerine bağlayan, bu seçimlerde çeşitli burjuva çevrelerle işbirliği halinde iktidara alternatif olarak Türkiye'ye "demokrasi" getirecekleri iddiasında olan bu güçler de Kürt küçük-burjuva reformistleri gibi, PKK önderliğinde Kürdistan'da geliştirilen direniş mücadelesinin seçimleri tehlikeye sokacağı ve yeniden kızgın bir ortam yaratacağı düşüncesiyle direniş mücadelesine saldırmakta ve provakasyon hareketine kol-kanat germektedirler. Bütün bağlantıları ve amaçları gözler önüne serilmiş olan, doğrudan faşist cuntanın bir uzantısı olarak halkımızın bağrına bir hançer gibi saplanmak istenen provakasyon hareketinin gerçek yüzünü görmemekte ve ona destek vermekte ısrar eden bu güçler, bu tutumlarıyla yalnız PKK Hareketine ve KUKM'ne değil, Türkiye halkının geleceğine de zarar vermektedirler.

PKK Hareketine yönelik saldırı kervanına son dönemlerde, TAZ (Tageszeitung) gazetesi de katıldı. TAZ, 28.7.1984 tarihinde "provakatörlerle hesaplaşın" başlığı altında ve tam bir gazete sayfası olarak yayınladığı bir yazıda, Kürt küçük-burjuva reformist güçleri ile sosyal-şoven bazı hareketlerin iddialarıyla çakışan ve Semir haininin görüşlerine de yer veren yorumlar yayınladı ve PKK Hareketini Alman devletine bir hedef olarak gösterir tutuma girdi. TAZ görüşlerini, adını açıklamadığı bazı güçlere dayandırıyordu. Her ne kadar açık isimleri verilmemiş de olsa, bu "kaynak"ların kimler olduğu yoruma yer vermeyecek kadar açıktır ve devrimci-demokratik kamuoyu bunları tanımakta zorluk çekmemektedir.

PKK Hareketinin yeniden ülke zemininde direniş mücadelesini yükselttiği bir dönemde, bu direniş hareketinden rahatsız olan ve PKK'ye karşı haçlı seferlerine girişen çeşitli güçlere TAZ'ın da eşlik etmesi ilginçtir. Bu tavrın şüphesiz ki derin bazı temelleri vardır ve yine bazı çevrelerin çıkarlarının sözcülüğü yapılmaktadır. Yoksa, bugüne kadar kendini adeta zorla gazete sayfalarına geçiren görkemli Diyarbakır Direnişleri ve Avrupa'daki bazı eylemler dışında Kürdistan sorununa sayfalarında yer vermemiş ve kamuoyunu bu konuda bilgilendirme sorumluluğunu duymamış bir gazetenin, şimdi birdenbire bir sayfa dolusu küfür ve çarpıtmayı sayfalarına getirmesi, PKK Hareketini Avrupa kamuoyundan tecrit etmeye çaba sarfetmesi başka nasıl açıklanabilir?

Avrupa sosyal-demokrasisinin geçmişten bu yana Kürdistan sorunu ile yakından ilgilendiği, ortaya çıkan gelişmelere anında müdahale ederek, bu gelişmeleri rayından saptırmak ve kendine hizmet eder hale getirmek istediği bilinmektedir. Doğu ve Güney Kürdistan'da ortaya çıkan mücadeleyi özünden boşaltmada oldukça başarılı olan, Güney Kürdistan'da Talabani, Doğu Kürdistan'da ise Kassimlû eliyle kendi politikalarını hayata geçiren Avrupa sosyal-demokrasisi, şimdi de bütün gücüyle Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen mücadeleyi durdurmaya ve kendi çıkarlarına hizmet edecek bazı güçlerin damgasını mücadeleye vurmaya çalışmaktadır. Tüm çabasına rağmen direnişçi çizgiden vazgeçiremediği ve kendi uzantısı haline getiremediği PKK Hareketine karşı şimdi çeşitli güçleri besleyip geliştirmekte ve PKK önderliğindeki direniş mücadelesinin ezilmesi için çok yönlü çabalar yürütmektedir. Ülke zemininde Türk faşist cuntasının imha politikasının en büyük destekçisi olurken, Avrupa zemininde de gelişmenin önüne çeşitli engeller çıkarmakta, bu engeller ve karalamalarla PKK Hareketini yıpratmaya çalışırken, Kürt küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şoven bazı güçleri de, her türlü araçla besleyerek devrimci Hareketin üzerine salmakta, bu koroya günden güne yeni çatlak sesler eklemektedir.

Ancak, gerek sosyal-demokrasiden ve gerekse başka güçlerden kaynaklansın, Kürdistan halkının haklı özlemlerine ve bu özlemlerin yılmaz savunucusu PKK Hareketine yönelik tüm saldırılar halkımızın direniş mücadelesinin çelikten duvarına çarparak yerle bir olmakta, ipliği pazara çıkmış bu politikalar halkımız arasında olduğu gibi, ilerici dünya kamuoyunda da rağbet görmemektedir. PKK Hareketinin önderliğinde halkımızın sergilediği direniş mücadelesinin görkemliliği sağduyu sahibi tüm insanlığı bu tür oyunlara karşı tavır almaya itmektedir. Nitekim TAZ gazetesinde yer alan, kendisine "demokrat" diyen TAZ için bir talihsizlik olarak nitelendirilebilecek değerlendirmelere karşı yalnızca Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci ve yurtseverler değil, Alman devrimci-demokratlar da seslerini yükseltmiş, TAZ'ın bu tutumunu protesto etmişlerdir. TAZ gazetesinin de bazılarına sayfalarında yer vermek zorunda kaldığı çok sayıda protesto mektubu gönderilmiş, Alman ilericileri TAZ'ı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı daha tutarlı tavır takınmaya ve halkımızın mücadelesini kavramaya çağırmışlardır. Kürdistan'ın bağrında yüzyıllardır bir yara gibi kanayan teslimiyet ve ihanete karşı mücadelenin haklılığı ve zorunluluğunu dile getiren bazı mektuplarda, Kürdistan halkı için direniş ve teslimiyet dışında üçüncü bir yolun olmadığı, kendisine demokratım diyenlerin direnişin yanında saf tutması gerektiği açıkça vurgulanmış, TAZ gazetesi, sayfalarında KUKM'ne düşman anlayışlara değil, bu mücadelenin haklılığına yer vermeye ve enternasyonalist dayanışmasını göstermeye çağrılmıştır. Şüphesiz ki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bu canalıcı gerçeğinin çeşitli Alman demokratlarınca da açıkça görülmüş olması ve bu mücadeleye yönelik düşmanca tavırların Alman halkı içerisinde de tepkiyle karşılanması olumlu ve gelecek açısından güven verici bir durumdur.

Son olarak şunu belitelim ki, hiç bir saldırı ve karalama PKK önderliğindeki Kürdistan halkının ulusal direniş savaşına gölge düşüremeyecek, halkımız tüm bu saldırıları yerle bir ederek devrim yolunda ilerlemesine devam edecektir. 15 Ağustos'ta yakılmış olan mücadele alevi tüm Kürdistan'ı sararak halkımızı bağımsızlık ve özgürlük yolunda topyekün ayağa kaldıracak, bu haklı ve soylu mücadele dünya halklarının enternasyonalist desteğini her geçen gün daha çok kazanacaktır.

DOĞRU YOLDA

biçimidir. Bu mücadeleden Parti ve devrim başarılı çıkmış, provakatör ve yıkıcı Parti düşmanlarını etkisiz kılarak, devrimci parti birliğini ve pratik iş yapma gücünü sağlamayı başarmıştır. Bu mücadeleden önemli sonuçlar ve ciddi dersler çıkarmış, bu temelde Parti içi eğitim ve örgütsel sağlamlaşma geliştirilmiştir. Başarı, zorlu ve çetin bir mücadeleyle kazanılmıştır; Partili her devrimcinin bu zorlukları bilmesi, böyle bir mücadele deneyini iyice özümseyerek kendini eğitmesi, donatması gerekir.

Komplo ve provakasyon, yıkıcılık ve bozgunculuk devrimci tutumla, Partinin yürüttüğü doğru ve etkin devrimci çalışmayla altedilmiştir. Herşeyden önce, teorik çalışma yoğunlaştırılmış, Parti ilkeleri ve politikaları, Parti tarihi, yaşanılan dönemin ayırıcı özellikleri ve devrimci görevler, mücadelenin geleceği ve Partinin görevleri ayrıntılı olarak incelenip kadrolara sunulmuş, bu temelde bütün devrimcilerden kendilerini eğitmeleri, yenilemeleri, proleter ve profesyonel devrimciliğe ulaşmaları istenmiştir. Bu, Partinin ve devrimcilerin ideolojik olarak donatılması, karşı-devrimden ve başka sınıf etkilerinden gelecek, doğacak saldırılara karşı, devrimci açıdan güçlendirilmesi demektir. Buna ulaşmak için, ayrım yapılmaksızın ve ara verilmeksizin değişik yöntemlerle sürdürülen eğitim çalışmaları, tartışma ve toplantılar sürekli kılınmıştır. İkinci olarak, örgütsel sağlamlaşma çalışması yürütülmüş, biri Konferans ve diğeri Kongre olmak üzere iki resmi ve büyük toplantı yapılmıştır. Böylece kadrolar sorumluluğa davet edilmiş, sorunlar ve görevler resmen tartışılıp kararlaştırılmış, Parti birliği ve örgütsel sağlamlaşma geliştirilmiştir. Bu çalışmalarla, gerçekçi tutum ve alınan örgütsel tedbirlerle, Partiyi dağıtmak ve parçalamak isteyen düşman saldırılarına karşı örgüt ve devrimciler hazırlanıp güçlendirilmiştir. Üçüncü olarak, pratik çalışmada doğru ve etkin yöntemler uygulanmıştır. Dönem bir hazırlık dönemi olarak ele alınmış, yeni güçlerle Parti yapısının sürekli genişletilmesine ve sürekli devrimci gelişme sağlanmasına özen gösterilmiş, olanaklar zorlanarak herkesin kendisini eğitip güçlendirmesinin yolları bulunmaya çalışılmış, her türlü olumsuz davranışın karşısına devrimci tutum çıkarılmış, esnek ve sabırlı davranılmış, kesin sonuca ulaşılmadıkça kimseyle açık savaşa girilmemesi esas alınmıştır. Böylece, provakasyonun kendini gizleme ve örgütü kendi içinde savaştırma planı boşa çıkarılmış, öne sürülen gölgelerle savaşmamaya ve gerçek tehlikeli düşman açığa çıkarılarak ona karşı örgüt bütünlüğü halinde savaşmaya özen gösterilmiştir. Bütün bu yöntemler, böylece sürdürülen mücadele düşmanın açığa çıkarılması, örgütün en az zarar görmesi, birliğin ve sağlamlığın geliştirilmesi, yıkıcı ve bozguncu provakasyonun altedilmesi sonucunu doğurmuştur. Burada, bütün bu çalışmalara yön verip güç katan, devrimci direnişleriyle Partiyi yıkılmaz kılan, düşman komplolarını en zor alanda, en erkenden, herşeylerini vererek boşa çıkaran cezaevi direnişçilerinin örgüt için belirgin yer ve mücadelelerini belirtmek gerekir.

Parti Merkezi, hem Konferans'a sunduğu **Politik Rapor**'da ve hem de Kongre'ye sunduğu **Çalışma Raporu**'nda örgütsel soruna ve örgüt içi duruma dikkat çekmiş, o zamanki düzeyiyle örgüt içi mücadeleyi kadrolara ve kitlelere açıklamış, yetersiz ve hatalı devrimciliği, Partiye yabancı ve karşıt tutumları eleştirmiş, doğru yolu göstererek tüm Partilileri bu yolda yürümeye davet etmiştir. Yine örgüt içi mücadelenin kızıştığı ortamda bu mücadelenin araçları olarak, kuruluşundan itibaren Parti içi gelişmeleri, Parti içi yapılanışı, Partiye karşı içerden yürütülen düşman faaliyetlerini, yıkıcı ve bozguncu provakasyonun toplumsal temellerini, ideolojik-politik ve örgütsel anlamını, buna karşı yürütülen mücadelenin durumunu açıklayan raporlar hazırlayıp örgüte sunmuş, böylece Partiyi devrimci temellerdeki birliğini güçlendirmeye çağırarak mücadeleyi tüm Partiye maletmiştir. Parti Merkez Komitesi, Şubat 1984 toplantısında, örgüt içi gelişmeleri yeniden ele almış, ortaya çıkan sonuçları da dikkate alarak yıkıcı ve bozguncu provakasyonun toplumsal köklerini, bilinçli düşman faaliyetini, dış dayanaklarını, ortaya çıkışını ve gelişimini, amaçlarını, kullandığı yöntemleri incelemiş, karşı-devrimin bu faaliyetine karşı yürütülen devrimci mücadeleyi ve ortaya çıkarılan sonuçları irdeleyerek devrimci tutumunu belirlemiştir. Ayrıca, geçtiğimiz dönemde değişik biçimlerde Parti çalışmalarını engelleyen, Partiye karşı mücadele eder konuma giren, yıkıcılığa ve bozgunculuğa yetersiz bilinç nedeniyle katılan ya da kendisinden yararlanılmasına olanak veren ve fakat bütün bunları kavrayarak Parti saflarında mücadele eden devrimcileri, kendilerini eğitip yenileyerek Parti gerçekliğine ulaşmaya çağırmayı; yıkıcı ve bozguncu provakasyondan kişisel zarar gören devrimcileri, gerçeği kavrayarak bu durumu sorun yapmaktan uzaklaşıp Parti çalışmalarına daha güçlü katılmaya çağırmayı; tüm Partilileri yürütülen örgüt içi mücadele karşısında kendi durumlarını değerlendirmeye, bu mücadeleyi yeterince özümseyip gerekli sonuç ve dersleri çıkarmaya, bu temelde Parti birliğini ve örgütsel sağlamlaşmayı ilerletmeye çağırmayı görev olarak belirlemiştir. Böylece yıkıcılık ve bozgunculuğun örgüt içindeki etkilerini gidermeyi ve silmeyi, buna açık kapı bırakan ve örgüt içinde izlerini sürdüren yetersiz devrimciliği, durgunluk, zayıflık, duyarsızlık, kuralsızlık, çekingenlik, ölçüsüzlük, dikkatsizlik, vb. biçimlerindeki sömürge köleliğinin devrim hareketi içindeki belirtilerini yoketmeyi hedeflemiştir. Bu temelde, Kongre'nin yönelimi olan ülke içinde pratik-örgütsel çalışmayı geliştirme doğrultusunda atılan adımları, sağladığı bu kazanımlara da dayanarak daha da ilerletmeyi gerekli görmüştür.

İçine girilen pratik-örgütsel çalışma, yürütülen pratik devrimci mücadele ileri bir durumdur. Böyle bir durum, Partimizin doğru yolda yürümeyi bilmesi sonucunda ortaya çıkmıştır. PKK, her dönemde olduğu gibi geçtiğimiz dönemde de doğru yolda yürümeyi bilmiş, en bunalımlı ortamda doğru devrimci çıkış yolunu kadrolara ve kitlelere göstermiş, Kürdistan ve Türkiye devrimciliğinin doğru yolda yürümesi için elinden geleni yapmıştır. Ülke zemininde pratik mücadeleyi geliştirme çalışması, doğru devrimci yolda yürümenin yeni bir adımıdır. Bu adım, cezaevi direnişleriyle ve faşizme karşı yönelen kitle protestolarıyla tam bir uyum içindedir ve bunlarla birleşen devrimciliğin güçlü bir devrim hareketi yaratabileceği mevcut elverişli koşullardan açıkça görülmektedir.

Doğru yolda yürümeyi bilen Partinin devrimci yolundan yürümek, ruhen, fikren ve yaşamsal olarak gerçek PKK'ye ulaşmak, devrimci pratik ve örgütsel görevleri doğru ve etkin bir çalışma ile başarmak tek devrimci tutum ve bütün devrimciler için vazgeçilmez görevdir.

20 Haziran 1984

Xoşnav

PARTİZANIN MEKTUBU

FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLERİNİN ŞEMDİNLİ'DEKİ SON FAALİYETLERİ NEYİ AMAÇLIYOR?

Binlerce yıllık sömürge tarihine ve TC'nin son altmış yılı aşkın en sinsi ve gaddarca uygulamalarına rağmen, özüne, yani milli değerlerimize yabancılaştırılamayan yörelerimizden biri de Şemdinli'dir. Özellikle Türk sömürgecilerinin en tahripkar uygulamalarına rağmen özünü korumasını başarmış olan yöredeki halkımız, artık bu özünü bir daha hiç kaybetmeyeceği tam aksine hergün daha da geliştirebileceği ve anlam kazandırabileceği tarihi bir döneme kadar getirmeyi başarmıştır. Bu dönem, proletaryanın ideolojik-politik ve örgütsel önderliğinde girilen ulusal kurtuluş dönemine ulaşmış olan, milli özün ve milli değerlerin ulusal devrimci bir nitelik kazanarak geliştiği bir dönemdir. Bu dönem, tarihimizin başaşağı gidişinin durdurulduğu ve esas doğrultusunu bulduğu tam on yılı geride bırakmış bulunmaktadır.

Üç sömürgeci ülkenin tüm alçakça uygulamalarına tanık olan yöredeki halkımız yine her üç parçadaki tüm ulusal hareketlerin yankı ve destek bulduğu bir halk gerçekliğidir. Yine bu gerçekliğe bağlı olarak, ulusal parçalanmışlığımızın en çok acılarını gören ve halen de bu parçalanmışlığın adeta merkezi olan yöremiz durumundadır. Hatta yöredeki halkın bir çoğu sadece faşist Türk sömürgecilerinin değil, diğer sömürgeci ülkelerde de yaşayarak halkımıza yönelik bütün saldırıları yaşamış gibidir. Sadece bununla da kalmayan olumsuzluklara, Güney Kürdistan'daki ilkel-milliyetçi burjuva ve küçük-burjuva önderliklerinin bütün dağıtıcı, bölücü ve parçalayıcı olumsuzluklarının da yine en acı sonuçlarına tanık olmuştur.

Kısacası, Şemdinli sömürge ve parçalanmışlık statüsünden kaynaklanan geri kalmışlığın, ekonomik sosyal, toplumsal, siyasal vb. tüm biçimlerini derinden yaşamakta olan, çağa ulaşmanın en çok hasretini çeken yörelerden biri olmaktadır.

Ülkemizin genelinde olduğu gibi Şemdinli yöresinde de faşist Türk sömürgecilerinin karşı-devrimci faaliyetleri yoğunlaşmıştır. "Türkleştirme" politikasını elli yıldır uygulamalarına rağmen, fazla başarılı olamayan faşist cunta yetkilileri, köylerde yoğun olarak okul yapımını sürdürmektedirler. "Okuma-yazma seferberliği" adı altında halkımıza "boyun eğdirme ve Türkleştirme seferberliği" olarak yöneltilen bu savaş tam bir sahtekarlıkla sürdürülmektedir. Bununla da yetinmeyen cunta yetkililerinin geliştirdikleri yeni yeni oyunları daha da kapsamlı ve anlamlıdır. Beş-altı hanelik bir köye okul adı altında yapılanlar ise esasta karakollardır. Sürdürmekte olduğu savaş hazırlıklarının bir sonucu olarak yoğunlaştırdığı bu yeni "okulların" yapım planı da karakollara tamamen uygun olarak düzenlenmektedir.

Türk sömürgecilerinin yıllardır halkımızı ölümle ve açlıkla yüzyüze bırakarak, bu da yetmiyormuş gibi, her fırsatta soyup talan ettiği bilinmektedir. Ülkemizi işgal ettikten bu yana her zaman "sağlık ve diğer sosyal hizmetleri"ni ya "ihmal etmiş" veyahutta tamamen politik amaçlarla yapmışlardır. Eğer bir okul ile ya da bir sağlık ocağı veya elektrik, su, yol, vb. yatırım ile orada örgütlenebilecek ve mevcut örgütlenmesini mükemmelleştirecekse, laf olsun diye oraya boş bir baraka dikerler. Çoğunlukla da su gelmesi gereken yerde yol, yol gelmesi gereken yerde bir başka şey yaparlar. Faşist askeri cuntanın başvurduğu sahtekarlıklardan bir diğerine de yine bu alanda rastlamaktayız. "Hizmet" adı altında, son aylarda köylere biriki torba çimento gönderilmekte, beş-on tane plastik boru getirilip masraf da köylülerden toplanmaktadır. Daha sonra ise "su getireceğiz" denilip, yoksul köylü halk işinden alıkonularak angarya usulü çalıştırılmaktadır. Tüm bunlar sonunda eğer bu eziyet kazara köye bir çeşme getirmekle sonuçlanırsa, işin sonu çoğu zaman memurlara çektirilen bir nutukla tamamlanmaya çalışılmaktadır. *"Biliyoruz bugüne kadar ihmal edildiniz, bundan sonra artık yepyeni bir gidiş vardır. İhmal edilmeyeceksiniz. Devletten ne tür isteklerinizi olursa hemen bildirin, mümkün olan esirgenmez, ancak hizmet karşılıklı olur. Nasıl ki devlet vatandaşa hizmet etmek zorunda ise, sizler de devlete birer vatandaş olarak çeşitli konularda yardımcı olmalısınız. Sizin de deveti desteklemeniz ve düşmanlarına karşı verdiği savaşta devletinizi desteklemeniz ve korumanız gerekir..."* Denilebilir ki, genelde olduğu gibi bu alanda da "hizmet projeleri" adı altında kalplere ve kafalara sızma projeleri uygulanmaktadır.

Propaganda faaliyetini daha da ileri götüren cunta yetkilileri, bu kez de –yine egemen güçlerin klasik bir sahtekarlığı olan– islam dinini kalkan olarak kullanmaktadırlar. Fakat bu düzenbazlığa o kadar aşağılık ve zavallıca başvurulmaktadır ki, adeta islamın bir şartı da TC'nin yaşatılmasıymış gibi bir mantıkla konuşulmaktadır. Yöredeki bir imamın cuma namazlarından aktardığımız şu ifadeleri, bu kesimin ve dinin cunta tarafından nasıl kullanıldığını açıkça göstermiyor mu? *"...Tarih boyunca islamiyeti koruyup geliştiren islam Türk devleti, aynı görevini bugün daha fazla yerine getirmektedir.* (Örneğin Türk Holdinglerinin Arap ülkelerindeki turistik otel vb. inşaat faaliyetleri) *İslamın birliği ve kardeşliğinin koruyucu ve güvencesi bugün sadece TC'dir..." "... Mademki durum budur, o zaman islamı islama karşı kışkırtmak, yani siz müslümanları islam Türk devletine karşı kışkırtmak isteyen kafirlere asla kanmayın. Çünkü bilesiniz ki, Türk islam devleti olmadan islamiyetin varlığı düşünülemez. Bunu çok iyi bilen kafirler, işe önce Türk devletini bölmek ve parçalamaktan başlamaktadırlar. Unutmayın ki, islama karşı savaşmak yüce Allahın bağışlamayacağı bir günahtır. Kafirlere ortak olmayın, onları geldiğinde yakalayıp islam adaletine teslim edin..."*

Yapılan bunca propagandanın esas politik hedefini bulması ve "istenilen sonucu" vermesi için, alay komutanları, valiler, tabur komutanları ile bölük komutanları düzeyinde "özel toplantılar" düzenlemektedir. Toplantıların kapsamı, daha dar tutulmakta ve sadece muhtarlarla "kısmen güvenilen" köy yaşlıları çağrılmaktadır. Yine "Hakkari ve Şark bölgesinde" yürütülmekte olan bölücü faaliyet tanıtıldıktan sonra "APOCU çetelerin" tüm Hakkari'de ve Şemdinli'de yürütmekte olduğu "yıkıcı ve haince faaliyetler" tanıtılmaktadır. Apocuların her tarafta gizli yerler yaptıklarını belirten Hakkari Valisi: *"Örneğin Şemdinli'nin Zerren köyünde yaptıkları böyle bir yer dostların aktif çabasıyla bulunmuştur. Sizin de köylerinize yakın yerlerde yapacak olurlarsa haber verin..."* demek suretiyle bütün sıkıntısını ifade ediyordu.

Yine, yoğun bir ajan-muhbir ağı örgütlemeye çalışan faşist-sömürgeciler, artık bütün devlet mekanizmasını bu doğrultuda işletmektedirler. Müftülük, ilköğretim, sıtma-savaş, sağlık ocağı vd. tüm daireler esasen bu faaliyete katkıları oranında işlerlik ve destek bulmaktadır. Gelişmelere karşı pek etkili olamadıklarını görünce bu sefer de, dışardan Şemdinli'ye dinar alıcısı, sünnetçi, hazine arayıcısı, antikacı vb. sıfatlarla ajanlar sokulmakta ve yurtsever halkımız içine salınmaktadırlar. Çoğunlukla da Kürtçe bilen bu hainlerin devrimcilerden farklı olduğunu hemen anlayan halkımız ise; *"şu köpeklerinize sahip olun"* dercesine bunları tekmetokatla kovalamakta veya yakalayıp devrimcilere teslim etmektedir.

Sömürgeci faşistler örgütlenebilmek için ülkemizde yaşanan toplumsal parçalanmışlıktan yararlanmaya çalışmaktadırlar. Merkezi birliği dağılmış olan çeşitli aşiret topluluklarını kendilerine bağladıkları bir veya birkaç hainin önderliğinde zorla örgütleyip milis ve milisbaşları halinde devrime karşı çıkarmak istemektedirler. Bu konuda başarılı sonuçlar almak için ise henüz mücadelemizin politik gücünü tanımayan bazı bilinçsiz hainleri erkenden karşımıza çıkarmaya ve bu hainler vasıtasıyla halk içinde inançsızlığı, ilgisizliği, korku ve tedirginliği yaymaya çalışmaktadırlar.

Cunta öncesi dönemde "MHP" gibi çeşitli sivil-faşist odaklarca yapılan faşist propaganda ve yönetilen faşistleştirme faaliyeti bugün sadece militarist ordu mihraklarınca yürütülmektedir. Şemdinli taburuna bağlı olarak faaliyet yürüten faşist lise öğretmenleri Tabur komutanınca yönlendirilmektedirler.

Politik çalışmalarının sadece bir bölümünü aktardığımız bu olaylara geçen aylarda İran'lı yetkilere karşı mahalli cunta yetkililerinin sahnelediği bir oyunu da ekleyelim. İran sınır yetkililerinden bir heyet Şemdinli taburuna davet edilerek (biri Binbaşı, biri Yüzbaşı, iki Assubay ve beş Pastar'dan oluşuyor) kendileriyle çeşitli görüşmeler yapılıyor. Görüşmelerde varılan sonuçlardan biri de öğrenildiğine göre suçluların iadesi kararı oluyor. Tam bu esnada güya tesadüfmüşcesine İran'dan Türkiye'ye kaçarak sığınma hakkı isteyen rejim karşıtı bir gurubun geldiği haberi verilir. Hemen harekete geçen faşist Türk yetkilileri bu gurubu tereddütsüz İran yetkililerine teslim eder. Faşist Türk yetkilileri tezgahladıkları bu oyunla İran yönetiminin; Türkiye'nin CİA ile işbirliği içinde Kuzey-Batı Kürdistan'da kurduğu karşı-devrim üslerinde yönetim aleyhinde komplolar kurma iddiasını geçersiz kılmaya ve bu ülke yönetimlerini Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı ortak tutum içine çekmeye çalışmıştır. Yoksa Van'da

Devamı 23. Sayfada

"... ASLINDA BİZİM İÇİN TEK BİR YOL VARDIR: O DA GELİP SİZE KATILMAKTIR.."

Grubumuz o gün çalışma yapacağımız alana doğru yöneldiğinde, her zamankinden farklı olarak içimde merakla karışık bir endişe vardı. Çünkü gittiğimiz alanda daha önce devrimci siyasal çalışma hiç yapılmamıştı. Halkın bizi nasıl karşılayacağını bilmiyorduk. Endişem burdan kaynaklanıyordu. Gerçi daha önce Kürdistan halkı içinde çalışma yaptığımızdan halkımıza yabancı değildim. En azından onun mertliğine, misafirperverliğine ve özgürlüğe susamışlığına yakından tanık olmuştum. Bu bana umut veriyor endişemi dağıtıyordu. Ama yine de o alanlar geçmişten beri ilişki kurduğumuz alanlardı. Halk devrimci ilişkilere yabancı değildi. Bir kere devrimcilere bağrını açmış, onlara ısınmıştı. Oysa bu gittiğimiz alan için bunları söyleyemezdik.

dur. Daha sonra orta yaşlı amca ve oğlu başlarından geçen olayları, işten çıkarılan akrabalarının, öğretmenlik yaparken bir mitinge katıldığı için içeri atılan bir yakınlarının başına gelenleri ve yöre halkı üzerinde uygulanan akılalmaz baskıları bir bir anlattılar. Adeta konuşmaya susamışlardı. "Biz bunları ancak sizlere açabiliriz" der gibi bir halleri vardı.

Sohbet sohbeti açıp devam ederken gece de hayli ilerlemişti. İçinde bulunduğumuz koşulların gereği olarak evden ayrılmak, uygun bir yere gidip konaklamak gerekiyordu. Bu bakımdan evden ayrılma isteğimizi belirtince, başta ev sahipleri buna rıza göstermek istemedilerse de, sonunda kendilerini ikna edebildik. Ayrılık saati gelip çatmıştı. Aslında buna ayrıl-

Şimdi Kürdistan'da her evde devrimcilerle kucaklaşmanın heyecan ve coşkusu yaşanıyor...

Yöre halkı devrimcilerin adını ya sömürgecilerin basın-yayın organlarından ya da kulaktan kulağa dolaşan fısıltılardan duymuştu. O da yalan-yanlış ve eksik bir biçimde. Bu da haklı olarak bende bir endişe, bir merak uyandırıyordu, halk bizi nasıl karşılayacak diye.

Yörede uğrayabileceğimiz sadece bir adres vardı. O da bir yoldaşın akrabasının adresi idi. Fakat akrabası olan yoldaş da yanımızda olmadığından, ne o, ne de biz onu tanıyorduk. Ayrıca hakkında bildiğimiz tek şey geçmişte siyasi meselelerle fazla ilgilenmediği idi. Yöreyi de derme-çatma bilgiler dışında hiç bilmiyorduk. Bu açıdan elimizdeki adrese uğrayıp ilişki kurmak, yöre hakkında bilgi edinme vd. konularda onun desteğini kazanmak, bizim için çok önemliydi. Kafamdaki bu düşünce ve duygularla yola koyulduk.

Hareket ettiğimiz alan sarp ve tenha olduğundan gündüz hareket etmenin pek sakıncası yoktu. Yolda her 100-200 metrede bir pırıl pırıl akan pınarları geçerek, rengarenk açmış çiçekler ve etrafa hoş bir koku saçan çeşit çeşit yeşil otlar arasında yolumuza devam ettik. Bir ara yağan şiddetli sağanak yağmur yüzünden mola verdik. Yağmur kesildiğinde gün batımına az kalmıştı. Köye tam yaklaştığımızda gökyüzünü saran bulutlar da dağılmış ve masmavi gökyüzü görünmüştü. Sıra, uğrayacağımız evi soruşturup bulmaya gelmişti. Uygun bir yöntemle bunu da halledereк eve vardık.

Evin kapısında orta yaşlı babacan birisi ile daha sonradan oğlu olduğunu öğrendiğimiz bir genç, bizi karşılayıp buyur ettiler. Beş-on dakikalık konuşmadan sonra öylesine birbirimize kaynaşıp ısındık ki, tüm endişelerim dağıldı ve içimi bir ferahlık kapladı. Kısa bir tanıtma ve sohbetten sonra, siyasi gelişmeler, devrimci mücadelenin durumu vb. hakkında sorulan sorulara verdiğimiz cevaplarla evin içini bir sevinç kaplamıştı ki, bunu ifade etmek zor-mak da denemez. Çünkü, biz her zaman halkımızla içiçe ve onun bağrında idik. Sadece mücadelenin ve dönemin bir gereği olarak daha güvenlikli ve emin yerlere ulaşmak için bunu yapıyorduk. Azgınlaşan sömürgeci baskılar ve yaygınlaşan operasyonlar ortamında bunu yapmaya da zorunluyduk.

Son olarak ev sahibi çok memnun kaldığını her halinde belli ederek bizi uğurladı. Ve bir daha *"kapım her zaman sizlere açıktır, devrimcilere yardımcı olmak görevimizdir"* demeden de edemedi. Biz ona iyi geceler, o bize başarı dileyerek vedalaştık. Oğlu, bizi köyden iyice uzaklaştırıncaya kadar bizimle gelerek çevreyi tanıttı. Ayrıca herhangi bir isteğinin olup olmadığını sorunca; *"arkadaşlar, aslında bizim için tek bir yol vardır. O da gelip size katılmaktır. Genç bir insan olarak ben de ülkem ve halkıma yararlı olmak istiyorum. Verdiğiniz yayınları okuyup, kendimi eğiteceğim. Bizi ilişkisiz bırakmayın, sık sık uğrayın ve yayın getirin. Düşman, şimdiye kadar yeterince bizi meselelerden uzak tutabildi. Ama, bundan sonra buna fırsat vermemeliyiz. Beni meselelerden ve gelişmelerden uzak tutmayın, yerim sonunda sizin yanınızdır"* dedi. Biz de olumlu cevap vererek, bunun görevimiz olduğunu ve bir daha uğrayacağımızı belirterek ayrıldık. Artık, arkamızda bir umut bıraktığımız ve insanlarımızı sevindirdiğimiz için içi rahat bir biçimde konaklayacağımız yere doğru yola koyulabilirdik. Bir yandan bunun verdiği rahatlıkla yürümeye devam ederken, diğer yandan köye varmadan önceki halime ve Kürdistan'da devrimci siyasal çalışma yapmanın koşulları yoktur diyen küçük-burjuva soysuzlarına da öfkeleniyordum. Acaba küçük-burjuva utanmaz siyasetçileri de bu manzara karşısında utanç duyacaklar mıdır? Bir gün böyle geçmişti: Gelecek ve umut dolu.

8.6.1984
C. Ararat

YENİ DÖNEMİ ŞEHİTLERİMİZDEN ALDIĞIMIZ GÜÇLE KARŞILIYORUZ!

Kürdistan halkı bugün topyekün bir savaşın eşiğine gelmiş bulunuyor. Bu savaş açık ki tarihin gerisinde kalmanın verdiği acı sancılara son vermenin yanısıra, tarihle bütünleşmenin de savaşıdır. Bu ise beraberinde çok büyük acıları taşımaktadır. Bugüne kadar kendi gelecekleri uğruna savaşan halkların yaşadığı acılardan daha ağır ve yakıcı olacaktır.

Sömürgeciliğin katı kuralları ile çevrelenmiş Kürdistan'da yüzlerce yıldan beri yaşanan acılardan kurtulma uğruna yürütülen bu savaşta, gelinen noktada, bunu zaferle taçlandırmanın gerekliliği apaçık ortadadır.

Böylesi bir savaşın adımlarını atabilmek, hele bunu her türlü soylu değerin inkar edildiği, toplumun neredeyse kendisini tanıyamaz bir duruma dönüştürüldüğü, yazan kalemlerin kendini yazmadığı, düşünen beyinlerin kendisini düşünmediği, adeta bir başkasının yaşandığı bir ülkede gerçekleştirmek tarihseldir.

İşte bu acı gerçekleri yaşayan Kürdistan'da her şeyin imkansızlığına inanıldığı bir dönemde, günümüzde mücadele bu boyutlara nasıl ulaştı sorusu insanın aklına hemen geliyor. Açıktır ki böylesi koşullarda ortaya çıkacak olan bir güç tamamen çatışma içinde doğacak ve kurtuluş düşüncelerini topluma taşırken bir çok acıları da yaşayacaktı. Yaşanacak bu acılar pahasına mücadeleyi imkansızlıktan çıkararak bir gerçeklik haline dönüştürecekti.

Evet PKK Hareketi, dünya halklarının özgürlük mücadelesinde onlara rehberlik eden Marksizm-Leninizm bilimini, Kürdistan somut gerçekliklerine uyarlıyarak sömürgeciliğin çelikten barajını parçalayıp ülkeye taşırmayı başararak mücadeleyi geliştirmiştir. Böylesi bir ortamda çıkan bir güç, gerçekleştirmeyi amaç edindiği hedeflere varmada, normal ölçülerle hareket edemezdi. Onun ölçüleri sömürge bir ülkede üst üste binmiş tarihsel-toplumsal ve ulusal sorunların gerçekliği temelinde olduğu kadar, aynı zamanda düşmanın karakteristik özelliklerini kavrama ve buna cevap verecek bir yapıda da olmak zorundadır.

Bu bilinç hamuru ile yoğrulan PKK, daha grup döneminde kendisini buna hazırlamış, ilk öncüler çelikten bir irade ile bütünleşmişlerdir. Dava uğruna bir araya gelen bu iradi güç gelişmiş bir birikim üzerinde yükselmemiş, aksine parçalanmış bir toplumsal yapı ve varolan katı aşiretçi, aileci kurallar çemberi ile kuşatılmış durumdaydı. Bu anlamda devrimci olabilmede ve ilk adımları atmada bile hemen bu yapı ile karşı karşıya geliniyordu, bu durum bile üzerinde hareket edilen zeminin elverişsizliğini göstermektedir.

Ama buna rağmen kurtuluş ideolojisi ile donanmış savaşçılar, adımları atmada en ufak bir tereddüt bile göstermediler ve ulusal kurtuluşçu düşünceler Kürdistan'a taşırılmaya başlandığı daha ilk anda, başta gençlik olmak üzere kısa sürede toplumun ezilen kesimlerinde yankısını buldu ve bir çok sınıf ve tabakadan insan, mücadelenin etrafında saflaşmaya başladı. Gelişen mücadele hızla düşmanın dikkatlerini üzerine çekmiş ve düşman, varlığına yönelen bu çıkışı ezmenin ilk adımlarını 1977'de Antep'te Haki KARER'i katlederek atmıştı. Verilen bu ilk şehit ulusal kurtuluş mücadelesinde bir dönemi bilince çıkarmada büyük rol oynadı. Topraklara dökülen kan, artık mücadeleyi dönülmez bir noktaya getirmişti.

Kürdistan UKM'nin gelişiminin temelinde, her biri kilometre taşı görevini gören inanç ve kararlılığın sembolü direniş şehitleri vardır. Onlar, aynı zamanda daha doğuşunda şehit kanıyla şekillenen ulusal direniş mücadelemizin tarihini oluşturmaktadırlar. Açık ki, gelecek kuşaklar için ve hatta bugünden Kürdistan'ın yeni-direnişçi tarihini anlatmak için her biri bir tarihi an ve döneme damgasını vurmuş şehitlerin anılarına değinmek yetecektir.

PKK, sömürgecilik ve emperyalizmin Kürdistan'a taşırdığı her türlü tortu güce karşı dişe diş bir mücadeleyle şekillendirildi. Sömürgeciler ulusal direnişçi gelişmenin önünü kesmek için tüm uşaklarını daha başlangıçtan harekete geçirdiler. Ajan-muhbir takımı, azgın faşist güçler ve feodal eşkiya çetelerini her cepheden saldırıya geçirerek, mücadelenin kitlelerle bütünleşmesini, bağımsızlık ve özgürlük düşüncelerinin maddi bir güce dönüşmesini önlemeye çalıştılar.

İşte bu gelişmelerin en yakıcı tarzda yaşandığı 1978-79 yıllarında Kürdistan kentlerinde sömürgeci-faşist Türk devletinin resmi ideolojisi, sivil faşist güçlere örgütlendirilmeye çalışılıyordu. Bu alanlardan biri de Ağrı idi. Ağrı'da yaratılmak istenen bu faşist odaklara karşı Partimizin yürüttüğü mücadelede 1979'un 19 Ağustos'unda Hayrettin Ertürk yoldaş şehit düştü. Ağrı ili, geçmişte sömürgeciliğe karşı gelişen isyan merkezlerinden birisi olması nedeniyle sömürgeciler bu alanda ajanlaşmış yapının yanısıra faşist mihrakları da örgütlemeye büyük önem vermekteydiler. Bu anlamda Ağrı'nın bir karşı-devrim kalesi haline getirilme çabalarına karşı, Partimiz yoğun bir savaş yürütüyordu. Hayrettin yoldaş, mücadelenin önemini kavramış ve ne pahasına olursa olsun eskinin direniş alanının yeni dönemde Parti önderliğinde yaratılması gerektiği kesin kararlılığı ile en ön saflarda savaşarak şehit düşmüş, fakat mücadelemizde sürekli yaşayan manevi bir güç haline gelerek ölümsüzleşmiştir.

Şehir merkezlerinde ajan ve faşistlere karşı yürütülen mücadelenin yanısıra bu yıllar aynı zamanda feodal-kompradorlara karşı da kırsal alanlarda mücadelenin hızla geliştiği bir dönemdir. Yüzlerce yıldan beri Kürdistan köylülüğü üzerine bir kara kabus gibi çöken bu güçler, özellikle TC'nin egemenliği ile birlikte, Kürdistan'da kraldan daha kralcı bir tavırla, Kürt köylülüğü üzerinde dizginsiz bir baskı ve sömürü uygulayarak onları kişiliksizleştirmeye çalışmaktaydılar. Partimizin, halkımızın ellerine ve yüreklerine pranga vurmuş bu hain güçlere karşı başlattığı mücadele hızla yurtsever Kürt köylülüğünde yankısını bulmuş,- tarihte ilk kez Kürt köylüsü feodal-kompradorlara karşı Partimiz önderliğinde kendi kurtuluşu için savaşmaya başlamıştı.

Gelişen bu mücadeleyi bastırabilmek amacıyla tüm kiralık katiller ve eşkiya çeteleri ile saldırıya geçen, Kürt feodal-komprador güçleri içinde etkin bir konumu olmasının yanısıra TC'nin azgın bir uşağı olan M. Celal Bucak'a karşı yürütülen mücadelede şehit düşenlerden birisi de Şerif KEVCİ yoldaş oldu. Şerif yoldaş yoksul bir aileden olması yüzünden uygulanan baskı ve sömürüden en çok etkilenen ve bunu günlük yaşamında gören ve hisseden birisiydi. İşte bu yüzden Partimizin geliştirdiği bu mücadelede yerini almakta bir an bile tereddüt göstermedi ve mücadelenin en ön saflarında savaşarak şehit düştü.

Kürdistan halkı, feodal-eşkiya çetelerine karşı yükselen mücadelede yüzlerce Şerif'e tanık olmuştu. Yoksul köylü yığınları, yüzyılların kin ve öfkesiyle mücadeleye atıldı. Köylerde yurtseverlerin kurduğu barikatlar, sömürgeciler ve feodal-eşkiyalar için adeta geçit vermez birer kale oldu. Yüzlerce insan ölümüne mücadeleye katıldı. Bağımsızlık ve özgürlük sloganı yurtsever köylülüğün direnişinde ve dökülen kanlarda bayraklaştı.

Şehir ve kırsal alanda yükselen direniş mücadelesi hızla Kürdistan'ı sarmış binlerce insan direkt eylemlere katılırken yine milyonlarca Kürdistanlı da bu gelişmelerden yakınen etkilenmekte ve sempatisini çeşitli desteklerle göstermekteydi.

Bu gelişmeler karşısında Kürdistan'da işbirlikçilerinin kofluğunu gören sömürgeciler, direkt orduları ile tüm gelişmeleri ezmeyi önlerine amaç olarak koymuş ve bu temelde saldırılarını başlatarak, ulusal kurtuluş ağacını kökten sökmeye yönelmişlerdir. Yapılan operasyonlarda esir aldıkları savaş esirlerini en azgın işkencelere tabi tutarak, davadan vazgeçirmeye çalıştılar. Fakat tutuklanan savaş esirleri işkence tezgahlarını da bir savaş alanı olarak değerlendirerek düşmanı yenmeyi bildiler. Düşman, devrimcilerin kararlı direnişinden korkarak onlardan kurtuluşu ancak fiziki imhalarında buldu.

İşte mücadelenin her alanda yükseldiği 1980 Ağustos'unda Abdulkadir TAPTI, Ahmet DEMİR, Halef KAVRİ yoldaşlar birer birer şehit düşerek işkence tezgahlarının güçsüzlüğünü açığa vurdular. İşkence ile teslim alma çabaları boşa çıkarılmış ve düzenin köhnemişliği bir sır olmaktan çıkarılmıştır. Yoldaşlar, onun karşısından güçlenerek çıkmışlar ve isimlerini tarihe direnişleri ile yazmışlardır. İşkence tezgahlarında gösterilen kararlı direnişlerle, işkencehanelerin de bir savaş mevzisi haline getirilmesi gerektiği gerçeğini sunmuşlardır.

Tüm bu kararlı direnişler Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin alevlerini daha da yaygınlaştırarak, ulusal direnişe yolaçmıştır. Türk sömürgecileri bu gelişmelerin önüne geçmek amacı ile 12 Eylül'de askeri-faşist diktatörlükle devleti biçim değişikliğine uğratarak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Direnişini bastırmak amacıyla adeta yeni baştan bir işgal ve istila savaşı başlatarak devrimci gelişmeye saldırmışlardır.

Sömürgeci-faşist Türk cuntasının yaptığı bu saldırılar esnasında binlerce yursever Kürdistanlı işkencelerden geçirilirken, bunun yanısıra bazı alanlarda da PKK partizanları ile karşı karşıya geldiğinde büyük bir askeri güçle onları yok etmeye çalışmış, fakat partizanlar düşmanın bu saldırılarına karşı Partinin direniş çizgisini bizzat ölümleri ile bilinçlere çakmış ve Kürdistan'da direnişin kilometre taşları olmuşlardır.

Bu saldırılarda 1981 Ağustos ayında şehit düşen halkımızın yiğit evlatları ve Partimizin militan savaşçıları direnişleri ile destanlar yaratmış, sömürgecilere Kürdistan gerçeğini direnişle kanıtlamışlardır. Bu direnişleri özellikle Partimizin geri çekiliş döneminde Zeki YILDIZ, Baki KAHRAMAN adlı yoldaşların şahsında görmekteyiz. Onlar, fiziki olarak ölürlerken, şehit düştükleri topraklara direnişin tohumlarını ekerek ölümsüzleştiler.

Yoldaşlarımızın düşmana karşı ortaya koydukları direnişlerin yanısıra, Partimiz geri çekiliş dönemini, yeni bir dönemi başlatmak amacıyla direniş temelinde ele almış, tüm gücünü bu temelde hazırlayarak II Kongre sonrası ülkeye dönüşü başlatmıştır.

Ülkeye giriş, devrim amacıyla harekete geçen güçler açısından tarihsel öneme sahiptir. İlk adımlar cesaretli olmak zorundadır, en ufak bir kararsızlık devrimci gücün çok yönlü zarara uğramasına yol açar. Partimizin attığı bu ilk adımlar esnasında iki değerli yoldaşımız, sömürgecilerle karşılaşmaları esnasında girdikleri çatışmada, düşmana büyük kayıplar verdirerek şehit düşmüşlerdir. Ağustos 1982'de Şehit düşen Süleyman TUĞCU ve Gürcan ÖZCAN yoldaşlar, yeni bir dönemin kararlı başlatıcıları olmaları ile mücadelemizde unutulmaz yere sahiptirler.

Birçok gücün, değil hazırlık yapıp ülkeye dönüş yapmaları, tersine devrimden vebadan kaçar gibi kaçtıkları, örgütsel yapılarını koruyamaz duruma gelerek dağılmaya başladıkları böylesi bir süreçte Partimizin ülkeye dönüşü ve bu dönüşler içinde verdiği bu şehitlerin onun Kürdistan halkı karşısında duyduğu sorumluluğun ölçülerini açıkça ortaya koymaktadır. Bu anlamda şehit düşen yoldaşlarımızın yarattığı direnişler bizler açısından son derece büyüktür.

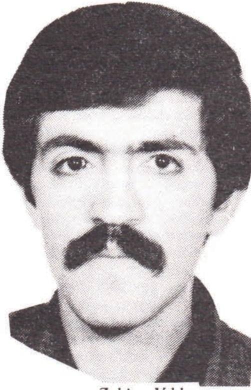
Böyle kısa mücadele tarihi içinde sadece Ağustos ayında bu kadar şehit vermiş olan Partimizin günümüzde haklı olarak ulaştığı nokta ve yarattığı saygınlık daha iyi anlaşılır sanıyoruz. Eğer devrimci mücadele kuralları ile yürütülmez ve devrimin bedeli adım adım ödenmezse, o bir hayalden öteye gidemez. Evet, Partimiz devrimin bedelini ağır ödese de, ona ulaşmanın yolunu da açarak bu yolda Kürdistan halkını zafere götürmeyi başaracaktır.

Devrim denilince korkudan dudakları çatlayan bir çok reformist küçük-burjuva güç, günümüzde Avrupa alanlarına çekilerek ahkam kesmenin yanı sıra direnişçiliğimize saldırmakta, Partimizi "terörist", "maceracı" vs. gibi sıfatlarla suçlamaya çalışmakta, tarihimizin en büyük değerleri olan şehitlerimize ise en büyük saygısızlığı yapmakta ve içine girdikleri işbirlikçi politikanın bir gereği olarak halkımıza karşı suç işlemektedirler. Direnişi ve bunun öncü gücü Partimizi tasfiye etmek amacıyla birçok provakatif güç ile ilişki kuran ve onlara kan vererek zorla yaşatma çabaları içinde olan bu güçler, emperyalist basın organlarında poz vererek çılgınlığa varan saldırıları ile kendilerini siyasi tükenişe mahkum ederek, sınıf özelliklerine uygun kimliklerini ortaya koymuş bulunuyorlar.

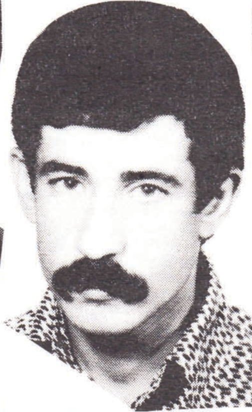
Bu güçler şunu çok iyi bilmelidirler ki, PKK, günümüze kadar şehitlerinin döktüğü kanlar ile ülke topraklarını sulamış ve ektiği direniş tohumları artık ürün vermeye başlamıştır. Hiç bir şey Partimizin zafere ulaşmasını engelleyemeyeceği gibi, bu garip yaratıklar ise, zamanı gelince halkımızın vereceği cevaptan kaçamayacaklardır.

Bizler bugün, dökülen kanlara sahip çıkarken, bu sahip çıkışımızı mücadeleyi geliştirerek kanıtlamaktayız. Yurtsever Kürdistanlı kitleler gelişmeleri yakınen görmekte ve hızla Partimiz etrafında saflaşarak tüm devrim kaçkınlarına gereken dersi şimdilik böyle vermektedirler. Kürdistan'da gelinen noktada onurlu bir insanın yeri direniş mücadelesinin saflarıdır ve bizler ancak bu saflarda yerimizi aldığımız oranda şehitlere sahip çıkabilir ve tarih karşısında görevimizi yerine getirmiş olabiliriz.

Bir PKK Partizanı

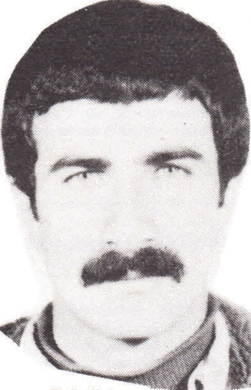
Zeki Yıldız

Süleyman Tuğcu

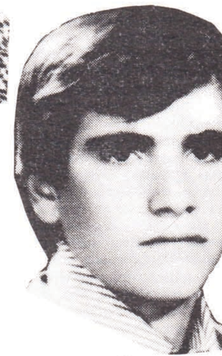
Gürcan Özcan

Baki Kahraman

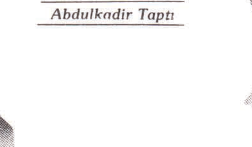
Hayrettin Ertürk

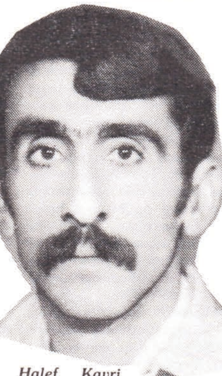
Ahmet Demir

Şerif Kevci

Abdulkadir Taptı

Halef Kavri

Cuntanın Çıkmazı ve Özal'ın Stolipin'ciliği

Baştarafı 1. sayfada

Cuntanın Hükümeti Güvenoyunu Kürdistan Politikasından mı Alıyor?

Emperyalizme bağımlı yeni-sömürge ülkelerde sistemin çöküşünün birer açık belgesi olarak uygulamaya konulan ekonomik politikanın en çarpıcı sonuçlarından birisi de Türkiye'de yaşandı. Geçmişte kendi bunalımını yeni-sömürge ve sömürge ülkelere taşırarak kısmi oranda da olsa ferahlama olanağına kavuşan emperyalist devletler, ekonomik bunalımın zirveye ulaştığı 1970-80'li yıllarda artık bu alanlarda da tam bir tıkanıklıkla karşı karşıyadırlar. Ve üstelik, bu alanlarda sürekli büyüyen bunalım onları derinden etkilemektedir. Sistem bugün, kendi tarihinde tanık olduğu en büyük ve çıkışı olmayan bir bunalımı yaşamaktadır.

Bunalımı hafifletmek için geliştirilen ve önerilen modeller, kısa zamanda iflas etmektedir. Kısaca, emperyalist sistem tarafından başvurulan her türlü yöntemin sonucunda bunalımın daha da derinleşmesinden öte bir sonuca varılamıyor. 1970'li yıllarda Şili, Brezilya, Meksika, Venezuela'da birer başarı örneği olarak gösterilen ekonomi politikaların 1980'lerde ulaştığı nokta, yine Güney Kore, Tayvan ve Tayland'ın durumu, "yeni kalkınma modelleri", "liberal ekonomi" vb. gibi ekonomik formülasyonların hastalığa çare olacak reçete olmadıklarını açığa koymuştur. Tam tersine bu reçeteler, toplumsal bunalımı ve çalkantıları artırmış sosyal sınıflar arasındaki uçurumu derinleştirerek, devrimci çözüm dışında hiç bir alternatifin artık söz konusu olamayacağını göstermiştir. Friedman'ın ünlü reçetelerinin, bizzat uygulayan güçleri nasıl bir sonla karşı karşıya getirdiğini en açık örnekleriyle Latin Amerika ülkelerinde görmek mümkündür. Bu ekonomik modellerin askeri rejimler, ya da ordu desteği ile uygulamaya geçirilişi de zaten sistemin bir bütün olarak nasıl bir çözümsüzlük içinde olduğunun kanıtıdır. Sermayenin, diğer burjuva kesimleri de dıştalayarak bir avuç tekel grubunun elinde toplandığı, yabancı sermayenin ekonominin her alanına kesin hakim olduğu ve çarkların bu kesimlerin çıkarına döndüğü, enflasyonun dev boyutlara ulaştığı, iç tüketimin ve halkın alım gücünün kısılarak ihracata yönelindiği, işçi ücretlerinin en asgari düzeyin bile altına düştüğü, işsizlik ve sosyal çöküntünün alabildiğine arttığı bu ülkelerde tekelci burjuvazi, elbetteki şiddet dışında yaşama olanaklarına sahip değildir. Ama gelişmeler de göstermektedir ki, kısa zamanda toplumun tümünün muhalefetiyle karşılaşan ve bizzat varlığıyla, rejimi tehlikelerle karşı karşıya getiren askeri yönetimler de bu ülkelerde tutunamamakta, ve tabi ki, karşı-devrimci zorun dışında uygulama imkanı olmayan bu politikaları süreklileştirmek için "demokrasi" modelleri birbiri ardına piyasaya sürülmektedir. Yani, ya askeri darbeler birbirini kovalamakta , ya da "sivilleştirilmiş" askeri-faşist rejimler biçimini almaktadır.

Emperyalist sistemin dünya çapındaki bu çırpınışlarının en yakın ve en belirgin örneği Türkiye modelidir. TC, bugün adeta emperyalizmin kendisinin yaşam şansını denediği bir alan haline gelmiştir. Ekonomiden, siyasete ve askeri alana kadar, sistem kendisini bu alanda askeri-faşist cuntanın şahsında yansıtmakta ve denemektedir. Bu nedenle, TC sınırları içindeki sorunlardan hareketle bazı özgül yanları bulunsa da bu sahadaki her politika ve uygulamayı sadece sömürgeci Türk burjuvazisi açısından değil, tüm bir sistem açısından değerlendirmek gerekmektedir. TC sınırları içinde bugün çağımızın tüm çelişkileri en keskin biçimiyle yaşanmaktadır. Artık dünya çapında tasfiye olmuş klasik sömürgeciliğe, feodalizm ve emperyalizmin gerici tortularına, emperyalizmin en gerici ve kanlı yönetim biçimi olan faşizme karşı, bağımsızlık-demokrasi ve sosyalizm savaşımının verildiği bir alan olarak, TC sınırları, çağın, tarihin gerici tortuları ve güçleriyle hesaplaştığı bir zemindir.

Açık ki, böyle bir konumda bulunan bir yapı, sistemin en zayıf halkalarından birini oluşturmaktadır. Ve bu zayıf halkanın en zayıf noktası ise TC'yi bu güne dek yaşatan, ama bugün ona ecel terleri döktüren Kürdistan'dır. Nasıl ki emperyalizm, TC'de denediği politikalarla dünyaya kendini kanıtlamaya çalışıyorsa, TC de Kürdistan üzerinde uyguladığı politikalarla varlık bulmaya çalışmaktadır. Böyle bir gerçeklik TC açısından çok daha geçerlidir; çünkü TC, Kürdistan üzerindeki hakimiyeti temelinde şekillenmiştir. Ve o, kendi sonunun da bu alanda belirleneceğini çok iyi bilmektedir.

Nitekim, uygulanan ekonomik politikadan, siyasi ve askeri politikalara kadar, rejim bir bütün olarak kendisini Kürdistan sahasındaki gelişmelere göre biçimlendirmektedir. Çöken ekonomisini Kürdistan'da sağladığı aşırı sömürü temelindeki karlarla canlandırmaya, sermayenin tıkanıklığını bu alanda açmaya, gaspettiği tarımsal ve hayvansal ürünleri dış alanlara pazarlayarak döviz ihtiyacını karşılamaya, enerji kaynaklarını ekonomisinin çarklarını döndürmeye hizmet eder bir konuma getirmeye çalışmaktadır. Sömürgeci-faşist zor temelinde boğazını sıktığı halkı son lokmasına kadar soyarak, en son vurgununu vurma planlarını uygulamaktadır. Pek tabi ki, böyle bir politika, her şeyden önce ulusal direniş güçlerinin gelişmesini önlemekten geçtiğinden, soygun ve şiddet, rejim tarafından tümden ayrılmaz bir bütün olarak uygulanmaktadır. Ve bu politika, rejimin karakteri gereği öyle olmak zorunda olduğundan, hükümeti adı da önem taşımamaktadır. Zaten, hangi partinin adını taşırsa taşısın hükümetlere düşen görevin, rejimin her alandaki politikasını günlük uygulamanın ötesine geçemeyeceği, rejimin basit birer bürokratları olma konumunu aşamayacakları açık olan bir durumdur.

24 Ocak Kararlarıyla uygulamaya geçirilen ekonomi politikanın halen uygulayıcı gücü ve rejimin diplomatik sahada sözcüsü olan mevcut Özal hükümetinin oluşumu ve devam eden varlığı da bu gerçek ışığında izahını bulmaktadır. 12 Eylül darbesi ardından oluşturulan Ulusu hükümeti gibi, Özal hükümeti de tüm yetkisini amirleri durumundaki generaller güruhundan almakta ve verilen direktifler doğrultusunda günlük yürütmeyi sağlamaktadır. Rejim tarafından sahneye sürülen "anayasa", "parlemento", "seçim" gibi sahtekarlıklar bu gerçeğin üzerini örtememiştir. Özal hükümetine damgasını vuran 12 Eylül rejimidir ve 12 Eylül hükümeti olarak Özal hükümeti bu rejimin gereklerini yerine getirmekten öte bir işleve sahip değildir. Bugün hükümetin adı etrafında sürdürülen, sözüm ona tartışma ve tenkitler de, bu gerçeği çok iyi yansıtmaktadır. Hükümet kendisini savunurken "iş bitirici" olduğunu, 24 Ocak Kararlarının en iyi kendisi tarafından uygulandığını, ordunun anarşi ve terörden "temizlediği" zemin üzerinde şimdi kendilerine düşenin ekonomik uygulamaları gerçekleştirmek olduğunu ifade ederken, sözde muhalefet ise sadece uygulama sorunlarına ilişkin olarak eleştiri yöneltmekte ve en iyi uygulayıcıların kendileri oldukları çığırtkanlığını yapmaktadır. Kısaca, hükümetin başarısı ya da başarısızlığı, rejimin önüne koyduğu planı pratik uygulama becerisinde aranmaktadır. Bunun ölçeği ise, birincisi, Kürdistan'da bastırılamayan UKM karşısındaki politikayı uygulama becerisi, ikincisi ise, tekelci burjuvaziye yeni sömürü ve kar olanak ve alanları açma becerisidir. Hükümetin ayakta kalması veya düşmesi bu iki ana görevini başarma gücüne bağlıdır.

Özal başkanlığındaki hükümet, şimdilik bu açıdan "rahat" görünmektedir. Ordunun doğrudan destek ve direktifleri ile ekonomik politikayı uygulamadaki başarısını göstermiştir. NATO Genel Sekreteri Luns'un, "*Türkiye'yi kıskanıyorlar*" demesine ve cunta basınının; "*yabancılar Özal'ı pek beğeniyor*" diye manşet atmasına bakılırsa ve yine, bir avuç tekel grubunun palazlanması karşısında halkın açlık ve sefaleti gözler önüne getirilirse, Özal'ın ekonomi politikayı uygulamadaki becerisi inkar edilemez. Çünkü bu ekonomi politikanın "başarıyla" uygulanması halinde daha başka bir sonuç doğurması söz konusu değildir.

Ama aynı başarıyı Kürdistan sahasında gösterdiğinden pek bahsedilememektedir. Çünkü, karşısında, ordusu ve tüm bir devlet yapısıyla ezmeye çalıştıkları halde, giderek büyüyen bir ulusal kurtuluş hareketi vardır. Ve işte bu noktada, Özal'ın siyasal geleceği bu sahadaki gelişmeler üzerinde odaklaşmaktadır. Gerçi bu, onun uygulama becerisinin ötesinde bir olaydır. Kürdistan'da politikanın hayata geçirilişi bizzat ordu tarafından yapılmaktadır. Ama, en azından yine de günlük uygulamalarda belli bir onayı alması gerekmektedir. "Sivil" hükümetleri öne sürerek yıpranmayı önlemek isteyen cunta, Kürdistan'da kaçınılmaz olan bozgununun kefaretini bu "hükümetlere" yüklemeyi daha baştan gündemine koymuştur. Kürdistan'a ilişkin olarak karar ve yürütme gücü kendisi olmasına rağmen, cunta, görünüşte hükümet kararlarıyla hayata geçireceği bir çok kanlı planın yolaçacağı sonuçları ilk günden hesaplamıştır. Nitekim cuntanın başı Kenan Evren, kendisini her şeyin üzerinde gösterirken, Özal hükümeti bunun ağır yükü altına girmiştir bile.

Özal, Ağrı'da yenilenen Belediye Başkanlığı seçimine bu nedenle büyük önem vermiş ve bu seçim sonuçlarını henüz atılması gereken bir paçavra haline gelmediğinin "kanıtı" olarak göstermek istemiştir. Cuntanın Başbakanı Özal, Ağrı Belediye Başkanlığı seçimi dolayısıyla, Ağrı'da yaptığı konuşmada; "*gelip size 'Özal geldi pahalılık geldi' diyecekler. Pahalılıkla birlikte para geldi, canlılık geldi...*" derken, yetkisini aldığı cunta ve tekelci burjuvaziye bu mesajı vermek istemektedir. Kendisine düşen, halkı soyup soğana çevirerek, Türk kapitalizminin çarklarının dönmesi için gerekli kârları akıtma görevini başardığını belirtmeye çalışmaktadır. Tabii ki, bunu özellikle Kürdistan'da ifade etmesinin ayrıca önemi vardır. Özal 12 Eylül hükümeti olarak, cuntanın programını, yani Kürdistan halkının kanını emen bir vampir olma görevini yerine getirmesinin ödüllendirilmesini talep etmektedir. Ve bu noktada, efendilerinin karnını iyi doyurduğunu bilerek kendinden emin konuşmaktadır.

Turgut Özal'ın Stolipin'ciliği Tutmayacak!

Kenan Evren ve çetesinin başbakanı olan Turgut Özal'ın uygulamaya geçirdiği politikalar, dünya çapında defalarca iflası yaşanmış politikalardan başka bir şey değildir. "yeni ekonomik model" adı altında piyasaya sürülenler, bu nedenle yabancı veya "yeni" gelmemektedir. Çöküşe giden her burjuva iktidarının kaçınılmaz biçimde uygulayageldiği şey, dizginsiz bir şiddet temelinde soygun ve sömürünün artırılışıdır. Günümüzde dünyanın her tarafında peş peşe ortaya çıkan askeri-faşist diktatörlükler ve daha dün gibi tazeliğini koruyan Rusya pratiği bunun örneklerini oluşturmaktadır. Devrime ve halk kitlelerine azgınca saldırarak kendi sınıf egemenliklerini sürdürmeye çalışan bu yönetimler, azgın bir gericiliğin temsilcileri olarak, toplumu her alanda kaos ve karmaşaya itmiş, en küçük bir muhalif gelişmeye bile tahammülsüz olmuşlardır. Bu yönetimlerin önünde tek bir hedef vardır; o da, sermayenin palazlanması ve egemenliğinin sürmesidir. Bunun için uygulanacak her yöntem onlar açısından geçerlidir.

Özal hükümetinin uygulamalarında da görüldüğü gibi, bu yönetimler, sadece şiddet temelinde soygunu hızlandırmakla da yetinememektedirler. Karşı-devrimci şiddetin karşılığı sürekli büyüyen bir kin ve öfkenin halk yığınlarını sarması olduğundan, buradan gelecek tehlikelere karşı emniyet sübapları oluşturmaktan geri durmadıkları da bilinmektedir. Bu, devrim güçlerini her türlü şiddet ve işkence yöntemini kullanarak imha etmek başta olmak üzere, sahte "sol" partiler yaratmaktan, özellikle köylülük ve küçük-burjuvaziyi etki altına almaya yönelik ekonomik uygulamaları geliştirmeye kadar birçok yöntemi kapsamına almaktadır. Özal hükümetinin icraatına bakıldığında, tüm bu uygulamalar açıkça görülecektir.

Özal, neden "doğunun makus talihini değiştirmeye" soyunmuştur? Ve neden, özellikle emeklilerin, yabancı ülkelerde çalışan işçilerin, küçük esnaf ve zanaatçıların elindeki tasarrufu "akıllıca kullanma" yolları önermektedir? Köylünün ürettiği ürün ve beslediği hayvanlar, neden birden böylesine hükümetin ve basının ilgi merkezi haline gelmiştir? Şüphesiz ki bunlar, salt ekonomik amaçlı uygulamalar değildir. Bu politikanın oturtulduğu alanın Kürdistan olması ise, yönelimi daha da ilginç kılmaktadır. Turgut Özal, ne yapmak istemektedir?

1905 devriminin bastırılmasından sonra Rusya'da Stolipin'in izlediği politika, bu duruma oldukça benzerlik arzediyor. Bolşevik Partisi Tarihi, bu konuda önemli dersler vermektedir. 1905 devriminden sonra Rusya'da yaşanan gelişmelere bakıldığında görülen gerçekler gözümüzün önüne yeni bir Stolipin daha çıkarmaktadır: «*İkinci Devlet Dumasını dağıtan ve Devlet Duması'ndaki Sosyal-Demokrat grubun varlığına son veren Çarlık hükümeti, proletaryanın politik ve mesleki örgütlerini olan şiddetini kullanarak darmadağın etmeye başladı. Müebbet mahkumlar için kullanılan zindanlar, kaleler, sürgün yerleri tıkabasa devrimcilerle dolduruldu. Buralarda devrimcilere en zalim yöntemler uygulanıyor, işkence ediliyordu. Kara Yüzler'in terörü ortalığı kasıp kavuruyordu. Çar'ın Bakanı Stolipin tüm ülkede baştan başa darağaçları kurdurdu. Binlerce devrimci darağaçlarında can verdi. Bu yüzden, o günlerde darağaçlarına "Stolipin boyunbağı" deniliyordu.*» Özal, henüz böyle bir ünvana ulaşamadıysa da mevcut uygulamalar, bundan farklı değildir. Bugün, gerek Türkiye ve özellikle de Kürdistan'da yaşanan gelişmeler açıktır. Cezaevleri birer mezbahaneye dönüşmüş, işkence ve zulüm ayyuka çıkmış, ve zaten Kürdistan sömürgeci-faşist ordunun adeta ikinci kanlı işgaline uğramış durumdadır. Açıkçası Kürdistan'da bir savaş hali yaşanmaktadır. Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin öncüsüne ve kitlelere yönelik olarak imha ve yıldırma operasyonları sistemli bir biçimde uygulanmaktadır. Kürdistan boydan boya bir işkencehane ve cezaevi haline getirilmiştir. Fakat bu sistemli işkence ve imha politikasının beklenen sonuçları da doğmaktadır. Yani halk kitleleri büyük bir öfke ve kin içerisindedir. Zulme karşı isyan duyguları tüm bir halkı sarmış durumdadır. En önemlisi de, her türlü şiddet uygulamasına rağmen yok edilemeyen ve teslim alınamayan devrimci öncü, bugün daha da güçlenmiş olarak mücadeleyi yükseltmektedir. Kitleler en büyük umut kaynakları olarak öncüye sarılmakta, kendi acılarının ve geleceğe dair umutlarının ifade edilişini onda bulmaktadırlar. Cuntanın 4 yıllık uygulamaları, azgın şiddet politikası kitlelere yılların öğretemeyeceği gerçekleri kavratmış, yüzyılların kinini açığa çıkarmıştır. Bu gerçek, cunta ve hükümeti tarafından da bilinmektedir. Bu nedenle de, özellikle yoksul köylülüğe ve küçük zanaatkarlara yönelik bol bol çığırtkanlık yapılmaktadır.

Şu sözlere bir göz atalım: "*her zaman yazar çizeriz, Doğu Anadolu Türkiye'nin hayvancılık merkezi diye. Ama biz devlet olarak, yönetici olarak işi hep oluruna bırakmışız. Doğu'da güneş var, ama sıcak yok. Kar, yağmur var, ama üreticiye, besiciye bir türlü rahat yok. Tek bir besi hayvanına yılda 30–40 bin lira harcıyor, satılığa çıkardığı zaman karşılığını alamıyor*". Gösterilen neden: "*Bu arada canlı hayvan alım-satımlarıyla uğraşan üreticiler ise, et potansiyelinin büyük bir bölümünü elinde bulunduran Et-Balık Kurumu'nun alım ve kesim işini yeterince yapamadığını, depo sayısını artıramadıkları için Türkiye'de fiyat artışı olduğunu ve bir çok bölgede et sıkıntısı çekildiğini söylüyorlar.*" (Tercüman 13.5.1984) "Doğu için elele" vererek çözüm arayan tüm "doğu"lu milletvekilleri hep bir ağızdan bu işin sözcülüğünü yapmakta, "doğu' ya iş sahalarının açılması, yeni yatırımlar yapılması ve özellikle hayvancılığın geliştirilmesi" konularını gündeme sürmekte, gazeteler bu doğrultuda hangi partiden gelirse gelsin verilecek her önergenin destekleneceğini yazmaktadır. Cumhuriyet tarihinde ilk defa bir başbakan Kürdistan'a böylesine peş peşe ziyaretler yapmakta ve "doğu"nun kalkınması sorunu ilk defa böylesine ilgilenilen bir konu olmaktadır. 12 Eylül'ün hemen ardından cunta başı Kenan Evren'in Kürdistan'a yaptığı bir dizi gezi sırasında Urfa'da yaptığı konuşma hatırlanacaktır. Kenan Evren sözkonusu konuşmasında, köylüye "*sevgili hemşehrilerim bazıları toprak reformu yapacaklarını söylediler, inanmayın. Onu da ancak biz yaparız*" diyordu. Sömürgeciliğin getirdiği yıkım ve ağır baskıların altından ancak bir ulusal kurtuluş savaşıyla kalkılabileğini yükselen sıcak mücadele içerisinde öğrenen bu yöre insanlarını, böylece etki altına alabileceğini düşünmekteydi. Feodal zorbaların ve sömürgeci ordunun dipçik ve kırbacı altında iliklerine dek sömürülen ve boyunduruğa vurulan yoksul köylülüğün, devrimci mücadeleyle olan bağlarını koparmanın hesapları, sahteliği ilk anda sırıtan ve daha da büyük bir öfkeye yol açan vaatlere kadar bağlanabildi. Bu, cuntanın bir çaresizliği de olsa, rejimin Kürdistan'da nasıl bir politika izleyeceğini ilk günde gösteren açık bir örnekti. Kürdistan devriminin bel kemiğini oluşturan yoksul köylülük, özellikle devrimden koparılmaya çalışılıyor, sahte vaatler ve faşist ordunun dipçik darbeleriyle, uyanan bilinci yeniden karartılmak isteniyordu. Sömürgeciler için daima kandırılan saf insanlar, bir köle sürüsü olarak görülen yoksul köylülük üzerindeki bu politika halen de devam ettirilmekte ve bu politikaya büyük umutlar bağlanmış olunduğu görülmektedir

Tarihin yaprakları benzeri bir uygulamayı 1907 Rusya'sında da veriyor. Tarih bu konuda şöyle yazıyor: "*işçilerin, köylülerin devrimci hareketini bastırma çabalarında Çarlık hükümeti, yalnızca baskı ve şiddet kullanmakla, cezalandırma hareketleriyle, kurşuna dizmelerle, zindanlarla, müebbet mahkumiyetlerle kalamazdı. Çarlık hükümeti, köylülerin 'çar baba' larına karşı saf inançlarının gitgide zayıfladığını kaygıyla görüyordu. Bu yüzden büyük bir hileye başvurdu: Köylük bölgelerde kalabalık bir sınıf olan köy burjuvazisinin –kulakların– kişiliğine sağlam bir destek yaratmayı tasarladı.*

9 Kasım 1906'da Stolipin, köylüleri köy komünlerinden ayırıp tek tek toprak işletmecisi yapmaya doğru götürecek yeni bir toprak yasası çıkardı: Stolipin toprak yasası, topraktan ortaklaşa yararlanma sistemini ortadan kaldırıyor, her köylüye, hissesine düşen toprağı özel olarak işletmesini ve köy komünlerinden çekilmesini istiyordu. Köylü o zamana dek sahip olmadığı bir hakka sahip olacak kendi payına düşen toprağı satabilecekti. Köy komününden çekilen her köylüye, komün, tüm bir parça olarak toprak (hutor, otrop–toprak parçası, dilim) ayırmak zorundaydı.

Böylece, zengin köylüler, kulaklar, hali–vakti yerinde olmayan köylülerin topraklarına yok pahasına sahip olmak fırsatını ele geçiriyorlardı. Bu yasanın çıkışını izleyen birkaç yıl içinde hali-vakti yerinde olmayan bir milyondan fazla köylü topraktan büsbütün yoksun edildi, yıkıma uğratıldı. Hali–vakti yerinde olmayan köylülerin topraktan yoksun edilmeleriyle, kulak çiftliklerinin ve işletmelerinin sayısı arttı. Bu çiftliklerin bazıları ücretli ırgat çalışmasının geniş ölçüde kullanıldığı tam bir malikane duru-

mundaydılar. Hükümet, köylülere köy komününün en iyi topraklarını, köy komününden ayrılan kulaklara vermelerini şart koşuyordu.

·Köylüler 'azat'lıktan kurtulurken toprak ağaları köylülerin topraklarını nasıl yağma etmişlerse, şimdi de kulaklar en iyi toprakları ele geçirmek, hali–vakti yerinde olmayan köylülerin toprak paylarına yok pahasına sahip olmak yoluyla köy komünlerinin topraklarını yağma ediyorlardı.

Çarlık hükümeti, toprak satın almaları ve çiftlikler kurmaları için kulaklara önemli ölçüde krediler açıyordu. Stolipin, kulakları çar istibdadının sadık savunucuları haline getirmek istiyordu."(SBKP Bolşevikler Tarihi, S: 126)

Çarlığın kıra yönelik politikası bu olurken, sanayi alanında da önemli değişiklikler ortaya çıkıyor. Sermayenin giderek güçlenen bir grup kapitalistin elinde toplanması hızlanıyor. "*Daha 1905 devriminden önce, kapitalistler, ülke içinde emtia fiyatlarını yükselterek elde ettikleri fazla kârları, dış pazarlara ucuz fiyatlarla mal satabilmek ve böylece dış pazarları ele geçirmek amacıyla ihracatı desteklemek için kuruluşlar oluşturmaya başlamışlardı. Bu kapitalist kuruluşlara (tekellere) tröst ve sendika deniliyordu. Devrimden sonra bunların sayısı daha da arttı. Büyük bankaların da sayısı çoğalıyor, sanayideki rolleri yükseliyordu. Rusya'ya yabancı sermaye akını gitgide artıyordu.*

Böylece, Rusya'da kapitalizm, gitgide artan bir ölçüde tekelci kapitalizme, emperyalist kapitalizme dönüşüyordu."(age, S: 126)

Ancak, sanayileşmede sağlanan gelişmeye rağmen, yine de Batı Avrupa kapitalizminin gerisinde olan Rusya, doğrudan Batı Avrupa kapitalizmine bağımlıydı. Özellikle temel sanayi dalları yabancı sermayenin elinde bulunuyor, çarlık Rusyası, bütün makina ve donatım malzemesini dış ülkelerden ithal ediyordu. Pek tabii ki bu bağımlık ardından diğer bağımlılıkları da getiriyordu. Dış borçlanmalar hızla artıyordu. Yine, "*bu durum, savaş çıkması halinde, 'müttefiklerin' yardımına koşmak İngiliz ve Fransız kapitalistlerinin muazzam kârlarını korumak için, çarlığın emperyalist savaş cephelerine milyonlarca Rus askeri yollamasını taahhüt altına alan 'müttefiklerle' yapılmış gizli andlaşmalarda kendini gösteriyordu.*

"Stolipin gericiliği yılları, jandarma ve polisin, Çarlık ajan–provakatörlerinin ve Kara Yüzler zorbalarının işçi sınıfına karşı yürüttükleri haydutça, barbarca saldırılar ve baskınlarla dolu geçen yıllardı, Ama, işçilere baskı ve şiddetle çullananlar, yalnızca çarlığın ücretli zorbaları değildi. Sanayinin durgunluk dönemine girdiği, işsizliğin arttığı yıllarda, patronlar, fabrikatörler, işçi sınıfına karşı saldırılarını özellikle şiddetlendirerek, bu yolda ötekilerden geri kalmıyorlardı. Patronlar ve fabrikatörler, yığınlar halinde işçiyi işten çıkarıyorlar, grevlere etkin bir biçimde katılan bilinçli işçileri 'kara liste'lerine geçiriyorlardı. 'Kara liste'ye geçen bir kimse, artık o iş kolundaki fabrikatörler birliğinin eli altındaki işletmelerin hiç birinde işe alınmıyordu, işçi ücretleri daha 1908 yılında yüzde 10–15 oranında indirildi. İşgünü her yerde 10–12 saate çıkarıldı. Ceza kesme adı altında yapılan soygun yeniden aldı yürüdü." (age, S:127–128)

Cuntanın Başbakanı Özal'ın başkanlığındaki hükümetin, mevcut uygulamaları ve şimdiden netleşen sonuçları da gözler önünde. Tüm yönetim ve yürütme gücünün bir avuç tekel grubunun elinde toplandığı ve bunun temsilciliğini generallerin yaptığı TC'de Özal'ın ve bunun paçavra haline gelerek atılması durumunda iktidara gelecek olan diğerlerinin rolü de çarın başbakanının rolünden farklı değildir. Tekelci burjuvazinin egemenliğinin ulaştığı nokta, bunun dışında bir duruma izin vermemektedir. Büyük bir çöküntünün içinde bulunan işbirlikçi–tekelci Türk kapitalizmi, benzeri örneklerinde görüldüğü gibi, işçi haklarını tümüyle reddetmekte, sömürüyü içte alabildiğine derinleştirip, çok küçük tutardaki parayı dahi belli bir merkezde yoğunlaştırmanın yollarını her türlü entrikayı deneyerek geliştirmekte, küçük-üretici iflasa sürüklenirken, sermayenin palazlanması sağlanmaktadır. İçte tüketim kısılırken, halk kitlelerinin varının yoğunun gaspedilmesi temelinde dış pazarlara açılınmaya çalışılmaktadır. Özellikle islam ülkeleri Türkiye'nin ekonomik nedenlerle olduğu gibi siyasi amaçlarla da ilk elden açıldığı alanlar olmaktadır. Ama, Türk burjuvazisi ekonomisini "geliştirmek" için sistem tarafından kendisine açılan bu yolların karşılığını da ödemek göreviyle yükümlenmiştir. Sömürgeci faşist Türk ordusu şimdi içte ve dışta, halk hareketlerinin bastırılmasında ve gericiliğin örgütlendirilmesinde ağırlığını ortaya koyan ve olanca saldırganlığıyla bu görevin istekli bir uygulayıcısı durumundadır. Gerek Kürdistan sahasında ve gerekse İran–Irak savaşında olduğu gibi bölgeye yönelik olarak geliştirilen saldırılar bunun birer örnekleridir.

Cuntanın başbakanının dokuduğu diplomasi mekiği ve içte hızla sürdürdüğü gezileriyle, tekelci burjuvazinin "çalışkan", "zeki" ve "iş bitirici" hizmetkarlığını şevkle yapması, belli ki tekelci burjuvazinin en irilerini de sonsuz ölçüde hoşnut etmektedir. Yurtdışındaki işçilerin boğazlarından keserek biriktirdikleri paralarını sözde yatırım adı altında önce toparlayıp, hemen ardından yutan ve onları bir daha altından kalkamayacakları bir iflasa sürükleyen tekelci sermaye grupları, Özal hükümetinin "Doğu"da yatırım adı altında sömürünün derinleştirilmesini teşvik planları karşısında da el oğuşturmaktadır. Vehbi Koç, "*Doğu'nun kalkınması için alınan kararları isabetli*" buluyor. Koç, "*Türkiye ileri gidiyor, karamsar olmayalım. Eksikliklerimizi tamamlayalım, çok çalışalım, memleketimizi bir an evvel kalkındıralım*" diyor. Ve, tıpkı devlet ve hükümet yetkililerinin olduğu gibi, sermaye gruplarının Kürdistan'a yönelik gezileri de bir birini takip ediyor. Altınyıldız Kumaş Fabrikası ve Beymen'in sahibi Osman Boyner, ELKA yönetim kurulu üyesi Vildan Gülçelik ile Van'a gelen Koç, Van'da Hakkari, Erzincan ve Adıyaman illerinin adından bahsederek "doğu"ya sempatisini anlatmaya çalışıyor. "Doğu"nun kalkınması için oldukça "yorucu bir çalışma" sürdürdüğü belli olan Koç, Van'da verdiği demeçte bu yorucu çalışmalarının sonucunda ulaştığı düşüncelerini şöyle ifade ediyor: "*Özal hükümetinin aldığı kararı isabetli buluyorum. Bu iş uzun vadelidir. Bu mesele 15-20 yıl önce ele alınsaydı bugün bir takım eserler ortaya çıkmış olacaktı.*

Tıpkı artan nüfusumuz karşısında Doğu illerimizde bir iş bulamayan vatandaş büyük şehirlere akın ediyor ve bu şehirlerde bir takım ekonomik ve sosyal meseleler ortaya çıkıyor. Turgut Özal hükümetinin ortaya koyduğu bu felsefe yerindedir. Fakat uzun vadeli bir iştir. Orada da tesisler kurabilmek için alt yatırım, ulaştırma, haberleşme, hammadde temini, mamullerin pazarlanması, idarecilerin rahatça çalışma imkanlarının sağlanması icap eder. Alınan bu karar bir başlangıçtır. Gelecek hükümetler bu politikaya devam ettikleri takdirde Doğu'nun kalkınmasına faydalı olacaktır." Buradan amaçlanan şeyin, "doğunun kalkınma planları" olmadığını söylemek bile gariptir. Özel teşebbüsün bu sahaya gelmesi, ve yatırımlarda bulunması için, gümrük muafiyeti, gelir vergisi muafiyeti veya indirimi, nakliye ücretlerinde indirim, uzun vadeli-düşük faizli kredi, yatırım sermayesi yardımı ve devlet siparişleri için mecburi kota gibi teşvik edici önlemler önerilmektedir. Bu önlemlerden birçoğu hükümet tarafından uygulanmaya geçirilmiş durumdadır.

Cuntanın başbakanının özel teşvik yasalarıyla "doğunun kalkınması"na böylesine önem vermesinin ekonomik ve siyasi olarak ciddi nedenleri vardır. Birincisi, işbirlikçi-tekelci Türk kapitalizminin tıkanıklığı bu alandan açılmak istenmektedir. Tekelci-sermaye grupları tarafından Kürdistan yeni baştan sömürünün derinleştirildiği bir alan olarak ele alınmak, Kürdistan'ın hammadde kaynakları ve ucuz işgücü yerinde derinliğine sömürülmek amacı taşınmaktadır. Kürdistan insan gücü ve doğal zenginlikleriyle büyük bir potansiyel oluşturduğu gibi, önemli bir pazar alanıdır da. Bugüne kadar bizzat sömürgeci-devlet eliyle geliştirilen bu sömürü, özel sermayenin de en geniş katılımı temelinde şimdi son kerteye vardırılıp, Kürdistan'ın her alanındaki zenginlikleri sonuna kadar emilmeye çalışılmaktadır. Fabrika, tesis ve diğer yatırımların, bu alanda belli bir iş gücü istihdamına olanak tanıması ise, sömürgeciler açısından ikinci bir elverişliliği yaratacaktır. İşsizlik ve sefalet içinde boğulan Kürdistan'daki yoksul halk kitlelerinden belli bir kesimi bu iş sahalarına yerleştirilerek, sömürgeciliğin nimetlerinden nasiplerini almaları sağlanacak, ama bunun karşılığını ödemeleri de kendilerinden zorla istenecektir. Bu karşılığın, ulusal kurtuluş savaşına karşı tavır almak, sömürgeciliğe boyun eğmek demek olduğu açıktır. Yine, kapitalizmin bu biçimde geliştirilmesine eşlik eder biçimde, sömürgeci-faşist kültürün topluma hakim kılınma çabaları da hızlandırılacak ve düşünce planında bağımsızlık ideolojisiyle bütünleşmeleri üstten dayatmalarla önlenmeye çalışılacaktır. Bunun yanısıra küçük-üreticiliği teşvik adı altında özel mülkiyet-kişisel kurtuluş tutkuları körüklenecek ve toplumsal-ulusal kurtuluş karşısına, faşizmin dayanaklarını da genişletecek olan suni bir katman çıkarılacaktır. Ama küçük-üreticilik, küçük-mülkiyet görünüşte teşvik edilirken, banka ve diğer işletmelerde toplanan bu kesimlerin tasarrufları, özel-sermaye grupları tarafından kolay bir biçimde yutulacak ve Kürdistan üzerinden sağlanan aşırı sömürü temelinde sermayenin yoğunlaşması hızlandırılacaktır. Çeşitli fabrika, işletme ve şirketler biçiminde Kürdistan'a doğrudan el atan bu tekel grupları, köylünün ürettiği hayvansal ve tarımsal ürünler üzerinde de alabildiğine bir talan geliştirecek, halkın elinden yok pahasına alınan ürünlerin pazarlanması biçiminde ihracat geliştirilip döviz ihtiyacı karşılanacaktır. Bunun ne anlama geldiği ortadadır. Halk kitleleri dayanılmaz bir açlık ve sefalete sürüklenirken ve köleler gibi ordunun dipçiği altında çalıştırılırken; cuntanın temsilciliğini yaptığı bir avuç tekel grubu daha da palazlanacak ve Kürdistan üzerinde hakimiyetleri arttığı oranda dış alanlarda da hakimiyet amaçlarını gerçekleştirmeye çalışacaklardır. Ama, bu, tümüyle onların hesaplarıdır. Ve gerçekleşemez olduğu, daha bugünden yaşanan gelişmelerle ortadadır.

Bu politika, sömürgeci-faşist zor'un dışında sürdürülemeyeceğine göre ve yine karşısında yalnızca bu nedenle bile olsa büyüyen bir halk muhalefetini, kin ve öfkeyi bulacağına göre fiyaskoyla sonuçlanması kaçınılmazdır. Kaldı ki bugün, Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen bir ulusal kurtuluş hareketi vardır. Kürdistan'da kitleler, sömürgeciliğin kendilerine verdiği şeyin ve vereceklerinin acı, zulüm, katliam ve açlıktan başka bir şey olmadığını bugün geçmişten daha iyi görmektedirler.

Çar'ın başbakanının sonunu hatırlatmak bu noktada yararlı olacaktır. Bolşevik Partisi Tarihi, Çar'ın Başbakanı Stolipin'in sonu için şunları yazıyor: "*Stolipin gericiliğinin zaferi uzun sürmedi. Halka kırbaç ve darağacından başka bir şey veremeyen bir hükümet güçlü olamazdı. Halk, baskı ve şiddete öylesine alışmıştı ki, artık bundan korkmuyordu. Devrimin yenilgisini izleyen ilk yılların işçilere getirdiği eziklik kaybolmaya yüztuttu. Işçiler yeniden savaşıma giriştiler. Olaylar, devrimin kaçınılmaz olarak, yeniden yükseleceğini söyleyen Bolşeviklerin haklı olduğunu doğruladı.*" Kulakları ve tekel gruplarını palazlandırmak ve sermayenin bu ellerde yoğunlaşmasını sağlamak için Stolipin'in büyük bir işçi ve halk düşmanlığını sergilemek durumunda olduğunu görmekteyiz. Nitekim, Stolipin'in iktidarı döneminde, mevcut uygulamalar karşısında öfkeyle ayağa kalkan işçi kitlelerine karşı uygulanan politika bunun açık bir örneğidir. Bu dönemde çarlık jandarmasının emriyle yüzlerce işçi katledilmiş, yüzlercesi yaralanmış ve sayıları binleri aşan işçi ve devrimci aydınlar cezaevlerinde, ya da sürgünde en ağır işkenceler altında tutsak edilmişlerdir. Böyle bir politikanın kaçınılmaz biçimde yaratacağı sonuç budur.

Nitekim çöken ekonomisini ve siyasal iktidarını ayağa kaldırmak ve devamını sağlamak için, Kürdistan üzerindeki sömürgeci hakimiyetinin devamını zorunlu gören sömürgeci Türk burjuvazisi, bir yandan ekonomik sömürüyü son haddine kadar derinleştirmeye çalışırken, öte yandan da saldırılarını daha bugünden katliamlar düzeyine çıkarmıştır. Ordu, Kürdistan'da savaş halindedir. Ve, karşısında savaştığı gücün tüm bir halk olduğunu, yediden yetmişe kendisine öfke ile bakan gözlerden çok iyi anlamaktadır.

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine karşı, sömürgeciliğin bugün Özal hükümeti ve yarın başka hükümet adlarıyla geliştirmek istediği her türlü ekonomik, siyasi ve askeri saldırı karşısında halkın örgütlü savaşını bulacaktır. Stolipin gericiliği döneminde çar polis ve jandarmasının ateş açtığı ve katliam kararını verdiği işçilerin karşılığı nasıl ki, büyük yığın gösterileri, mitingler ve Bolşeviklerin etrafında halkalanma olmuşsa; sömürgeci-faşist cunta hükümetleri ve ordusu karşısında Kürdistan proletaryası ve halkının cevabı da PKK etrafında örgütlü direniş mücadelesini geliştirmek olacaktır.

Stolipin gericiliğinin saldırıları karşısında, bir grup fabrikanın işçileri kararlarını şöyle açıklıyorlar: "*Biz öyle sarsıldık, öyle donakaldık ki, o anda duygularımızı dile getirecek sözleri bulamadık. Ne ölçüde bir protestoda bulunursak bulunalım, bu protesto, her birimizin içinde kaynayan hıncın ancak silik bir gölgesi olabilir. Bize ne gözyaşları, ne de protestolar, hiçbir şey çare olamaz. Bize ancak, örgütlü yığın savaşı çare olabilir.*" Yaşamın bir işkence haline getirildiği, sömürü ve talanın alabildiğine derinleştirildiği, halkın açlık, işsizlik ve sefalete mahkum edildiği, köy meydanlarının katliam alanlarına dönüştürüldüğü, idam sehpalarının hazırlandığı Kürdistan'da, sömürgeci-faşizmin halkımıza ve insanlığa karşı işlediği suçların hesabını sormak, ve bunun için örgütlü bir güç haline gelmek gereği çok daha açıktır, dayatıcıdır.

Cunta ve onun hükümetleri, katliamlarla durdurmaya çalıştıkları böyle bir gelişmeyi önleyemeyecekleri gibi, PKK önderliğindeki bu örgütlü gücün kararlı savaşıyla bu alanda yenilgiye uğramaktan da kurtulamayacaklardır.

Hükümetin ilk altı ayının bilançosu :

DAVALAR DEVAM EDİYOR!

Halkın Yolu Davasında 2 İdam!

9. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 No'lu Askeri Mahkemesi'nde görülmekte olan Halkın Yolu "davası"nda 2 devrimci idam cezasına çarptırıldı. Haklarında idam cezası verilen devrimcilerin Ahmet Kaya ile Osman Koyuncu oldukları bildiriliyor.

Dev-Yol Mensubu 10 Kişinin İdamı İsteniyor!

Toplam olarak 63 kişinin "yargılandığı" Dev-Yol-2 "davası" İstanbul 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde, 10 devrimcinin idam istemi ile başladı.

Haklarında idam cezası istenen 10 devrimci dışında kalan 53 tutuklu için ise 6 aydan 15 yıla kadar hapis cezaları isteniyor.

Metris Askeri Cezaevi duruşma salonunda 1 Ağustos günü başlayan ilk duruşmaya, cezaevinde zorla tek tip cezaevi elbiseleri giydirilmek istenmesini protesto etmek amacıyla iç çamaşırlarıyla katılan 14 devrimci salondan dışarıya çıkarıldılar ve aynı şekilde bir daha gelirlerse savunma haklarının ellerinden alınacağı tehdidinde bulunuldu.

Açılan bu yeni "dava"yla, Dev-Yol mensubu olmakla "yargılanan"ların sayısı 394'e, idamı istenen devrimcilerin sayısı ise 46'ya yükseldi.

Gölcük Dev-Yol Davası Sonuçlandı!

Donanma ve Sıkıyönetim Komutanlığı Gölcük Askeri Mahkemesi'nde görülmekte olan "davada", 5 Dev-Yol üyesi çeşitli hapis cezalarına çarptırıldı.

Yapılan açıklamada, Hacı Orak'ın 22 yıl 4 ay ağır hapis, Adnan Sınar ve Beraati Erduran'ın 4'er yıl ağır hapis, Ramazan Uçan ve Özkan Yurdakul'un birer yıl ağır hapis cezasına çarptırıldığı belirtildi.

Dev-Yol "Davası"nda 4 Kişi Tahliye Edildi!

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülmekte olan Dev-Yol "davası"nda 4 kişi tahliye edildi.

Tahliye edilen devrimcilerin Ertan Arslan, Turgut Okkaya, Ali İhsan Ataç ve Rıza Ödemiş oldukları bildiriliyor.

Dev-Yol "davası"nda 200'ü tutuklu 701 kişi "yargılanmaktadır".

Maden-İş "Davası"nda 195 Kişi "Yargılanıyor"!

İstanbul Sıkıyönetim Askeri Savcılığı'nca açılan ek "dava"da, Maden-İş Sendikası'nın 27 yöneticisi hakkında 10 yıl 8 aydan 20 yıla kadar ağır hapis cezaları istendi.

Bu ek "dava"yla birlikte, Maden-İş Sendikası "davası"nda yargılananların toplam sayısı 195'e ulaştı.

İzmir İGD "Davası" Yeniden Başladı!

Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde 21 kişilik İGD "davası"na yeniden başlandı.

Daha önce tutuklular hakkında 5-15 yıl arasında hapis cezaları verilerek karara bağlanan "dava" Askeri Yargıtay 2. Dairesi'nce bozulmuştu.

TSİP Üyesi 5 Kişi Hakkında 6-20 Yıl Hapis Cezası İstendi!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 3 No'lu Askeri Mahkemesi'nde süren bir "davada" TSİP üyesi 5 kişi hakkında 6 yıldan 20 yıla kadar hapis cezası istendi.

SVP Üyesi 31 Devrimci Yakalandı!

7-10 Ağustos tarihleri arasında İzmir ve ilçelerinde faşist kolluk kuvvetlerince sürdürülen operasyonlar sonucu SVP-Kıvılcım üyesi oldukları iddiasıyla ikisi bayan 31 kişi yakalandı.

Em, vê belavoka kû ji alîyê berpirsîyarîya PKK li Awrûpa rojnama me re hatîye şîyandin, diweşênin.

Jİ BO ALEMA GİŞÎYA ŞOREŞGER Û DEMOKRATÎK!

EM, XEBATÊN HİLWEŞANDKAR Û PORVAKASYONÎ, YÊN Lİ HEMBERÊ ŞOREŞÊN TİRKÎYE Û KURDİSTANÊ, PÛÇ BİKİN!

Kedkarên ji Tirkîye û Kurdistanê, yên li Awrûpa û alema gişîya Awrûpa ji demekê ye, hin rûdanên kû li dora TRNK (Tevgera Rizgarîya Netewa Kurdistan) û hêza pêşenga wê Partîya me (Partîya Karkerên Kurdistan-PKK) tên dijîn, ji nêzîk dişopînin. Piştî provakatorekî bêşeref bi destê şervanekî serxwebûnê hat cezakirin pêde, ji ber tewr û meyla kû hin hêz birêdixin an jî, ji ber rewşa wan a kû li hemberê rastîya şoreşê dîyar bû, me hewce dît kû, em dîtinên xwe li ser êrîşên dij-şoreşê û tewra li derheqê wê, dîsa daxûyan bikin.

Herçuqasî, pêşketinên talî mîna şiklê li dora bûyerekê şanî bê kirin, tê xwestin jî, ev ne rûdaneke îroyîne û rayên wê, yên kû xwe dirêjî serborîyê dikin, hene. Tevgera sosyalîst a Tirkîye, a kû serborîya wê dirêjî 60 salên berê dibe, ne xerîbê êrîşên dij-şoreşê yên kû bi her cûre reng tên meşandin û îro jî bi merhelên dijwartir tên jîyanê ye. Rastî, ger ev dîroka 60 salî baş bê hûrkolîn û ji ber çavan bê derbaskirin, zehmetîyên têgihîştina rûdanên îroj tên jîyan, wê bi taxekî pêwîst ji holê rabin. Wê gavê, wê gelek hêsanîtir bê ditîn kû, ger hêzên şoreşger, bicanûdil layiqê navên xwe bin, necarin kû; xwe bi rûmetî nêzîkî rastîya şoreşê bikin, dost û dijmin baş ji hev cûda bikin, ji hedefên xwe rê şaş nebin, qerektera bûrjûwazîya mêtingera Tirk a har û çavsor, neyarê gel û qomplovan nasbikin û ser vê zanînê xwe bizavînin.

Partîya me, îro enîşka hin pêşketinên pêwîst de ye. Ev pêşketin, kedên mezinbûn û zexmbûna Partîya me ne. Partîya me, talîya cunta faşîsta leşkerî a 12ê Êlûnê pêde, bi lezûbez hazirîyên xwe birêxist û îroj van hazirîyan ser xaka welat, diqulibêne rewşekî kû mîna goşt û hestû bihevre girêdayîbin. Tekoşîna me ketîye nava demekî nû. Ev pêşketinên kû bin hoyên Rojhelata-Navîn, yên heyîn de, tên jîyan, bêşik ji hêla hemû hêzên cîhanê jî, ji nêzîk tên şopandin. Mêtingerên Tirk û hêzên emperîalîst tewrên xwe li derheqê van pêşketinên kû bin serkirdayetîya Partîya me tên jîyan, ango li derheqê destpêka pêvajoya şerekî gelî, ji mêj eşkere kirine. Tewrên wan, her çawan be bila be, yekxur tunekirine. Kifşe kû ev tewrê enîya dij-şoreşê, ne tiştekî keda îro ye; ev xwe li ser salên kû hêj dema bîrdoza tevgera serxwebûnî nû derkete holê û kulîlk vedida, dipalîne.

Tevgera PKK, destpêka salên 1970yî de, gava kû sîstema emperîalîst seransera dinê de alozîkî bijan dijîya, tevgerên rizgarîyên netewan yên pêşvediketin emperîalîzm ji çar enî û cîgehan digwişand, sîstema sosîalîst bi kurî û firehî pêşveçûnek şanî dikira; û nav refên bizava şoreşger û demokratîka Tirkîye de hêlkişînên girîng pêkdihatin, derkete holê. Afirîbûna vê tova şoreşger bû gavê pêşemîn jê re, dakû Kurdistan nasî qurnê (sedsalê) bibe.

Tevgera PKK, xwe li dora Marksîzm û Lenînizm kû îdeolojîya şoreşger yê qurnê tenê eve, pêçand û bin rêşanîkirina vê bîrdozê zexmbû, pêşveçû. Bi hîma ji vê çekê û gelê Kurdistan girtî, salên kû hêj bi bingehî û hêjmarî tenik û sist bû jî, zanî; çawan êrîşên ji her alî dihatin bêlêkarî û tunebike; ser vê riknê zexmûxurt bû. Hîma kû xwe li ser dipaland û ji xwe re radigirt, tenê potansîala şoreşger a gelê me a xurt bû. Nexasim ev kanî, Partîya me li hemberê êrîşên dijwartir jî, ber sîngê xwe de xwedî kir, û qewet dayê.

Ev mudahela bin rêşanîdarîya Marksîzm-Lenînizm, qedera gelê Kurdistan ê dîldar de pêkhatî, sernivîsa kedxwarî û mêtingerîyê jî, xetûxêz dikir. Mêtingerên xwe bivê rastîyê tevgerandin, lewma hêj di salên kû sazîkirina bîrdozê dihat jîyandin de, dest bi êrîşên xwe kirin. Sîxur û nokerên xwe hêj di wan salan de lebitandin û xwestin, ser rêkî bêjan, vebûna tovê birawestînin. Kêlîya fahmkirin kû bi vê tiştek nikarin bidest bênin, xwe jê dûr negirtin kû êrîşên xwe yên eşkere rojgeran bikin. Dema tevgera komî gavên xwe yên pêşemîn avête axa welat û bîrdoza xwe kişand nav sefên xortan û gelê Kurdistan, bû sedemeke bes, dakû mêtinger kuştin û vebirîyên xwe pêşvebibin. Sala 1977an de kuştina Haki KARER bû bîryara bikaranîna perçiqandina tovê şoreşger kû her hisabên melisî, zabûna wî nedikarî biseknîne.

Belê, herçuqasî bizava me zor û zînata dewleta mêtinger hêj gavên pêşîn de, li enîşka xwe de jîya jî, beyî tirs ji hîma xwe a melûl û ji derfetên kêm sehbike, bi bilindkirin û xurtkirina bawerî û qinyata xwe, zanî bîrdoza serxwebûnî bike malê girsên gel. Li ser vê xetê, ti bêbawerî û bizdan şanî neda. Ger hewce bana, zanîbû kû bo dozekî bi esîl weke ramana serxwebûnî a gelê me; tunebûn berçav bêne an biderivêne, û bi vî awahî bin hoyên bêbawertirîn, bû xwedîyê afirandina pêşketinên kû derivandina wan pir zehmet bê, an meriv nekaribe vê yekê bawer bike.

Gava burjuwazîya mêtinger, ji alîkî êrîşên xwe yên tunekirinê eşkere zêdedikir û bona vê, serî de feodalên qomprador hin hêzan ditevgirand, ji alîyê din jî berê xwe da sistîyên avahîya netewî û civakî, kû ewî bixwe zakiribû. Bi taybetî nexweşîyên eşîrvanî, dubendîyên olî, deverî û malbatî zixt û germkir; ser de jî di nava wan de şer û pozberî afirand û xebitî kû pêşketinan, carek jî bivan dekûdolaban, birawestîne. Hetta xwest kû, van livbazîyên xwe yên veşartî û melîsok, nav refên tevgera me, a ser xeta pêşveçûnê bû, bihilmîne. Divê pêvajoya kû sala 1977an de Hakî Karer hatibû kuştin, xelekên nûh yên kuştinê serde hatin danîn de, rêkxistineke sîxur (ajan) bi navê "Tekoşîn" hate avakirin û bi destê vê rêkxistinê, nava refên tevgera me de, dest bi desîse û qomployên melîsok kir. Bi rêya sîxurên kû rastûrast birêvedibir, banga qelsî û jarîya kesên nav rêzên tevgerê kir û ser rikna buxtanên (iftira) hiş û mejî tênaghîjin, lez da livbazî û xebtên hilweşandkar, û felişandinê. Bi destika van, li hemberê qedroyên pêşkêşên tevgerê planên qomplovan birêxist û hejta xwestin kû hengama perwendekirina qedroyan, bi îmhekirina qedroyên pêşengî û xebatên pejlandinê, bê qutkirin.

Ev êrîşên bêrûmet, kiret û bedbext û planên êrîşan kû li dijî Tevgera Rizgarîya Netewa Kurdistan dihatin ajotin, bi destê serekên bizavê hatin pûçkirin û kesên pêşajoya çeta-koma îxanetê dikiran bersîva kiryar û kirinên xwe girtin; lewma ev encam, bo kesên bi qedera (sernivîsa) gelekî dileyîstan, bênecarbû. Ji xebat û livbazîyên talî de derketin temaşê, yên kesên bi navê "Tekoşîn" êrîş li ser tevgerê destpêkandibûn, bi awahîkî pir zelal hat dîtin kû, ev bûyer xwe li ser kê paldidan û çi armanç dikiran. Tenê kifşkirina navê kesekî û dîyarkirina karûbarên ewî bicîh anî, têrî şanîkirina vê yekê ye. Erê, ji vê çeta sîxuran Cemal Uçar, li kêleka xebatên êrîşbaz û herişandkar yên dema buhurî, îrojî bi sifeta polîsekî hingavtinkar li girtîgahan derketiye pêşberê rêhevalên me û bi destê xwe lêdan û hingavtin bicîh têne. Hêj jî, delameta xwe a hingavtinê a devxwîn û harî, bi eşqeke mezin berdewam dike.

Di demekî de kû tevgera me a şoreşger komegirs dibû û hengama partîsazî dihat jîyan de, derketina "Tekoşîn" û provakasyonên wan, ne rûdaneke bêkeysîye (tesadufî ye). Dixwestin, tevgera şoreşger a kû bi bersîng kirina û rê şanîkirina pêşketinan diqulibî hêzekî rêkxistîbûyî, birawestînin. Rêya vê yekê a qenç ew bû kû, berê xwe bidin hêzên pêşîwar û pêşkêşî tevgerê, derheqê wan de civanok û derew belav bikin, û ger gengaz be wanan tunebikin. Ev rêyên hanan, giş bi destê çeta îxanetê hatin ceribandin. Belê encam; ji bo mêtingeran û pîyonên (cahşên) wan sadirsed bi fîesqo dawî pêhat, û nekarî xwe ji vê yekê derbas bike. Qedroyên nav refên tevgerê û girsên li dora wê, xwe behtir li dora pêşengê pêçandin, û dakû bizav gavên pêşveçûyîtir bavêje, hemû hîm û qudretên xwe danîn holê. Gava hewcebû, jê dûr neman kû jîyana xwe jî fîda bikin.

Divê dema kû êrîşên dijminan ta dikarê bêgotin dijwar bûn de, ger tevgera me a şoreşger bileztir pêşketibe, sedema vê a girîng eve kû, qedroyên şoreşger û girsên gel xwe li dora pêşengê wûsa hişk girêdabûn. Herweha, salên 1978-1979an de, bizava me gihîşt banîdevên pêşketinên xwe yên konevanî (polîtîk). Beyankirina Partîyê, bo çîna karker û xebatkaran, xort û ciwanên ronakbir û gundîyên hêjar û belengaz, ango kin, bo tevayî girsên gel, bû şahî, xweşî û geşî.

Salên 1979an de kû, rêkxistina Partîyê mîna goştuhestû bihevebin, dibû yek beden; mêtinger bilî her cûre qetlîam, qomplo û hejta êrîşên vebirandina girsan, nekarîn pêşketinan biseknênin, bi lerzûbizdana, bi hêrsûgira vê, dîsa lê belê hêj firehtir êrîşên xwe destpêkandin. Berê xwe dan sazîyên Partîyê kû hêj teze teze dadimezirîn û xwestin bi girtinên dorfireh, pêşketin divê niqtê de bibrin û plana jihevbelavkirinê derbasî bikaranînê kirin. Bi girtinên li Elezîzê, destpêkirina bikaranîna planên xwe de; tiştê pêşî de dixwestin bicîhbênin ev bû kû, nekarîbûn tevger li derve ji hundur bipejilênin, lewma niha vêna li girtîgahan bibin serî, û bivê girtîyan weke haceteki tevgerbelavkirinê, bikarbênin.

Şahîn Donmezê bêheysîyet, kû demherka girtinên li Elezîzê de hatibû girtin, ji kêlîya kete destê polîs pêde îxanet kir û bivê; dakû dijmin bo armancên xwe bicîh bêne, wîna bi şiklê gava sifte, bidest xwe ve girt û bikaranî. Xebitîn kû mîlîtan û sempatizanên din, yên hatin girtin jî, li dora îxaneta Şahînê bêrûmet, li hemberê tevger û gel bênin nava vê rewşê. Şahîn Donmezê bedbext, kû bona vê karûbarê rêkxistingerî şexsem serxwe ve girt, li dijî serokan, gel û şoreşê bêqinyadî û bêbawerî şirinqe kir û bivê, daxwaza seknandina pêşveçûna berxwedanê, an xweragirtinê meşand; bi vî awahî bi rewşekî aqtîf xebitî kû bizava hilweşandkarîyê (likîde) pêşvebibe. Belê ev, tenha ne bi girtîgahan bisînor bû. Dema dixwestin kû girtîgaha Elezîzê biqulbênin qedekî kû tê de îxanet bejn bide û li vir dijî berxwedana mîlîtan a serxwebûnî. lêçek (şerek) destpêbike; xebitîn kû hêj wê gavê çengên vê yên dirêjî derve bibin, avabikin.

Dixwestin, girtîgaha Elezîzê, bi destpêka buhara 1979 pêde bizîvirênin qedekî kû îxanet tê rêkxistin bibe. Belê, mîlîtanên PKK xwe li dora bîrdoz (îdeolojî) û rêzanîya (polîtîka) Partîyê a xweragirt, hişk balifandin û zordan xwe kû qeydên îxanetê biçirênin, û bilî buhatîya jîyana xwe, berxwedan bi serefrazî bilind û jorkirin. Kêlîya mêtinger têgihîştine kû planên wan bi destê Şahînê dilkîret jî sernakevin, azînekî xwe a nûh bilezûbez kirin domana pêkanînê û bi destê faşîstên li girtîgahê serdan qetlkirinan. Hogir-heval Aytekîn Tugluk, kû nimûnekî, an neferekî xwedî qînyat bo li dijî îxanetê berxwedan bilindkirinê bû, bû hedefê van ketlkirinan ê sifte. Ev serdana qetlkirinê, kû tê bi dehan girtîyên şoreşger jî birîndar ketin, di jînê de bicihanîna rêzanîya mêtingeran a rîyakar (du-rû) bû. Balam, ger ji hundurî pêşvebirina îxanetê û ger jî bikaranînên imhekirina fizîkî a rastûrast, nebesbûn dakû li girtîgahê Şahînê ruswa û konevanîya kedxwarî serpîyan bigrin. Şahînê xaîn kû bi temamî ji girtîyên şoreşger hate birabirîn (tecrît), herçuqasî dawa efendîyê xwe de be jî, necar û bêçare ma kû serbide wan, dakû jîyana wî bênin bin parastinê. Şahînê xaîn, pir baş dizanibû kû, şoreşgerên destê dijmin de dîldarin (hêsîrin) û bilî bawerî û yarmetî nexwedîyê ti çekîne, wê bi destên xwe yên tazî, wî bixeniqênin.

Ev domana jîngar dibû, bo tevgera Partîya me bipêlik û nirxekî ta bêgotin, heyatî bû. Bizava me gihabû hîmekî girsan a pir gewre, lê pêre jî êrîşên ji her alî dihatin, zêdetir dibûn. Divê pêvajoya kû hereketên sosîal-şovenîst, kevneperestên milli (netewî) û reformîstên burjuwazîya piçûk ser bingeha yekîtîyên rengareng kû dinav xwe de sazîkiribûn, êrîşên xwe dijwarkirin de, parêstina tevgerê pirsgirêka esasî bû. Partîya me a kû bo halkirina pergalên rêkxistinê, hoyên riknî di berbisîngkirina hercûre êrîşan de didît, bi destpêka sala 1979an pêde dest bi kişandina qedroyên xwe li dever û dorên din kir û destpêkir kû li wan deran, teqtîqa perwendekirina wan bizexmî û ji domanekî hazirîyê borandina wan, bikarbêne.

Serkaranîna cunta faşîsta leşkerî mêjûya 12. Êlûn 1980an de, tenha dihat mana şerê kû jixwe jîngar bû, vêca bi ûştekî vekirî bê tellalîkirin, û ne tiştek din. Jixwe, mêtingeran tevayî hêzên artêşa (ordî) xwe li çardorên Kurdistan dabûn tevgerandin, xulamên xwe hêzên feodalên-qomprador û sîxur-glîkarên xwe li dijî bizavê (hereketê) dabûn êrîşê, li girtîgahan bin hingavtin û dirindîyê avakirina livbazîyên rûşerm û rêşa dema borî dimeşandin û li derve jî bi artêşên xwe firehkirina bikaranînên tunekirinê, dilezandin. Helbet, 12 Êlûn vê yekê behtir lezand.

Şoreşgerên berî û piştî 12 Êlûnê ketibûn destê neyaran; Amed (Diyarbekir) navende hat hilbijartin, û hin girtîgahên dîyarînas de lihevcivandin. Mêtinger, dakû girtîgaha kû endamên PKK yên komîta navendî jî têde bûn, biqulibênin şûnekî tê tevger ji ra bê qirkirin, zora-sitemkar û provaqasîonên xwe rojbiroj tûjtir kirin. Talîya 12 Êlûnê, bû domaneke kû qomployên dijmin yên bêrûmet, kû rûberê tevgera me bûn, çêtir zelal bibin. Hevalên me, namên xwe yên ji girtîgahê nivîstibûn de, kifşdikiran kû, li girtîgahê hin tiştên pêwîst (muhîm) serpêhatî dibin û qomplo tên amadekirin.

Vê domanê de, karûbarên qadên derve jî merhelekî girîng de, dijîyan. Dijmin bihovî û dirindî êrîş kiribû, û bi hemû sixleta xwe dixebitî kû zûtirîn encamê pêkîdest bêne. Ev pêvajok, ji bona bi gelemperî rêkxistin û qedro, hewceyîya bawerî û bîryarîya şoreşgerî şanîbidin, bo hatinê hazirîyên bên jîyan, xwe dipaland.

Di van salên kû dij-şoreş bêeman êrîş dikir û tevgera me jî, bona hazirîkî ji nûh, paşvekişandinê lezand de, nederfet bû kû jihevcûdabûn neyê jîyan, kesên tirsonek, bêbawer, qels û vergerok xwe ji şoreşgerîya mîlîtan bitemamî cûda nekin. Welhasil xebatên derveyî welat vê yekê ta pêlekî pêwîst bicîhanî.

Qonferansa Partîyê a yekemîn, daxûyan kir kû, van salên dixwazin biqulibênin salên belavbûn û rizîbûnê wê bervajî bibin, û biqulibin salên rêkxistinê û zexmûxurt bûne. Bin ronahîya fêrên ji cerba tekoşîna derbasbûyî jî hatî girtin, van salan de hazirîkî zexm jîngar bû. Pirs û pergal bi firehî û şiklekî kûr-ziravî hatin peyvandin û hûrkolîn, bin ronahîya van hûrkolînan, xebata gihîştina başûrastirîn hat meşandin. Her qedro û endamê qedroyan xwedîyê gengaza (îmkana) kû bikaribe bi aqtîfî danûsitandin pêşvebibe û wusa xwedî li pirsgirêkan derkeve, bû; hemû sernêrî û dîtinên xwe nav çarçîva demokratîk a firehtirîn bêne zman, bû; xwe perwendebike, pêşve bibe û bona atîyê hazirbike, bû; û vanan gişan bi rengekî dorfireh jî, bikaranî.

Belê domanekî wûsa, bingeheke xwedî îmkan bo xebatên dijmin re jî, zadikir. Divê gava kû hem taxên kesanî û hem jî rêkxistingerî de şoreşgerîya mîlîtan xwe dipaland û hewcedikir; lewma dijmin dizanibû kû meyla burjuwazîyapiçûk jî wê xwe dîyar bike, servê rastîyê xwe levand û taybetî banga nasdanên vî çînî kir; û xwest birawestîne kû, şoreşgerîya mîlîtan mohra xwe li vê domanê bide.

Li girtîgahan şerekî bêeman dihat jîyan, û mîlîtanên Partîyê yên kû li dora endamên Komîta Navendî a PKK, Mazlum Dogan, Kemal Pir û M. Hayri Durmuş xwe pêçabûn, li hemberê îxaneta pêşvebirina wê dihat xwestin, bêlerz û recf jîyana xwe datînan holê. Li girtîgahan, kanîya wê ser daxwaza jîyana kesanî, bingeha wê ser bîrdoza burjuwazîya piçûk xwe dipalandê bêbiryarî û qirarî, bin vê berxwedanê diperçiqî û plana kû dijmin dixwest pêkbêne, bivî awahî nedikarî bikarbêtin. Ev xwedî derketina li rêzanî û bîrdoza Partîyê, halo zexm; bi rojîyên mirinan, raberîyên birçîmayînê û berxwedanên rojbiroj–seetbiseet, lêkarîkî rastûrast li ser xebatên Partîyê li derve û girsan dikira. Gava, mêtinger dîtin kû, teqtîqa bi bidestanîna qedroyên pêşkêşên Partîyê, nîvê Partîyê li girtîgahê bipejilîne, li hemberê xweragirtinê tarûmar bû, xwestin xebatên pêşvebirina îxanetê kû herdû xaîn – Şahîn û Yildirim bixwe dimeşandin, bi kuştina kesên pêşajo bikemilênin. Hisapkirin kû, bi kuştina serekên xweragirtinê, wê berxwedan bişke; lewma pêşî li dijî rêheval Mazlum Dogan, serdan bikaranînên kuştina şoreşgerên pêşengî.

Kuştina rêheval Mazlum, pêşketinên li girtîgahê gihîştand niqta pozberî û lêçên çetin û dikelin. Çeta îxanetê Şahîn û Yildirim, li ser şoreşgerên girtî û malbatên wan, lezdan karûbarên xwe yên provaqasîonî, yeko–yeko girtîyan re peyivîn û xwestin wûsa îxanetê birêxistin bikin. Bin van şêwan, 14 Tirmehê de rojîya mirinê a mezin destpêkir. Rêheval M. Hayri Durmuş û Kemal Pir, li hemberê îxaneta pêşvebirina wê armanc dibû, jîyanên xwe kirin sîper (sencgirtin) û danîn holê kû ala hogir Mazlum dewrî wan kiribû, qet rê û perwendî (izin) nadinê kû, dakeve jêr (erdê). Ev berxwedan bû tarûmarbûna îxanet û xwesiparîyê, a bingehîn. Herweha piştî vê kêlîyê pêde, çeta îxanetê destpêkir kû xebatên xwe weke bikevin pelên rojnaman eşkere bimeşîne; banga xwe li qedroyan û komên girsan kir, dakû giringîya mîna xwe li bin ala Kemalîzmê lihevbicivênin, pêkbênin.

Mehên havîn û payîza sala 1982an, xebatên Partîyê yên li derve de, avabûna taxa demekî nûh, daxûyan dikin. Partîya me, a kû meha Tebaxê, sala 1982an de Kongra xwe a duwemîn civand, bi vê komcivînê bangdan kir kû, vêca pêvajokî nûjen destpêkiriye, domana pêkhatinê (hazirîyê) dawî pêhatîye û ê din pêwîste gavên pratîk yên sifte bo şerê gelî ser xaka welat bên avêtin. Ev bang, darbekî pir giran bû, kû li her babet bazdan û reva ji şoreşê ê burjuvazîyapiçûk ketibû, bû. Ê din pir baş dîyarbibû kû di nav refên Partîya me de, bilî şoreşgerîya mîlîtan, ti bawerî û tewreke din, nikarê bijî.

Xebatên provakasîonî yên Semîrê xaîn, di nav sefên Partîyê de, seranser vê domanê de, destpêkirin kû xwe kifşbikin. Ev pîyonê (noker) kardikir kû, bi bihevrexebatîya bi çeta Şahîn û Yildirim, armanc û evînên neyaran di nav refên Partîya me de, bi sifata girêdayî– Partîyê a kû ser rûçikê xwe de dakiribû, bicihbêne; banga meylên derî çîna proletarîa yên kû, hilimîbûn nava rêzên Partîyê kir û bi xwe paldana ser wan, karûbarên xwe yên hilweşandkar lezand. Awrûpa jî, bona xebatên xwe yên dijminahî birêvebibe, deverekî gellek xwedî derfet datîna holê.

"Rêkxistina Kemalîstên Ciwan" kû li girtîgahan bi destê Şahîn û Yildirimê bêrûmet û li derve bi destê Semîrê bêşeref, dixwestin serdest bikin, û bi şîarên serpîrabûna-çargavîya tirkîyatî û Kemalîzmê xwe ditevgirand, êrîşekî eşkere li dijî tekoşîna xweragirtina me a şoreşgerî bû; û ger tekoşîna kû di oxira wê de bisedan mîlîtan û dilxwaz şehît ketibûn, hêvîbû zînde bimîne û berbijor be, zorpêwîst bû kû, li berberî vê rêkxistinê tewreke hişk û bingehî bê danîn, bê pîşangekirin (teşhîrkirin) û perçiqandin.

Dema hat dîtin kû Semîrê bêrûmet, karûbarên xwe de, li xeta Partîyê nelihevdihat û sadirsed bi rewşekî bervaja xetê, bi bawerî û şiklê livbazîkî cûda, eşkere belavkirin û herifandin dajo, dakû rapor derheqê xebatên xwe li Awrûpa bide, ji hêla sereketîya Partîyê, bang lê hatkirin.

Balam Semîrê bêberz didît kû, rapora wê bide wê sûç, guneh û kirinên wî rûtazî bike û ê din negengaz bû, bikaribe xwe veşêre û rûniximî bike; lewma, bi tirseke balazirav xwe jê dûrt girt kû li pêşîya şaxên (organên) berpirsîyarên Partîyê, danûsitandin pêkbêne û nexasim, xwe avêt bextê sitara Awrûpa. Û destpêkir kû, çûqas dem derbas bibe, bi rewşekî eşkeretir û vekirî, xebatên xwe yên neyarî û bêyarmetî birêve bibe; li dijî serekatîya Partîyê û Partîyê, kû di destpêkê de pesn û forta wan dikir û digot ez nelayiqê wanim, ê din hemû hêrsûgira xwe, dijminahîya xwe dader û verişand. Ji binî nehewçeye mîsalên yeko-yeko bên dayîn, dakû aşkartî bibe, bi devê kê diaxife. Gotinên wî yên vê behsê, têr didin têgihîştin, ka dinav kîjan girêdan û peywendîya bi mêtingerên Tirk re –bo kesên dixwazin fahmbikin– ye.

Erê, divê kêlîyê de em agahdar dikin kû, pirsgirêk ne tenê xebatên provaqasîonekî ye. Pirsgirêk eve kû; xebatên burjuwazîya mêtingera Tirk, li hemberê Tekoşîna Rizgarîya

Netewa Kurdistan û tevgera şoreşgera demokratîka Tirkîye, yên hilweşandkar (likîde) rût li holê bên danînê, û li dijî vê birêvebirina tewrê şoreşgerî ye.

Herçuqasî pêşketin li dora navê provaqatorekî tên leyistandin jî, tax û merhelên bûyerê gelek dorfirehtire; û hejta ev newê fahmkirin, nederfete kû, ger hêzên şoreşgerên Tirkîye, ger jî Tevgera Rizgarîya Netewa Kurdistan, bikaribin şoreşgervanî bilindbikin.

Cunta faşista kedxwar, atîya xwe sadirsed bi pejlandina tekoşîna şoreşgerî ve girêdaye. Ev pêşketin û serborîyên ser qada Kurdistan, li girtîgaha Amedê dixebatên Şahîn û Yildirim de û li derve bi destê Semirê xaîn tên jîyan; ger bi taxên ferqî jî be, li girtîgahên Tirkîye jî jîngar dibin. Cunta faşîst, bi destê xaînên radest (teslim) anîye, bang li mîlîtanên rêkxistinan dike; û bo bin ala Kemalîzmê xwe kombikin, vexwendîyan (davetîye) derdixe. Li derve; bi xebat û livabazîyên sosîal-demokrasî yên yekxûre jî, li hemberê xweragirtina şoreşgerî, reformîstvanî û xwesîparî pêşve dibin, her cûre meylên burjuvazîya-piçûk zixtdikin û ramyarî dikin, kû ser bingeha rêkxistin û hêzan herifandin û belavkirin serdest bikin.

Gava meriv îro li rêkxistinên burjuvazên-piçûk meyze bike, wê ev rastî gelek eşkere bê dîtin. Bi hejmaran rêkxistin, ji ber encamên van dîtin û bawerîyan, xwe, bi destê xwe bixwe, pejilandine, belavkirine.

KESÊN PİŞTDİDİN HİLWEŞANDKARÎ Û PEJLANDİNÊ, NECARİN BERPİRSÎYARÎYA VÊ JÎ SERXWE DE BİGRİN!

Rewşa hêzên çep kû tê dijin, li beramberê êrîş û qomployên eşkere yên li dijî şoreşên Tirkîye û Kurdistanê, di merhelekî de ye, kû bi navê tekoşîna çînî nikarê bê derivandin.

Em dixwazin pêşî agahdar bikin kû, tewrên li dora bûyerekê hatine danîn, bi temamî xwe li ser rastîya çînekî dipalînin. Li hemberê rastîya şoreşê, tenê çîna karkeran xwedîyê xêzekî bêdestberdan (bêtawîz) û xwedîbidestgirtine (xwedî şêwre). Û proletarîya, ji ber taybetîya xwe a çînî dizane kû şerê dinavbera dû dijminan bêaman û bişewate. Di vî şerî de, nedaxwaz (nîyet), pratîka li holê tê danîn, pêwîste. Proletarîa, ê kû konevanîya rêkkevtinan (polîtîka ittifaqê) bi firehî jînê de pêktêne û wusa ser rêya şoreşê dimeşe; hêlwest û hêzên ittifaqa xwe zelal dihilbijêre û datîne holê. Bawerîya wî a ittifaqan, ser bingeha xizmeta bo şoreşê ye. Bingeha ji çav-borandina li hemberê her hêz û pêşketinê de, ne kesên kit–kit, ramyarî, daxwaz û rûdanên yeko-yeko hene; heqîqeta çînayetîya wan heye.

Hêzên kû xebatên sîxurî (ajan) û provaqasîonî naperçiqênin, çavên xwe bo rastîya tekoşîna çînî a bêaman dimiçênin, nikarin xwe ji herifandinên tirsdar, hilweşandin û qirkirinê xelasbikin. Dîroka tevgera şoreşger û demokratîka Tirkiye, bi mîsalên vê yên kovanî, tivancî û hêrs diafirîne, dagirtîye.

Hêlwest, kes, dor û hêzên piştvanîya xeta provaqasîonê dikin, hewceye bizanin kû, nîyetên wan çibin bila be, vê qadê de bi faşizmê re lihevtên û yekta şirîkatîya xebatên hilweşandina tevgera şoreşê, yên mêtingerîya faşîst, dikin.

Niha li Tirkîye û Kurdistanê pêyvajoyek tê jîyan, kû derî şoreşgerîya mîlîtan, ti gavên piçûktirîn jî, nikarin bênavêtin. Li hêlekê êrîşên çavsor, yên cunta-faşîsta qolonîalîst –bi parlamento, partîyên xwe û hacetê din jî li ser, bi her rê û azîne– li hemberê şoreşê û gelên me; hêzên şirîkatîya van êrîşan dikin hene; û li hêla din jî, li dijî gişan hêzên şoreşê, yên kû ser rikna şoreşgerîya proletarîa û enternasînalîzmê hatîgihiştî dibin, hene. Li derî van, her rê û azîna di nava herdûwan de, bi rengekî kifşe kû, tenê dikare xizmeta rêzanîya cunta, bike. Divê têdayîyê de dem, deqene hemû hêzên dibêjin (an îddîa dikin) em xwe bi navê şoreşê ditevgirênin; tewrên xwe pratîkê de û bi rengekî dijwar deynin holê, dipalîne û zor hewce dike.

Partîya me dîtinên xwe di derheqê van xusûsan gelek caran bizelalî daxûyan kirîye, bangî hêzan dakû cihên xwe nav refên şerê serxwebûnî û demokrasî –li hemberê zilm û sitema faşîst– bigrin, kirîye.

Divê dema dije de, yek ji metirsên (tehlûke) birra li dijî şoreşê, ji kanîya burjûwazên-pîçûk derdikevên, xet û bawerîyên reformîst û xwesiparin.

Tevgerên burjûwazên-piçûk, yên kû bi bawerîyên reformîst û xwesipar, hêj ji siftên destpêkê pêde, li pêşîya Bizava Rizgarîya Netewa Kurdistan çeperên ji canûdil avakirin, îroj ketina nav serdan û karûbarên bi taxekî gelek metirstir. Dijminahîya wan li dijî xeta proletarîa, wanan bire wir, dakû sîxur û provaqatoran ber sîngê xwe de biparêzin; le herweha vê pêlikê de, rûçikên xwe ê heqîqî –bêyî bikaribin biniximênin– ronî kirin, derxistin holê.

Hereketên reformîstên burjûwazên-piçûkên Kurd, yên ji bona daxwazên reformîst kû ji xwe re erk girtine, nawêrin gavekî piçûktirîn jî bavêjin; û tam li bervaja vê, lê digerin kû vanan bilihevhatinan û bibihevrexebatdarî bidestbênin; li hemberê paldan û zorîya şoreşê, ji ber bizdana dilê xwe de sehdikin, xwe bi xeta provaqasîonê re kirin yekenî û vê yekê bi tewrên xwe yên pratîk û weşanên xwe de vejinandin.

Hatina wan li ser vê payê, encama xwerû a reformîstvanîya burjuwên-piçûke. Ev hêlwestên ti erkên wan yên mîna şoreşe û rizgarîya gel nînin, rêkxistingerî jî tenha bona jîyana xwe a xwexwerî bênin bin sitarê –weke haceteke dibînin, û sazîkirina jîyana kesanîya xwe a dilerze– gihandine bîrdozekî bingehîn; ger meriv jîyana wan a rojeroj li Awrûpa ji ber çavan biborîne, wê têrî dîtina tewrên wan, ê xwe bivî awahî paldide, bike. Ev dor û kesên, gişanî merkez û qedroyên xwe yên navendî re, serî de li Swêdê lê li hemû metropolên Awrûpa xwe bicîh kirine û ji xwe re li van deveran hêlîn avakirine; di demekî de kû tê xwestin gelê me bin zilma reşûgarana faşizmê biperçiqênin, li girtîgahan dîlîyên şoreşger ji hingavtinên dojîne û qetlîam tên derbaskirin û li dijî van hemûwan, soreşger û girsên gel xebat û delametên bicanûdil bo tekoşînekî birra birêvedibin, û ji alîkî domana van 5 salên borî de, li her qadê berxwedan hat bilindkirin, ji alîyê din ew bigotinekî kin û yekta pêkanîna xwewnên xwe yên burjuwazîya–piçûk li Awrûpa dîtin û ketin nav keftûlefta sazîkirina jîyana xwe a şexsî. Balam xwe nav van sinoran de jî negirtin, ji ber kû dizanîn pêşveçûna şoreşê wê xeyalên wan, yên burjûwazîya-piçûk tarûmar bike an bipejilêne, xwe jê dûr nehiştin kû bi bêsecerî êrîşî şoreşê, rêkxistina şoreşger û mîlîtanên wê, û ronakrewanên (şehîdên) şoreşê, bikin.

Herweha, ev hêz, îro şerekî eşkere li dijî PKK îlan dikine û dakû peywendî û têkilîyên besîtî ji sef, yên mirovî jî bên qutkirin, ser vê rêyê bang li –dorên demoqratîkî xerîp jî li ser– hêzên pêşveçûyî û demokratîk, dikin.

Burjûwazîya-piçûka ji şoreşê ditirse, çarê di xweavêtina bextê dij-şoreşê de dibîne. Qampanyên buhtanî (îftîra), derew û sixêfên reşkirinê, alîkarîyên eşkerê didin sîxur û provakatoran û îttîfaqên 4,5 hêlî kû nava xwe de avakirine, bi armanc, hedef û erkên xwe aşkartin (îspat) û zapta vê rastîyê dikin. Lê belê, pêtika kû dixwestin bighîjînê, me ji mêj dîyarkiribû û qet nehewcebû kû ew, ji xwe re hicetan peyda bikin (îcat bikin).

Bi hesanî em dibêjin, armancên reformîstên burjuvazên-piçûk û niqta kû ew xwe tê digrin, lihevtên û hevdû tekûz dikin. Lerza jîyana burjuvazîya-piçûk, wanan anîye payekî wûsa metirs (tehlûke). Ger, xebatên dema buhurî kû bona xwe qedemên dewleta Tirk de bicîh bikin, bicanûdil dajotin; îroj xwe qulibandibin beza "serkeftina" şûnekî memûrtî, li Swêd bidestbênin, hingê gotinekî kû meriv bêje namîne. Lê, ma gelo ne pir ronîye, gava bê berdêl qet tiştek li cîhanê nebe û hêj jî birêvebirina vê rêzanîyê bêxwestin, ewê biçe ta firotina welat? Ger em xwe bixwe nexapînin, nehewceye em dîsa bêjin, emperîalîzm bê berdêl tiştek nade û pêşkêş nake. Nexasim, weke di pêwendîyên Yekîtî (YNK) û Saddam tê dîtin, ev tişt bê berdêl nabin. Têzanîn kû, burjûwazên-piçûkên me, yên xwe hazirê "nûnerîyên çandî" û "vegervankarîyê" dikin, li bajarê Stockholm'ê bi ittîfaqên şiklê 4 hêlî-5 hêlî hatine bahev, û dixwazin bi yekîtîyên avakirine, Tekoşîna Rizgarîya Netewa me, bikin pirsa bazarîyê. Lê belê ew jî baş dizanin, teqtîqên ji sosîalîstîya-enternasyonalîst û sosîal-demokrasî fêrûhîn bûne, nikarin xwe jê xelasbikin kû, li hemberê agirê şoreşê mîna berfê nehêlin. Lewma, ji ber vê sedemê behtir xwe li dora dalawêra, derew û buhtanan dipêçin; di nava tengezarî û acza xilasbûnê li rastûçepê- li vir û wir diqermiçin û dipirpitin. Dijminahîya wan li dijî tekoşîna xweragirtinê û şoreşgerîya mîlîtan, şexsem ji devên wan ê şeht, şaşbûyî û çaçûl tê aşkartin; bi derewên serserî û bêmejî îlan kirin kû, îfade û liberxwedanên (xweparastinên) xweragirtên PKK –yên demxa xwe li şoreşa Kurdistan dane– kû rojnaman de hatin weşandin derew û nerastin; hejta gotin kû –dîsa bi bin pî kirina xwîna şoreşgerên enternasîonalîstên şehît ketine– PKK ji Filistînê bazda û revî; û bi vî awahî dikevin nava roşman û rewşeke hêjar, pepûk, belengaz û pejmurde.

Ev hêzên, li pêşberê tekoşîna berxwedana netewî a kû PKK dipalînê, bêdeng û gûh-ker bûne, rewşên xwe yên bervaja sod û berjewendên gel û şoreşê gihandina taxa teorîyê û xwe ji bona delameta (wezîfa) li refên şoreşê hilweşandkarîyê pêşvebibin, amadekirine. Êrîşbazîya wan li ser şoreşê, serokan, rêkxistinê û kesanîya mîlîtan, encamekî vê ye. Berxwedana şoreşgerî, jîna wan a li bîraxanan û qumarxanan jî tehdît dike; reformvanîya burjûwazîya-piçûka Kurd, cihsitara talî Li Awrûpa jî diasirîne û dirabirîne (tecrît). Ev, carek dema borî de jî, hat jîyan.

Reformvanîya burjûwazîya-piçûk, dema hêj li Kurdistanê şoreşgerîya proletarîa hatîgihîştî nebibû, derfetên xwe rêkxistinkirinê peyda dikir û xewnên xwe de, xîyalên "nimînendîya (mebûs)" KT (Komara Tirkîye) dijîyan. Pêşveçûna bizava PKK, van xewnan demekî pir kin de tarûmar kir, wêran kir. Sedema kû reformîstên burjûwazîya-piçûk pêşveçûna PKK li hemberê xwe didîtan, ji ber pejilbûna xîyalên wan bû û darbek li xîyalên wan bo avakirina jîyana şexsî, xistibû. Her cara PKK dibêje, emê her babet çeperên li pêşîya şoreşê bêlerz biperçiqênin, hewar û feryadek ji van doran bilind dibe û ev rastî xwe li ser bingehîn wusa dipalîne. Cihê şoreşgerîya mîlîtan pêşvediçe, reformîstî û xwesiparî nikare jîyan bike. Lewma reformîst tirseke mezin ji şoreşê sehdikin û pêşketina şoreşê, şerekî li hemberê xwe dihesibênin. Hercara PKK bang li şoreşgerîya mîlîtan kir û her gava şoreş bilindkir, eşkereye kû birîna wan pir xedar diêşîne û di bîra vê yekê de ye.

UDG (Yekîtîya Hîma Netewî) a di dema borî de ava bûbû û "ittîfaqê" 4 hêlî, 5 hêlî yên î... bitêkuzî keda vê heqîqetêye. Ev hêzên zendikiran ku xîyalên xwe yên li Kurdistanê hindakiribûn, wê li Awrûpa peyda bikin; dîsa li vir ji leqayî "xeyûla" PKK bûn. GotinaMarx kû destpêka nivîsta Manifesto a Komunîst de bi vî awahî dîyar kiribû: *«Heyaletek li ser Awrûpa digere; heyaletê komunîzmê».*Îro jî li Awrûpa bivî awahî dikare bê îfadekirin *«li herderê heyaletê PKK digere».*

Burjûvazîya-piçûka Kurd, ji ber taybetî û nasandinên zabûna xwe, tucaran ji xwe re erk û şert negirttîye kû pişta xwe bide xwe û hîma gelê me a bingehî. Nûnerên vê çînê yên îflah nabin kû xwe hazirê nimînendîya (mebûs) KT dikin, li Awrûpa jî xwe avêtin sitara sosîal-demokrasî û dixwazin bin "înayeta" wan pergala Kurdistan helbikin; vêna ji xwe re kirine konevanîkî esasî. Xîyala ku burjuwazên-piçuk niha pê dijin, bi piştgirtina van hêzan, hilbijartinên sala 1988'an berpêşa rêzanîya Tirkîye de rolên xwe bicîhbênin an îcra bikine. Belê tekoşîna berxwedana netewî a kû PKK li Kurdistanê pêşvedibe, vê teqtîqê disekinîne. Divê niqtê de, dîsa bi sekarat û keftalefta canên xwe, bi hewlê cara talî destpêkî êrîşê dikin û mîna kû dixwazin xwe li pêşîya hevkarên xwe şêrîn bikin, eynî weke salên 1979an de çêbûyî, xwe li dora qîrûqîrên "terorîst", "maceraperest" hwd. dipêçin.

Dakû îxbar û gilîyên xwe kû li ba dewletên Awrûpa kirine, xwedî maf şanî bidin, vê carê jî şîkayet dikin û dibêjin; divêt tekoşîna rizgarîya netewî a kû bin pêşenga PKK pêşvediçe, bê birabirîn (tecrît). Dîyare kû bivê banga xwe gelek dereng ketine. Tekoşîna rizgarîya netewî a bin rêberîya PKK, seranser li ser bingeha hîma xwe bixwe û berxwedanên bêemsal, dengê xwe belavkirîye; û cîhê xwe li ba civakên gelên hemdemî girtîye. Bona guhurandin an jî niximandina vê heqîqetê, ne hîma emperîalîzm û mêtingerîya Tirk û ne jî hîma reformîstvanîya bihevrexebatdarên burjûwazên-piçûk, nikare terî bibe. Mindal ji dîya xwe zabûye û bênexweşî mezin dibe.

Li ber vê rewşa eşkere yên reformîstên burjûwazên-piçûkên Kurd, li enîya çepa Tirkîye jî hin niqte hene kû pêwiste meriv li ser bimîne. Hêzên Tirkîye yên çep, li pêşberê Tekoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan, dikevin nava rewşa "qehremanên" Enternasîonalîya II. Cunta faşîsta mêtinger, dixwaze ala Kemalîzmê bi jidandin bide destê çepê Tirkîye. Ji tukesî re ne sire kû, xebatek tê ajotin, ji bo "çepek" provaqasîoni bûye û bi rihê Kemalîzmê dije, bi mejîyê wî difikire û bi dev û zmanê wî dipeyive, biafirînin. Livbazîyên bona vê yekê li girtîgahan û li derve bidijwarî didomin. Kesên serborîkî wan a 60 salî heye û dibêjin em "komunîstin", divêt bikaribin ji vê serborîya dirêj fêr û ders derxênin. Hin hêzên kû di salên damezrandina KT de, li hemberê êrîşên qirkirin û tunekirina Kemalîzmê, xweragirtina gelê me bi "kevneperestî" ("paşverûtî") navdane û vebirandina gelê me bidilxwazî derivandine; îro jî li dijî tekoşîna rizgarîya netewa me a kû bin pêşengîya proletarîa pêşvediçe, hin xebat û tewrên metirs (xwedî-tehlûke) datînin holê, bi vî awahî biratîya di nav gelên me û hevkarîya enternasîonalîst birîndar dikin. Ev hêz, bi taybetî li dora bûyera talî dikevin nav rewşa jûrnalvanîyê û radibin kû, rêya rojnama "Aydinlik" di dema buhurî de dişopand, îro teqîp bikin. Lê em dixwazin vêna bînin bîra van hêzan, rêya we girtî ne rêkî rinde. Encama rojnama "Aydinlik" û cîhê lê lihevhat an çûyê, girînge ji bîran hêj derneketibe. Bilî her reng nîyetên me yên dilovanî-mihrîvanî û bangên me yên dostanî-canmerdî, ger hûn hêj jî xwedî îsrar bin, em jî oxira we dixwazin. Encex, ji encamên derkevin holê; bilî tewayî îsrarên me yên hevalbendî û dostanî, ji ber tewrên hûn birêdixin, em dixwazin bînin bîra we kû, hûnê xwedî berpirsîyarên van encaman bin.

Divê dema kû şoreş û dij-şoreş serbiserîbereberî dijhev şer dikin de, tewra li hemberê çeta-provaqasîonê bê danîn, rewşa hêzan li pêşberê şoreşê datîne holê. Lê tiştê tê dîtin eve kû, hinhêz li hemberê çeta-provaqasîonê an tewreke dilnaz (lutufkar, xayirxah) şanî didin, an jî bizanîn an nezanîn dibin piştgirt. Ev tewrên hêzên kû bizanîn piştgirîya çeta provaqasîonê dikin, xwîn û can didinê, xebatekî neyarî li hemberê Tevgera Rizgarîya Netewa Kurdistan û hêza pêşenga wê bîzava PKK, birêvedixin, lewma PKK vêna livbazîya hilweşandkarîya xwe dibîne; em kesên alîkarî didin van provaqatorên cunta faşîst, bi dilsarî (nefret) tenkît dikin. Divê pirsê de, em tekoşîna kû li her gitê de li dijî van hêzan bimeşênin awist (meşrû) û xwedî maf dibînin û em azîmkarî û biryarîya xwe, di derheqê perçiqandina provaqasîonê, dîsa duxûyan dikin.

Em li pêşberê alema-gişîya şoreşger û demokratîk vêna bang dikin û didin sehkirin; hêzên hevalbend kû dibêjin me ji ber sedemên kêmasîya saloxên zanîna pergalê hwd... nekarîye pirsê fahmbikin, ger ew hewce dibînin, şexsem bi heyetekî kû ew bixwe bêninbahev, em amadene kû bi wan re, provaqasîonê ji hemû hêlan hûrbikolînin, ji ber çavan derbasbikin, li ser bidin û bistênin, wanan saloxkar û ronak bikin û derfeta hevpeyvîn û bahevhatin, bi partîya me re, pêkbênin. Şoreşgerîya xwedîpirsîyar vêna hewce dike û em vê pergalê de amadene, berpirsîyarîya xwe bicihbênin. Ger bilî vê dilsozîya me, li dû hin hisabên piçûk tê bazdan û bidestanîna hin encaman têxwestin; rastûrast xwedî li provaqasîonê nayê derketin, lê bi civanokên (dedîkodu) ji bin, bi propoxendên devkî û bi danezanên – me tewrê merkezî danîye– tê gotin û xebat tê meşandin, hingê em li pêşberê vê rewşê, şibhê ji paşnîyeten van hêzan sehdikin û divê pelikê de, em danezan û bangî hemû hêzan dikin, dakû tewrekî eşkere daxûyan bikin.

KEDKAR Û WELATPERWERÊN KURDİSTAN!

Îxaneta dîroka Kurdistanê de kû em gelek caran, leqayî wê bûn, xebatên berxwedanê ji sefên hundurî birîndarkirin û hilweşandinê, îro dîsa –bi girêdanên wê yên pir hêlî ve tê meşandin– leqayî dibin. Hesreta dilê me, a ji bona Kurdistaneke serbixwe û azad, kû bawer dikiran, serê sedsalane hatîye tarîkirin û bi zena dîsa nikare zîndebê, hatîye betonkirin, îro ji nûve de bi destê PKK – bi xeta berxwedana danî holê, bi şehîdên bi sedan gorî kirî û bi tekûzkirin û jidandina vê xetê– hat jîyanê. Dakû ev evîn û hêvîyên me, yên ji nûh ve hatine jînê, biqulibin vêrastîkê, giringe li dora tekoşîna xweragirtina me û rêberê wê PKK, jidayîtir çember bê badan, û li hemberê hercûre êrîşbazîyên, çeperekî senger–girtinê, kû jê derbasbûn negengaze bê avakirin. Em li hemberê êrîşên, kû bi destê emperîalîzm, mêtingerîya faşîstên Tirk, sosîal-şovenîzm û reformîzma bûrjûwazîya-piçûka Kurd, tên pêkanîn –ger bi kîjan azînê û devî pêktênin bila be– bi azimkarî û biryarî birawestin. Em pêkkarê qinyad û bawerîya serxwebûna xwe PKK, weke reşkên çavê xwe biparêzin, tewrê xwe ê azimkar û bêtawîz li hemberê êrîşên dijî Partîya me û tekoşîna rizgarîya netewa me –ji kuderê tên bila bên– deynin holê. Em xeta provaqasîonê biperçiqênin, û li hemberê kesên piştgirîya vê xetê dikin, em xwe li dora Partîya xwe kombikin û wûsa bersîva hişka bingehîn û bêbidestberdan, bidin.

KEDKARÊN Jİ TİRKÎYÊ, HÊZÊN ŞOREŞGER Û DEMOKRATÎK!

Divê domana kû –li pêşberê êrîşên hov yên cunta faşîsta mêtinger rûbirûye– em tê dijîn de, xwedî li buhayên (qîymetên) şoreşger û berxwedanê derketin, berpirsîyarî û delameta (wezîfe) me a şirîkîye. Divêt hûn mafê jîyanê nedin planên vebirandina gelê me, kû hêzên mêtingerên Tirk bi êrîşên dirind û şoven (nîjadperest) dimeşênin û girînge hûn mafê jîyanê bo hêz û bîrdozên destik didine wan, nasnekin. Yekîtîyên tekoşînê û girêdanên biratîya gelên Kurdistan û Tirkîye, tenê bivê têdayîkî birûmet peyda dikin.

Çîna karkerên Tirkîye û hêlwestên demokratîk, girînge ji binî destûr nedin fen û desîsên li ser şoreşa Tirkîye tên leyistandin, destûr nedin kû Awrûpa biqulibe navçekî şoreş ji refên hundur, dipijilîne! Îro li Tirkîye, têxwestin kû bin berpêşên sextekartir "sosîalîzma polêsan" û "çepê Kenan Evren" bê afirandin. Berxwedana vê talîyê ji Metrîs û Sagmalcilar bilindbû, bangekî têr di vê xusûsê de da we, dakû hûn bizanibin vê pirsê de, tewrekî çawan şanî bidin, piştgirtina kê bikin, li dijî çê şerbikin. Divê hûn bersîva vê mesajê bidin, û li pêşberê her babet îxanet û provaqasîonê –ger li Tirkîye an li Kurdistanê li dijî xweragirtinê tê birêvexistin– tewrek bistênin. Divê hûn, bi xwedî li berxwedanê derketin û xweragirtinê palandin, bersiveke hewce bidin "rêberên şoreşê" yên sexte, kû dixwazin Awrûpa bigihînin navçekî tê jîyana xwe a kesanî avabikin, û ji vê qadê şoreşê hilweşênin. Pêwîste hûn li beramberê jîyana kû dîroka 60 salan a KT de leqayî hercûre pîkolî û kedxwarîya xedartir bû û îro jî bin nîr û zînata faşîzmê ye, xwedî li berxwedanê derkevin, li pay xweragirtingerîya mîlîtan a Mahîr, Denîz, Îbrahîm, Cevahîr û yên din bimeşin.

Di tekoşîna li dijî sazûmana leşkerîya faşîst de, alîkarî û hevkarî bidin gelê Kurdistan û bizava rizgarîya netewî, kû hêzekî mezinî berxwedanê ye û hevalbend û muttefîkî we ê nêzîktire! Li dijî sazûmana faşist ku jîyan bêdebar kirîye, xwe li ser xêza berxwedana şirîkî, yekbikin. Gelê Kurdistan û hêza pêşenga wê PKK, di vê barê de tiştê li ser dikeve, bicîh têne û wê berdewam bike, vêna tim bicîh bêne. Guh bidin dengê lawê xwe ê hêja, şoreşgerê enternasîonalîstê mezin rêheval Kemal Pîr, kû dibêje *«ez vê tevgerê de –PKK' de– serfirazîyê (zaferê) dibînim».* Xurtîya xwe bi gelê Kurdistan û hêza pêşenga wê PKK re, bikin yek. Divê xusûsê de, tekoşîn li dijî reformîstî, revîzyonîzmê û sosîla-şovenîzmê kû ser we de weke tarîyên zilûmat daketine, bajon, wanan birrabirînin, pîşange bikin û gengaza avakirina rêberîkî şoreşgerîya proletarîa pêkbênin! Bi navê kîjan sedem û hicetê be bila be, tewrê li hemberê Tekoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan û hêza rêberê wê PKK, tewreke li dijî şoreşê qîmbikin, tewrekî şoreşgerîya rast li ser hêzên kû dixwazin pêşkêşîya we bikin, bipalînin! Divê pirsê de, hisaba her babet gelajî, bervajîkirin, civanokên reşkirinê û şerandinê (înkar), kû ji serborê ve tê meşandin, bipirsin û bixwazin û bona dev ji van tewrên xwe kû îro jî birêvedibin, berdin, zora xwe bipalînin.

Jİ BO HEMÛ MİLÎTANÊN XWEDÎPARTÎ!

Em li hemberê hercûre provaqasîon û reformîzmê, her babet meylên derî çînayetîya me ger ji hundur an ji derve tên–, bi ezm û xwedî-

Dûmahîk di rûpelê 23an de ye.

"Bizlerin safı kesinlikle ... "

Baştarafı 4. sayfada

edip şehrin dışına çıktıktan sonra konvoy birden durdu. Biz de istirahat vardır deyip aşağı indik, inmemizle beraber Yüzbaşının hışımı ile karşılaştık. Şöyle bağırıyordu: *"Ulan o su içmek isteyen ... çocuğu gelsin buraya."* Arkadaş yanına koşarak gitti. Yetişir yetişmez hayvan gibi askerin üzerine saldıran Yüzbaşı ... gözü dönmüşcesine dövmeye başladı. Bir yandan küfrediyor, bir yandan da darbe indiriyordu. Askerin ağzı-burnu kan içinde kalmıştı ve her yanı parçalanmıştı. Durmadan yalvarıyordu: *"Komutanım ... yiyeyim beni öldürme suçumu söyle sonra öldür razıyım"* diyordu.

Yüzbaşı hıncını aldıktan sonra bizlere döndü ve başladı askerin 'suçunu' söylemeye: *"Oğlum"* dedi; *"siz bilmezsiniz, siz bilmiyorsunuz Türk askerinin düşmanının kim olduğunu. Tarihten beri Türk askerine hep düşman olan Tunceli milletidir. Belki suya zehir katabilirler, sizi bir daha uyarıyorum; Ovacığa gittiğimizde o insanlardan ne alın, ne yiyin. Onlar her şeyi eskiden yaptıkları gibi yaparlar. Ölmek istemiyorsanız kendinizi koruyun."*

Yine o dönem biz 5'li arkadaş grubu bu olayı tartışma konusu yaptık. Gün geçtikçe yurtsever duygularımız kabarıyordu.

Ovacık köylerine gittik, arama yaptık, silah toplayıp halka sıradayağı çekerek birliğimize döndük. Arkadaşlardan birisi bunalıma düşmüştü. Bu hakaret ve baskılara tahammül edemiyordu. Sürekli kaçacağını söylüyordu. Biz sürekli umut verip engellemeye çalışıyorduk.

Anılarımdan ilginç olan bir diğer olayı da anlatmadan geçemeyeceğim. Birgün gündüz alarm çaldı ve tüm tabur acele kuşanıp dışarı toplandık. Olayı anlattılar; 4 tane "terörist" taksinin içinde nöbetçilere küfredip şehrin kenar mahallelerine doğru gitmişler, onları yakalayıp getirmemiz gerekiyormuş. Tam 200 komando koşar adımla o yöne doğru gittik. Aramalar sonunda onları yakalayıp tabura getirdik. Doğru nizam karakoluna alındılar. Ben de beraber gitmiştim. Sıraya dizip duvarın önüne diktiler bunları. Askerlerin hiç birinde mermi yoktu. Onları korkutup çözmek için başımızdaki subaylardan biri bize *"mermi öne al"* diye emretti. Biz de sanki mermi varmış gibi mekanizmayı getirip götürerek mermi aldık ve subay; *"ateş dediğimde ilk sıradan dört kişi ateş etsin"* diye komut verdi. Ve sonra gençlere dönerek *"ulan ... çocukları niye hiç korkmuyor, yalvarmıyorsunuz? Biraz sonra sizi öldüreceğiz"* diye bağırdı. Hiç birinde çıt çıkmadı, gözlerinde kin ve nefret okunuyordu. Onların bu durumunu görüp daha içerleyen subaylar, bizim de korumamız altında başladılar silletokat-tekmeyle gençleri dövmeye. Kum torbasıymış gibi boks oynuyorlardı, ama bu fasıl 10-15 dakika sürdüğü halde hiç biri yere düşmemişti. Subaylar yorulunca biri ana-avrat küfrederek *"bu zır Kürtleri öldürsen inadından vazgeçmezler"* deyip dövmeyi bıraktılar. Bu söz üzerine gençlerden biri düzenli bir konuşma yaptı. Ve *"anamıza dil uzatmayın, yiğitseniz bizi öldürün, işte elinizdeyiz korkaklar"* deyince, subaylar adeta kudurmuş vaziyette yeniden dövmeye başladılar. Sonuçta birşey elde edemeyince götürüp mahkemeye teslim ettiler ve Türk askerine hakaretten dava açtılar. Bir yandan da korkudan çarşıya inmiyorlardı. *"Bizi görüp vururlar"* diyorlardı.

Aslında askerliğimde halkımız üzerine yapılan uygulamalardan gördüklerimi detaylı anlatacak olsam kitaplar dolar. Ben sadece içime işleyenleri anlatıyorum.

Sıkıntılı günlerimden biriydi. Komandoyu topladılar ve bir konuşma yaparak 120 kişinin seçilip Muş'a arama yapmaya göndereceğini söylediler. Biz 5'li arkadaş grubu birbirimize baktık hepimiz aniden çökmüştük, moralimiz sıfıra inmişti. Ne pahasına olursa olsun gitmemeliydik. Kendi halkımıza bile bile işkence yapmamızı istiyorlardı ve bu da bizim için büyük bir acı demekti. Ama ne var ki sportif ve atik olmamız her şeyde olduğu gibi bu işte de ilk başta seçilmemize neden oldu ve mecburen ertesi gün 120 kişilik konvoyla yola koyulduk. 20.7.1977 tarihinde Muş'a geldik ve orada bir gece kaldıktan sonra ertesi gün Malazgirt'in Kutka köyüne baskına gittik. Köye girmeden arabalarımızı kamufle ettik ve şafak sökmeden emekleyerek yaklaşıp köyü kuşattık. Her manga bir evin önünde durduk. Daha sonra evlere girdik ve kimseyi konuşturmadan 7 yaşından 70 yaşına kadar, herkesi köy meydanına topladık.

Topladıktan sonra her çavuş, sivil halktan birer manga düzenliyerek yat-kalk talimi vermeye başladık. Sonra teker teker komando taklası attırdık. Taklayı atamayan ihtiyarların sırtına binerek eğlence yarattık. Bundan sonra tek tek falakaya yatırıp ayaklarına jop ve sopalarla vurmaya başladık. Hepsinin ayakları el girecek kadar yarılmış, her taraf kanlar içinde kalmıştı. Kadınlar, karşımızda diz çöküp yüzlerine vuruyor, saçlarını yolup önümüze atıyorlardı. Kimisi kocasına, kimi babasına, kimi oğluna ve kardeşine yanıp feryat ediyordu. Ortalık tam şivan yerine dönmüştü. Hıncını alamayan namussuz kukla subaylar, yeni işkence metodlarını uygulamaya başladılar. Bir kova tuz getirip yaralı köylülere avuç avuç yedirmeye başladılar. Bu olay karşısında fedakar Kürdistanlı kadınlar, kendilerini yerden yere atarak feryat etmeye başladılar. Tüm köylü bu sahne karşısında dayanamayıp ağlamaktaydı. Bunun üzerine komutan komandoya emir verip bu sefer de kadınlara saldırmaya başladılar. Dipçiklerle kadınlar yere düşene kadar dövdük. Bunu gören erkekler kendi durumlarını unutarak *"ne olursunuz, kadınlarımızı, çocuklarımızı dövmeyin, yine bizi dövün"* dediler. Erkeklerin müdahalesine içerleyen Assubay Çavuşu, inadına kadınlara sarkıntılık etmeye başladı. Kürdistanlıların en hassas damarını kasıtlı olarak yakalayan bu alçak adam, kocası için ağlayan bir genç geline doğru gidip sarkıntılık etmeye başladı: *"senin o ağlaman çok hoşuma gidiyor yavrum. Kucağımda ağlasan bana daha çok zevk verir, güzelliğine yazık yavrum."* bunları söylerken bir yandan göz altından askerlere bakıyordu. Ben de çavuş olduğumdan mangamdaki askerlere hızla göz gezdirdim. Hepsinin suratı asıktı. Horasanlı bir Kürt arkadaşın gözlerinden şapır şapır yaş akıyordu. Ben hemen yanına gidip; *"çabuk gözlerini sil biraz metin ol"* dedim.

... ismindeki yüzbaşı da başka bir metodla işkenceye başlamıştı. Özel olarak potinlerinin ön kısmına demir çaktırmıştı ve bir-iki vuruşta o insanları yere yıkıyordu. Bir daha yerinden kalkamayan insanları gösterip kahkahalarla gülüyor ve kendini diğer subaylara övüyordu.

Tam o esnada Assubay Çavuşu 90 derecelik bir dönüş yaparak elindeki jop'u sol eline vura vura sırayla tüm komandoların yüzüne bakıp süzmeye başladı. Birden iki kişinin kulağından tuttuğu gibi kendine doğru çekti ve *"yüzünüzde üzüntü belirtileri var, herhalde siz de Kürtsünüz, alın sopayı siz girişin"* diyerek amaçlarını itiraf etti. Aslında bu arkadaşlar Kürt değildiler, sadece **insandılar**. Tüm komando yeniden başladı dipçik sallamaya. Assubay bize doğru geldiğinde durumu çakmasın diye hızlı vuruyormuş gibi yapıyorduk, ama çoğu dipçiği boşa sallıyorduk. Bir yandan da nara atıyorduk.

Yaklaşık 2 saat işkenceler devam etti. O köyü kasaphaneye çevirip öbür köye gittiğimizde, o köyde erkek denen kimse kalmamıştı. Komandonun köylere girip arama yaptığını duyan tüm civar köyler, birbirlerine hemen haber salmışlardı ve gittiğimiz diğer köylerde umduğumuzu bulamamıştık. Köylerde hasat mevsimi olduğu halde, insanlar tarlalarını terketmiş, tarihten beri tek kurtuluş yolu olarak benimsedikleri dağlara çekilme metodunu kullanarak canlarını kurtarmışlardı.

Umduğunu bulamayan sömürgeci kolluk kuvvetleri bu sefer de evlerdeki değerli eşyaları –para, tütün, altın– talan etmeye başladılar. Bizzat kendileri itiraf ediyorlardı ki, arama ve baskın esnasında "köşe dönme" serbesttir. Ve bunu 45 günlük baskın döneminde gerçekten de yaptılar. Malazgirt'in tüm civar köylerini böylece işkenceden geçirdik.

En son gittiğimiz köyde de arama yapmadık. Komutan köy muhtarını çağırdı ve 6 tane kuzu kesmesini istedi. Muhtar ve diğer köy ileri gelenleri buna dünden razıydılar. Hemen komutanın yanına geldiler ve *"isterseniz 10 tane keselim yeterki siz emredin komutanım"* deyince kıyamet koptu. Yüzbaşı; *"ulan pezevenk muhtar, sen Türk askerine rüşvet mi teklif ediyorsun"* deyip yakasından tuttuğu gibi komando taklaları attırır gibi kafa üstü yere çaktı. Yerdeyken de epeyce tekmeledi. Ondan sonra kaldırıp *"haydi şimdi git 10 tane kuzu kes"* demesiyle tüm köy ileri gelenleri soluklarını evlerinde aldılar. Bir saat geçmeden baktık yemekler geliyor. Zaten öyle alışmıştık ki, öğleyin hangi köye yetişsek orada mutlaka ziyafet çektiriyorduk.

Bu köyden ayrılıp Muş'a geldik. Şehre girdiğimizde duvarlarda şu sloganı gördük. **"Komando geldi zulüm başladı"**. Direkt yatılı okula götürdüler bizi, iki-üç gün istirahat ettik. Bu istirahat süresi boyunca komutanlar yerel MİT ajanlarıyla sürekli gizli toplantılar düzenliyorlardı. Yeni operasyonların planları hazırlanıyordu. Nihayet yüzbaşı, birgün hepimizi toplayıp konuşma yaptı ve yörede, sözde, bir eşkiya çetesini ele geçireceğimizi söyledi. Ertesi gün tam teşkilat arabalara binip o dağın (eşkiyanın barındığı) eteğine geldik. Kürt arkadaşım, eğer bu sefer de zulüm ve işkence yaparlarsa kesinlikle firar edeceğini söylüyordu. Issız bir vadide durduk. Yüzbaşı, çetenin çok nişancı ve savaşçı olduğunu belirterek çok dikkatli olmamız gerektiğini durmadan hatırlatıyordu. Bu esnada bir de baktım Yüzbaşının yanında sivil biri duruyor ve heyecandan titriyor. Bunun ajan olduğunu hemen anladım. Biraz sonra komutandan asker elbisesi istedi ve *"onlar beni dürbünle tanır vururlar, ben korkuyorum"* dedi. Bunun üzerine ona asker gömleği giydirdiler. Komutan da kendi beresini ve motkemerini çıkardı. Bu işler tamamlandıktan sonra yola koyulduk. Subaylar tam komandonun ortasında gidiyorlar ve sürekli; *"aman evlatlarım kendinizi koruyun"* diye sayıklıyorlardı. Şunu gözümle gördüm ki, Türk sömürgeci kolluk kuvvetleri düşmanından çok, onun dağlarından korkuyorlar. Askerler düşmanı unutmuş uçurumlara düşmemeye çalışıyorlardı. Sürekli birbirine dürtüp korkularını belli ediyorlardı. Ben ise korkmak bir yana, bu dağlarla gurur duyuyor ve içimden sevinç şarkıları söylüyordum. Onların korkusu bana yürek veriyordu.

Şafak üstümüze vurduğunda, Yüzbaşı dürbünle etrafı kolladı ve uzakta eşkiyanın çadırını gördü. Ve *"siper al"* diye komut verince herkes korkusundan sağa sola dağıldı. Çoğu titriyordu. Çünkü ajan, onların çok cesur olduğunu söylüyordu. Zaten dağlarımız onlara en büyük korkuyu vermişti. Tam o esnada çadırın yukarısında kayalıkların içinde nöbet tutan biri, bizi görür görmez arkadaşlarına Kürtçe; *"lo eskerê Tirko hat"* der demez çadırda yatanlar, kimisi tomson, kimisi kalaşinkoflarla dışarı fırladılar. Atlarına biner binmez bir yandan bize ateş edip, bir yandan da hızla uzaklaşmaya başladılar. Yüzbaşı, bağırarak *"ateş serbest"* dediğinde biz de onlara ateş etmeye başladık. Bir ara dikkat ettim, komandonun büyük bir bölümü taşın ardına kafasını gizlemiş,silahıyla da havaya rastgele ateş ediyordu. Bu durum karşısında inanın kahkahalarla gülesim geldi, ama kendimi tuttum. Bu çatışmada sadece eşkiyaların, çadırın yanında bıraktıkları iki attan biri vurulmuştu. Ateş kesildiğinde Yüzbaşı bizden yaralı olup olmadığını sordu. Biz de *"vukuat yoktur"* dediğimizde *"Allaha çok şükür"* deyip derin bir nefes aldı. Aslında bu kişi askeri çok sevdiğinden değil, kendi üstlerinden ağır hakaretler işitmekten korkuyordu. Çünkü 120 kişilik komando birliği 4-5 kişiye karşı bir şey yapamamıştı.

Geri çekilme emri verildiğinde asker sevinçten uçarak dağdan aşağı iniyordu. Bu esnada Yüzbaşı ajanı yakasından tuttuğu gibi yumruklamaya başladı. Bir yandan da *"orospu çocuğu, koç gibi askerlerime bir şey olsaydı ne yapardım"* diyerek korkunun verdiği heyecanı atmaya çalışıyordu.

Yolumuzun üstüne çıkan bir köye gidip bir kaç koyun kestirdik ve kendimize bir güzel ziyafet çektikten sonra tekrar Muş'a döndük. Orada belli bir süre istirahattan sonra son bir arama-tarama operasyonuna giriştik. Civar köylere giren komando yine "köşeyi dönmeye" başlamıştı. Bu aramalar esnasında namussuz, alçak Assubay ... kendi kafasında 5 uşak askeri tembihlemiş ve evde yalnız olan kadınları tespit etmelerini söylemişti. Bunlar da bu emri aynen yerine getirerek yalnız kalan bacılarımızın evlerini o köpeğe gösteriyorlardı. Bu kadınlarımıza ne yapıldığına da bu yazımı okuyan Kürdistanlı yurtseverler karar versinler. Bizim için ölümden beter olan bu olaylar karşısında ses çıkarmadan durmamız ve ölümü hak eden bu tip alçaklara karşı sabırlı olmamızın nedenini ise, gerçekten çıkaramıyorum. Şimdiki düşüncem bende olsaydı, kesinlikle dayanamazdım.

Bu talan ve gasp seferi de bittikten sonra, Muş'taki aramalarımız sona erdi ve kendi birliğimize döndük.

Tüm bu anlattıklarım iki yıllık askerlik süresi boyunca karşılaştığım yüzlerce olaydan bir kaç tanesidir. Hepsini anlatmaya kalksam gerçekten kağıt-kalem yetmeyecektir.

Benim bir Kürdistanlı olmam ve Türk sömürgeciliğine askerliği de yine kendi ülkemde yapıp, onların emirleriyle halkıma baskı ve işkence yapmam, onların tarihte de uyguladıkları iğrenç yöntemlerin bir parçası olmuştu. Kürdistanlıları, Kürdistanlılara kırdırtma politikasının bir parçası olan bu küçük örnek, halkımıza bazı gerçekleri anlatmalıdır. Gerek baskı ve zor yoluyla bizleri kişiliğimizden uzaklaştırıp öz benliğimize düşman etmeleri, gerek aşiret çelişkileriyle halkımızı birbirine kırdırtmaları, gerek kan davaları vb. bizzat körükleyerek yeni yaralar açmaları, gerekse de özellikle son yıllarda bizzat devlet eliyle kışkırttıkları mezhep çelişkilerini geliştirmeleri, onların böl-parçala-yönet politikasının hayata geçirilmesinden başka bir şey değildir.

Bilinçli ya da bilinçsiz olarak bu tür olaylara alet olan insanlarımız artık bir etraflarına bakmalı ve kendi öz insanına duyduğu kini ve nefreti asıl düşmanına yöneltmelidir. Artık bunun zamanı gelmiştir. Halkımıza yol gösterip ona kurtuluşun ışığını yakan önderlikte ortaya çıkmıştır. Vakit kaybedilmeden, herkes kendi safını tanımalı ve düşmanına yönelmelidir.

Sömürgeci güçlerin ayaklarının altında inleyen ülkemiz, şerefimiz ve namusumuz mutlaka kurtarılmalı, bunu başarmak için gereken bilinç alınmalı ve halkımızın şanlı önderi PKK'nin açtığı bayrak altında zafere kadar yürünmelidir.

Ben askerlikte kazandığım sınırlı yurtsever duyguları, askerliğim bittiğinde memleketime gittiğimde orada Kürdistan Devrimcileri adıyla bilinen daha sonra da PKK adında bir partinin üyeleri olan yiğit Kürdistan evlatlarının gösterdikleri kararlı mücadelevle güçlendirdim ve kısa sürede sınırlı da olsa aldığım bilgilerle güçlü yurtsever özelliklere sahip olan bir PKK sempatizanı oldum. Almanya'ya tekrar geldiğimde eski işçilik hakkım öldüğünden iltica ettim ve tüm gücümle ülkeme, halkıma yararlı olabilmek için çalıştım. Benim yaşamım ve sömürgeci Türk ordusu içinde gördüklerim, tüm Kürdistanlılar için iyi bir ders ve örnek olacak niteliktedir. Bizlerin kaybedecek hiç bir şeyimiz kalmamıştır. Onun için de mücadeleye atılmaktan bir an bile tereddüt etmemeliyiz. Kurtuluşumuz için yakılmış olan ışığın söndürülmesine yönelik tehlikelere karşı –ister içten, ister dıştan– amansızca göğüs germeli, gerekirse bu uğurda canımızı vermeliyiz. Geçmişte bir hiç uğruna ya da sömürgeci güçler için tehlikelere attığımız bu canımızı, şimdi kendimiz, ailemiz, namusumuz ve halkımız için neden feda etmeyelim? Şunu da hiç aklımızdan çıkarmayalım ki, askerlikte başımdan geçenleri anlattığımda da gördüğünüz gibi, kendisine uşaklık, ajanlık yapanları da bağışlamıyor egemen güçler. O bile kurtuluş yolu değildir. Bizlerin safı, kesinlikle Bağımsız Kürdistan'ı yaratma mücadelesini verenlerin yanı olmalıdır.

● Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!

● Yaşasın Halkımızın Şanlı Önderi PKK!

● Herşey Bağımsız Kürdistan İçin!

Kin ve öfkeyle dolu olan bir Kürdistan yurtseveri

Teslimiyet İhanete, Direniş Zafere Götürür

Baştarafı 14. sayfada

ile onlar gibileri bulunuyordu. Bunlar boş durmuyorlar, günbegün yükselen direnişi ve önderliğini yapan PKK'yi özünden boşaltmak ve zayıf unsurları örgütleyerek, Hareketimizin direnişine karşı ihaneti çıkarmak istiyorlardı.

Ancak onlar şunu bilmiyorlardı: Mazlum'ların, Kemal'lerin, Hayri'lerin Partisi PKK'nin partizanları, yaşamı ölümden vareden eşsiz önderlerimizin başeğmez direnişçi ruhlarını hergün, her saat, her dakika zindanlarda, dağlarda her yerde yaşatıyorlardı.

Büyük önderimiz, eşsiz halk kahramanımız, Mazlum Doğan'a yapılan işkenceler dozunu aşmıştı. Ölümün eşiğinde olan önderimiz Mazlum DOĞAN, bizlere *"bize şerefli bir ölüm yakışır, ve bunu kanıtlayacağız. Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür"* şiarını emanet bıraktı. Ve bu öyle bir ışıktır ki, yolumuzu sürekli aydınlatmakta, geleceğimizi apaçık ortaya koymaktadır.

1982 yılının Eylül ayında 7 kişilik bir grupla delil yetersizliğinden ve soruşturma ifadelerimin temiz oluşundan, bir de yattığım süre gözönünde bulundurularak tahliye edildim. Fakat, daha sonra sonuçlandırılan davada diğer tutuksuz sanıklar gibi, bana da giyabımda yeniden 13 yıl, 4 ay ceza verildiğini öğrendim. Aslında düşmanın bu cezayı verebilmesi için hiçbir maddi delil yoktu. Ellerindeki tek delil, PKK'li olmaktı. Değilsen bile PKK davasından yargılanmaktır. Tüm Parti kadro, sempatizan ve taraftarlarına verilen ceza suça göre değil, DİRENİŞE göredir.

Sonuç olarak şunu belirtmek istiyorum ki; doğru bilgi ve yorumlar PKK'li olmanın kıstası değildir. Diyarbakır zindanlarında yaşayan, her türlü işkenceye maruz kalan, devrimci kişiliğini, dürüst kişiliğini yitirmeyen her insanın görevi, Diyarbakır zindanlarında PKK önderliğindeki direnişi halka doğru bir biçimde anlatmak ve tüm insanlığı bu konuda aydınlatmaktır. Bu gerçekleri görüp yaşamak ve gerektiği yerde anlatmamak, halka kavratmamak, bilerek ya da bilmeyerek düşmanın amacına hizmet etmek demektir. Yukarıda anlatmaya çalıştıklarım gerçeklerin sadece binde birini bile izah etmemektedir. Ama tek bildiğim; önümüzdeki süreçlerde böyle bir düşmanla savaşmak gerektiğinin, şehitlerimizin anılarına bağlı kalınarak ve onlara yaraşır bir tarzda mücadele etmemiz gerektiğinin ivedi ve kaçınılmaz bir borç olduğudur.

*** Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz!**

*** Yaşasın PKK'nin Direnişçi Geleneği!**

Devrimci selamlar
Kürdistan'dan Bir PKK Taraftarı

***

Sömürgecilerin Şemdinli'deki Son Faaliyetleri...

Baştarafı 16. sayfada

ve Yüksekova'da kamplarda eğitilmekte olan Şah vb. yanlıları durken, birkaç kaçakçı ya da yoksul Kürdistanlıyı yönetime teslim etmelerinin anlamı nedir?

Bütün bunların yanısıra askeri-savaş hazırlıkları da yoğun bir biçimde sürdürülmektedir. Gizli yürütüldüğü anlaşılan askeri faaliyet, güçlerin çeşitli yerlerde yoğunlaştırılması ve genişletilmesidir. Bunun için ek askeri tesisler hemen hemen her bölük, takım ve tabur çevresinde inşa edilmektedir. Tamamen yabancı işçi ve teknisyenler eliyle yapılan bu tesislerde modern işkence odaları da yapılmaktadır. Halen Şemdinli ilçe Seyyar Jandarma Taburu Alaya; Rubaruk, Xızne ve Pıra-Dure bölükleri tabura dönüştürülmek üzere hazırlıklar devam etmektedir. Yine tabura bağlı yeni sabit karakollar Şemdinli topraklarına yerleştirilmiştir. Bunlar; Şkeftan, Museka, Bezele, Geleşîm, Mazeru, (İran, Irak ve Türkiye üçgeninde) vb. yerlerdir.

Diğer bir savaş hazırlığı ise; ormanlık alanlara, daha önce hiç yol girmemiş olan vadilere ve yüksek yaylalık alanlara yeni yollar yapılırken, eski bazı yollar ise genişletilmektedir. Örneğin Kelêt ve Begor yaylalarına, Beroj mıntıkasına (Güney Kürdistan'daki Mergesor nahiyesine bağlı Deşta Berazegir'deki yollara yaklaşılıyor) Raşida ve Bay'e yöresine, Maseru (Türkiye, İran, Irak sınır üçgenine) Bezêl'den Herkî-Bedau Vadisine yeni yollar yapılırken, Güney Kürdistan içlerine doğru uzanan Gerdî mıntıkası yolu ise mükemmel askeri yol durumuna getirilerek genişletilmektedir.

Bir diğeri ise; savaş hazırlığı amacıyla başlatılan orman kesimidir. Her ulusal kurtuluş mücadelesinin tanık olduğu gibi, bizde de görülen bu durumun, açık ki, en temel hedefi doğayı tahrip ederek, ulusal kurtuluş mücadele mize karşı tedbir almaktır. Şemdinli ile Şapatan köyü arasında, Sallara'da ve Benevok'da başlatılan bu kesimler, cuntanın hangi hazırlıklar içinde olduğunu bir kez daha sergilemektedir.

İlçemize giriş-çıkışlar da başlıbaşına bir olaydır. Şemdinli'ye girmek, bir ülkeden başka bir ülkeye geçmekten çok daha zorlaştırılmıştır. Yüksekova'dan yola çıkıp, Şemdinli'ye yönelmek durumunda iseniz, Yüksekova'nın hemen çıkışındaki havaalanı karakolunca ilk sorgu, arama ve hakaret molasına alınırsınız. Buradan geçmeyi başarabilirseniz, daha on kilometre kadarlık bir mesafe aldığınızda yeni bir karakol tarafından alıkonulur, tepeden tırnağa aranırsınız. Orayı da aşarsanız, daha Şemdinli sınırlarına girer girmez Haruna karakolu, bu kez pasaportunuzu istercesine ve sizi soyma amacıyla bir neden aramaya koyulur. Bir yığın hakaret ve aşağılayıcı bakışlardan kurtulunca, önünüzde yine beş-yedi kilometre ilerde Pıra-Dure bölüğünün soruşturması başlar. Ancak buradan da geçebilirseniz, işte o zaman Şemdinli'ye ulaşma şansına kavuşmuşsunuzdur. Aramaların yapıldığı her dört nokta da, soygun, gasp, hırsızlık, haraç ve rüşvet almak için konulmuş birer çete gücü gibidir. Sadece Türkiye ve Kürdistan'dan değil, Hakkari'den hatta Yüksekova'dan bile tamamen tecrit edilmiş bir ilçedir Şemdinli. Dışardan girebilmek için ancak yerli kimlik sahibi olmalı veya yörede çalışan bir memur olduğunuzu kanıtlayabilmelisiniz. Yoksa Şemdinli'ye Yüksekova kimliğinin girişi bile yasaktır.

Sürdürülmekte olan savaş ve katliam hazırlıklarının bir diğer parçası da askeri demogojilerle kitleleri etkilemeye çalışmaktır. Tamamen askeri-politik bir manevra niteliği taşıyan bu yalan haberleri ise bizzat kendi askerleri aracılığı ile yaygınlaştırmaktadır. Örneğin: "*...Herkî mıntıkasında 3 gündür Apocularla çatışmaktayız*" gibi.

Son olarak da, sömürgeci-faşist savaşa uygun olarak savunmalarını güçlendirmektedirler. Sadece ilçe seyyar jandarma taburundaki bu yönlü hazırlıklara baktığımızda;

1- Daha önce tabur içinde sıkı aramadan geçirilmek için Zerzan ve Gerdî mıntıkalarının yolları tabur içinde verilmekteyken, alalacele tabur dışında bir karakol ve karakoldan geçmekte olan yeni bir yol yaparak, tabur girişi yasaklandı.

2- Daha önce sivillerin tabura giriş-çıkışları serbest iken, şimdi hem yaya, ve hem de arabayla girişler yasaklanmıştır.

3- Taburdan daha önceleri mevcut olan helikopter pistlerine ek olarak pistler genişletilmekte ve bir alana dönüştürülmektedir.

4- Taburun tüm çevre alanı ışıklandırılmakta ve projektörler hazırlanmaktadır.

5- Taburun tüm çevresinde en az bir metre derinliğinde ve seksen santimetre genişliğinde kanal tipi uzunca savunma mevzileri kazılmış bitirilmiştir... vb. Ayrıca bu savunma hazırlıkları tüm bölük ve karakollarda da hızla sürdürülmektedir.

Tüm bunlara ek olarak, sömürgeci-faşistlerin yaptığı hazırlıkları yakından ve sıcağı sıcağına izleyen biri olarak diyebilirim ki, bu hazırlıklar, tamamen savaş hazırlıkları ve savaşın arifesidir. Askeri otoritelerin dediği gibi en azından bir "kuşatma ve ezme" seferine hazırlanan faşist Türk sömürgecilerinin bu yönlü planları sadece Şemdinli ve Hakkari'nin tümünü değil, Güney Kürdistan'daki en azından "onbeş kilometrelik" bölgeyi de kapsamına almaktadır. Ama mutlaka ve mutlaka zafer, ırkçı-faşist Türk sömürgeciliğine karşı PKK önderliğinde savaşan halkımızın olacaktır.

Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz!
Yaşasın Partimiz PKK!

1.7.1984
Şemdinli'den bir devrimci

HRK'nin Kuruluşu Coşkuyla Karşılandı

Baştarafı 2. sayfada

eylemler pratik mücadelenin yollarını açacak, tıkanıklıkları ortadan kaldıracaktır.

Aynı zamanda, bu eylemler, pasifizmi, korkaklığı, dönekliği, ihaneti, teslimiyet ve uzlaşmayı yerle bir ederken, direnişin örgütlendirilmesini güçlendirerek Ulusal Direniş Cephesinin oluşturulmasında en sağlam temelleri atacaktır.

Provakasyon, tasfiyecilik, yıkıcılık, bozgunculuk, çürüme, dağılma biçimindeki içten ve dıştan gelen her türlü dayatmalar yaşadıkları bozgunla hüsrana uğrayacak ve onları kaçınılmaz akibetlerinden kurtarmaya kimsenin gücü yetmeyecektir.

Artık yaşamanın var olmanın tek yolu direniştir. Başka yolların tümü işbirlikçiliğin, uzlaşmanın yollarıdır. Direniş bayrağına sarılanlar, kendi geleceklerinin görkemli yaratılışında şerefli yerlerini alacaklardır. Teslimiyet ve ihanet batağına saplanmış olanlar ise o batakta boğulacak, tarihi suçlarını hiç bir şeyle kapatamayacak, devrimin önünde hesap vereceklerdir.

"Yeni Doğan Çocuklarımızın İsmini Diren Koyun!"

Baştarafı 15. sayfada

Hasan Hüseyin Karakuş'un teslim olmasından sonra, M. A... Yoldaşı üç ay mahkemeye getirmediler. Hasan Hüseyin Karakuş teslim olduktan sonra, M'nin o güne kadar bilinmeyen yönlerini ihbarda bulunmuştu. Bu nedenle M... yeniden işkence altına alınmıştı.

"Davamız" son aşamaya gelmişti. Arkadaşlar, mahkeme heyetine "*M.A'nın üç aydan buyana mahkemeye getirilmediğini, nerede olduğunun bilinmediğini, öldüyse ölüm haberinin verilmesini, yaşıyorsa önümüzdeki mahkemede duruşmaya getirilmesi gerektiği*"ni belirttiler. Bir sonraki mahkemede arkadaşı getirdiler. Arkadaşı teslim almak için çok zorlamışlardı.

Mahkemede sağa-sola bakmak yasak olduğundan, önceleri M'yi farketmedik. İfadeye çağırıldığında ne hale geldiğini gördük. M... iki arkadaşın yardımıyla ifadelerin alındığı yere getirildi. Hafızasını kaybetmiş, bir çocuk gibi sağa-sola bakıp gülüyordu. Gülmenin dışında kesinlikle kon[illegible]muyordu. Başının her tarafı yar[illegible]ıydı, yüzü morarmıştı. Sürekli serum verildiğinden her tarafı şişmiş olmasına rağmen işkence izleri görülebiliyordu. Sorulan sorulara cevap verecek durumda olmadığından, H. A. arkadaş söz aldı: "*M... büyük bir depresyon geçirmiştir. Cezaevi koşulları böyle devam ederse, karşınızda gördüğünüz M. A. ne ilk ne de son olacaktır. Böylelikle dilsiz insanları 'yargılamak' zorunda kalacaksınız* **–Gerçi biz sizi yargı organı olarak kabul etmiyoruz. Bizleri ancak halkımız yargılayabilir.–** *Ben de sürekli hücrede kaldığım için, içerdeki koşulları çok iyi biliyorum. Artık koşullar yaşanmaz hale gelmiştir. Yine tekrarlıyorum; M... derhal hastahaneye kaldırılmalıdır.*" diyerek yerine geçti. Daha sonra savunma avukatı söz aldı. Kısaca; "*gördüğüm kadarıyla müvekkilim büyük bir depresyon geçirmiş, hafızasını tamamen yitirmiş bir durumdadır. Bu, hareket ve tavırlarından açık bir biçimde görülmektedir. M'nin derhal hastahaneye kaldırılmasını talep edeceğim. Daha önce de bazı müvekkillerimin hastahaneye kaldırılmasını istemiştim. Bir kaç haftalığına hastahaneye yatırılmış, fakat hiç bir tıbbi müdahalede bulunulmadığı gibi, bu süre içinde de işkence, baskılar devam etmiştir. Bunu kendileri son mahkemelerinde dile getirdiler. Askeri hastahane koşulları böyle olunca, M. hiçbir zaman iyileşmeyecek, durumu daha da kötüye gidecektir. Bundan böyle biz avukatlar, dilsiz ve hafızasını yitirmiş felçli insanların savunmasını yapmayacağız. Şu andan itibaren mahkemeyi protesto ediyoruz.*" diyerek, diğer avukatlarla birlikte mahkeme salonunu terk ettiler.

Böyle zamanlarda, çoğu kez dışardan mahkemeye giren basın-yayın mensupları ve tutuklu akrabaları anında dışarı çıkarılır, yalnızca PKK düşmanı tanıklar, asılsız ifadeler vermeleri için salona doldurulurdu.

Cezaevindeki teslimiyetçilerin, arkadaşların üzerine verdikleri asılsız ifadeler dikkate alınıyor, bunların kabul ettirilmesi için daha çok baskı yapılıyordu. Bizim koğuşta bulunan dört bayan arkadaşın üzerinde şunlar ifade veriyordu: Şahin Dönmez, Hıdır Akbalık, Hasan Hüseyin Karakuş.

Bu dört bayan arkadaş mahkemelerde Partinin savunmasını yaptılar. Mahkemelerde cezaevinin kötü koşullarını dile getiriyorlardı. Bu kötü koşullar altında hemen hemen sağlığı yerinde hiç kimse yoktu. Fakat özellikle bu dört arkadaşın üzerinde insanlık dışı baskılar daha yoğun bir şekilde uygulandığından sağlıkları oldukça kötüydü. Buna rağmen –Partiye duydukları inanç ve güven sonsuz olduğundan– moralleri yerindeydi. Zaten bu yaşanmaz koşullarda bizi ayakta tutan güç, Partiye ve halka olan inanç, güven ve bağlılığımızdı.

Koğuşumuzda biri kız, diğeri erkek olmak üzere iki küçük çocuk vardı. Faşist idare bu küçük çocuklara rağmen acımasız davranıyordu. Bu iki çocuğun hiç bir ihtiyacı karşılanmadığı gibi, hastalık hallerinde herhangi bir tıbbi müdahalede bulunulmuyordu. Bu çocukların dışında 70-75 yaşlarında analar vardı. Faşist idarenin bu analara karşı tavrı da aynı şekilde acımasızdı. Türkçeyi dahi bilmeyen bu analara A.B.C öğretilmeden, Atatürk'ün çeşitli sözleri ezberletiliyordu. Örneğin: "*En büyük Türk Atatürk*", "*Ne mutlu Türküm diyene*" vb. Bunlar anaların dövülmesi için bahaneydi. Analar bu sözleri doğru telafuz edemediklerinde kaba dayak atılır, eşarpları yırtılır, hakaretler yağdırılırdı.

Koşulların durmadan ağırlaştığı bir ortamda, delil yetersizliğinden serbest bırakıldım. Son mahkemeye dışardan gittiğimde M. A.'nin hala eski durumda olduğunu gördüm. Verilen serumların etkisi geçtiğinden vücudundaki şişler inmiş, yüzündeki moraltı kaybolmuş, çürükler kabuk bağlamıştı. Arkadaş bir kemik yığını halindeydi. Ama gözlerindeki umut belirtisi kaybolmamıştı.

İnsan mezbahasında direnişçiler hep bir ağızdan bağırıyorlardı: "**DİREN... DİREN...**" diye. Halkımıza mesaj yollayacaktık; **yeni doğan çocuklarımızın ismini DİREN koyun** diyecektik...!

Bizler her yerde, yani zindanlarda ve dışarda sömürgeci baskılara karşı DİRENDİKÇE VAR OLACAKTIK... Artık bundan sonra sloganımız olacaktı DİRENİŞ!

KAHROLSUN TESLİMİYET
YAŞASIN DİRENİŞ!

Diyarbakır Zindanlarından T...

*** Bin Kere Selam Olsun Direniş Bayrağı Elde Düşmana Korku Salanlara!**

*** Selam Olsun, 15 Ağustos Direniş ve Saldırı Ruhuna!**
*** Selam Dağda Savaşan Partizana!**

PKK-Çermik Grubu Davası Sonuçlandı

Baştarafı 3. sayfada

rin gözünü korkutmak, davadan uzaklaştırmak ve insanlarımızı fiziki olarak yıpratarak davaya hizmet edemez hale getirmektir. Ancak, sömürgecilerin unuttuğu birşey var ki, o da bu davayı halkımızın gönlünden ve bilincinden silmek için artık çok geç kaldığı, tutuşan bu meşalenin artık söndürülemeyecek denli Kürdistan'ın her yanını sardığı ve insanlarımızın işkence ve imhayla bitirilemeyecek kadar çok olduğu, her düşenin yerini binlerin aldığıdır. Evet, bugüne kadarki tüm gerçeklerin olduğu gibi, Çermik "davası"nın da bir kez daha ortaya koyduğu gerçek budur.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin eskiden çok daha gelişkin ölçülerde şimdi yeniden ülke zemininde yükseltilmesiyle birlikte sömürgecilerin artan korkusunun ifadesi olarak peşpeşe sonuçlandırılan, idam ve ağır hapis cezalarının yağdırıldığı davalar sömürgecileri kurtarmaya yetmeyecektir. Halkımız için hükmü geçersiz olan bu "yargılamalar" sömürgeciliğe karşı nefretin bilenmesinden ve her geçen gün daha çok sayıda yurtseverin mücadele saflarına akmasından başka bir sonuca yol açmayacaktır. Bugüne kadarki gelişmelerin gösterdiği gibi, halkımız sömürgecilerin bu ağır cezaları ve tehditlerinden yılmak bir yana mücadele için çok daha büyük bir istek ve inanç besleyip büyütmektedir. Ülkeye yeniden adımı atan devrimcilerin halk tarafından böylesine coşkuyla karşılanmasından, desteklenmesinden sömürgecilerin tehdit ve "yargılamalarının" yolaçtığı sonuçlar açıkça görülmüyor mu? O halde şu rahatlıkla belirtilebilir ki, sömürgecilerin yurtsever insanlarımıza verdiği her idam cezası, her müebbet hapis ve diğer ağır cezalardan bir günlük hapis cezalarına kadar tüm cezalar onun kesin mahkumiyetini, halkımız tarafından tarih sahnesinden silinişini her geçen gün biraz daha yaklaştırmakta, halkımızın kurtuluş yolundaki azmini daha da bilemektedir.

Jİ BO ALEMA GİŞÎYA ŞOREŞGER . .

Destpêk di rûpelê 20an de ye.

biryar tekoşîna xwe bajon, û yekparetîya Partîya xwe mîna pola, behtir zexmûxurt bikin. Li dijî revûbeza ji şoreşê, îxaneta li derheqê şoreşê û dakû rihekî ji şoreşê valabûyî, têkilî refên me nebe, şoreş ji rîya xwe newê derxistin, em ser bingeha girêdana xwe bi xeta Partîyê re, bibin nimûnên bêemsalî berxwedankarîya mîlîtan a PKK.

Divê em ji bîran dernexin kû li girtîgahan hevalên me yên tekoşînê, pêşî de rêberên me rêhevalên Mazlum, Kemal û Hayrî bin hoy û şewên zehmet û çetintir, berxwedan bilindkirin û zanîn, bilî bedeldayîna jîyanên xwe, hercûre êrîşên dijminan û îxanetê tarûmar bikin. Ev rêya rêhevalên me –kû şerê parastina PKK de mîsalên hilbijartî û hêja pêşkêşî me kirin– ronîkirine, ji bo me jî rêkî tenê ye, ku em li ser bi ezm, bawerî û biryarî, bimeşin.

Dijmin, bi berjewendî ji sistî û qelsîyên ji navça Awrûpa hildayî, xwest tiştê ku li girtîgahan nekarî bibe serî, li Awrûpa bicîhbêne. Xwestin kû, Partîya me di qada emperîalîzma Awrûpa de, bi xebatên zexelî û qelpezanîya ji her rengî û bi bêşexsîyetî û bêberzayetîya ji her awahî, bi destê xaîn û nokerên bihevrexebatkar, bihilweşênin, belavbikin. Xebatên hilweşandkarî û pejilandinê kû Mazlum'an, Hayrî'yan, Kemal'an û Ferhat'an... bi fîdakirina jîyanên xwe, bêlêker, bêbingeh û pûçkirin, em dikarin pir hesanîtir biperçiqênin, lew em xwedîyê derfetên hêj firehtir û xurtîyê ne. Bêgotin û kifşe kû, em hemû xwedîyê vê ezmê ne, ger hewce be, di şerê parastina Partîya xwe de, emê bi hercûre azînê tewayî hîm û qudreta xwe deynin holê. Ev, ji bo me delameteke, kû şehîdên berxwedanê danîne pêşîya me û hewce ye yekxur (mutlaka) bicîh bê.

Nexwe, beyî em bikevin nava tirs û lerzîneke piçûktirîn a kesanî, ser rikna rih û yekîtîya Partîyê, ji kuderê û ji kê bê bila bê, tax û gita wê çi be bila be, li hembere xebatên hilweşandkarî û qomplovan û li hemberê provaqasîonê, kû li dijî Partîya me tên birêvexistin, em tewrekî mîlîtan daxûyan bikin, destûr û mafa jîyanê nedin xeta provaqasîonê û mafa jîyana provaqatoran nasnekin.

*** Em li hemberê her babet hilweşandkarî, pejilandkarî û provaqasîonvanî, ala Partîyê bilindbikin!**

*** Bijî yekîtîya tekoşîna gelên Tirkîye û Kurdistanê!**

★★★

Kürdistan Halkı, Sömürgeci-Faşist Cuntanın Kanlı Egemenliğine Karşı Ulusal Direnişin Bayrağını Yükseltiyor!

Sömürgeci-faşist cuntanın işbaşına gelişinin 4. yıldönümünü, Kürdistan isyan halindeki yürekle karşılıyor. Dağlar ve ovalarda bu isyanın ilk kıvılcımları tutuşuyor.

Sömürgeci-faşist cunta, emperyalist efendileri ve işbirlikçileri, zindanlardan dalga dalga yayılan bu ulusal direniş kıvılcımını söndürmek için, bugün daha da artan bir kudurganlıkla saldırıyorlar. Dört yıl boyunca uyguladıkları işkence ve vahşetle mücadelemizi ve halkımızı yok etmenin kanlı emelleri içinde olan sömürgeciler, amaçlarına ulaşamamanın telaş ve öfkesiyle saldırıyorlar.

Faşizmin dört yıllık saltanatı, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin tarihinde önemli bir evreyi kapsamaktadır. Bu dört yıllık süre, halklarımız için acı, açlık ve vahşet içinde savaşın öğrenildiği yıllar oldu. Bu dört yıllık süre, halklarımızın, sahte önderleri tanıdığı, gerçek kurtuluş yolunu bir kez daha karartılamamacasına öğrendiği yıllar oldu. Bu dört yıllık süre, faşist-sömürgeciliğin gün gün ölüme gittiği yıllar oldu...

Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi, içten ve dıştan yöneltilen her türlü saldırılara rağmen, bu yılları güçlü devrimci gelişmelerin yaşandığı yıllar haline getirmesini bildi.

Emperyalizm ve sömürgecilik, Kürdistan ve Türkiye halklarının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini kanla boğmak için her türlü saldırıyı uygulamaktan çekinmedi ve hala da saldırmaktadır. Halklarımız üzerindeki kanlı emellerini boşa çıkaran tek güç olarak Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi ve önderi PKK'yi görmekte ve saldırılarının temeline bunları almaktadır.

Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi ve PKK, bugün her alanda yoğun bir saldırıyla karşı karşıyadır. Zindanlarda yenilgiye uğratılan sömürgecilik, artık katliamlarla da yetinmemekte, tarihin en kirli oyunlarını bir kez daha halkımıza dayatmak istemektedir. İhanet, teslimiyet ve reformizm eğilimleri canlandırılmak, kan ve işkenceyle bastırılamayan mücadele, yüreğe saplanan hançerle yok edilmek istenmektedir. Bu ihanet ve teslimiyet cephesi alabildiğine genişletilmeye, KUDM etrafında sürekli büyütülen militan devrimcilik bunlar eliyle teslim alınmaya çalışılmaktadır.

İhanetin kara yüzleri Şahin-Yıldırım ve Semir çetesi bu işin merkezine oturtulurken, devrimci geçinen birçok güç ve çevre de aynı ihanete ortak edilmiş bulunulmaktadır.

Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi, emperyalizmi ve faşist Türk sömürgeciliğini can evinden vurmuştur. Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi, sosyal-şovenizm ve Kürt küçük-burjuva reformizminin hayat hakkını ortadan kaldırmaktadır. Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin karşı karşıya bulunduğu saldırılar bu nedenledir. Yükselen devrimci mücadelenin ve militan direnişçiliğin büyütülmesinin sonucudur.

Halklarımızın devrimci direnişinden korkan ve bu mücadelede kendi sonlarını gören bütün güçler, bir koro oluşturmuşlardır. Cezaevinde, ülkede ve Avrupa'da Kenan Evren'den emperyalist devletlere, Şahin-Yıldırım ihanet çetesi ve Semir provakatöründen Kürt küçük-burjuva reformizmine, sosyal-şovenizmden Avrupa sosyal-demokrasisine kadar hemen tüm güçler, telaş içinde KUDM'ne saldırmaktadırlar. Devrim için en küçük bir adım dahi atmayanlar, devrime karşı birleşmekte; PKK'yi teşhir, tecrit ve yoketmenin ortak hesapları içinde yoğun bir faaliyet yürütmektedirler.

PKK ve Kürdistan halkı, Ulusal Direniş Mücadelesini en küçük bir ikircikliğe düşmeden yükselttiği, bu dava uğruna şehit düşen önder, militan ve yurtseverlerin yüceleştirdikleri direniş bayrağını düşürmediği için saldırıya uğramaktadır. PKK ve halkımızın ilerlediği yol, küçük-burjuvaları korkuyla titretmektedir. Düşman ve ajan-provakatörleri can havliyle son saldırılarını yapmaktadırlar.

12 Eylül'ün 5. yılında, Türk sömürgecilerinin tüm politikaları iflas etmiş durumdadır. Mücadelemizi teslim almak ve yok etmek için giriştikleri her türlü saldırı bozguna uğramış, Mazlum, Hayri, Kemal ve Mehmet'lerin direnişinde büyüyen militan devrimcilik tüm bir halkımıza mal olmuştur.

Halkımız aç, sefil ve yokluk içindedir. Her günü bir işkence ve zulümdür. Ama, bu acı ve yoksulluklarının hesabını sormanın mümkün ve zorunlu olduğunu görmenin gücünü de duymaktadır. Sömürgeciliğe, reformizme, teslimiyet ve ihanete ve ajan-provakatörlere en küçük bir yaşam hakkı dahi tanımamanın kararlılığı içinde, UDM etrafında giderek daha çok kenetlenmektedir. Kürdistan'da dört yıldır halka kan kusturan ajan, muhbir ve işkenceciler, bugün korku içinde can telaşına düşmüşlerdir. Halk, muhbir ve ajanları elleriyle boğmaktadır. Devrimcilere en büyük desteği sağlamakta, evini, tarlasını ve tüm olanaklarını giderek daha çok devrime sunmaktadır. Halkımız Ulusal Direniş Mücadelesi dışında bir başka kurtuluş yolunun olmadığını çok iyi bilmektedir.

Şimdi Kürdistan'da iki cephe vardır. Birincisi; PKK'nin önderlik ettiği Ulusal Direniş Mücadelesi, ikincisi ise, sömürgeci-faşist cuntanın bayrağı altında açılan karşı-devrim ve ihanet cephesidir.

Saflar giderek belirginleşmektedir. Bir yandan emperyalizm ve sömürgecilik tüm kanlı planlarıyla saldırmakta, ajan-provakatör ve işbirlikçilerini harekete geçirmekte ve karşı-devrimin beyaz ordusuna toplumun serkeş, lumpen ve en ahlak düşkünü kesimlerini katmaya çalışmaktadırlar. Sosyal-şovenizm ve Kürt küçük-burjuva reformizminin maskesi düşmüş bulunmaktadır. Devrimden korkan bu güçler, Kenan Evren'ın bayrağı altına koşmakta, KUDM'ne her koldan saldırmaktadırlar.

Halkımız ise kendi yolunu belirlemiş olmanın cesaret ve vakarı içindedir. İşçiler, köylüler ve yoksul emekçi kitleler, faşizmin zulmü altında büyüttükleri umut ve inançlarıyla devrime sarılmaktadırlar. Dört yıllık uzun bekleyiş yıllarının devrimci fırtınalara gebe olduğu, yaşanan gelişmelerle ortaya konulmaktadır.

Artık önümüzdeki süreç, faşist-sömürgecilikten, halkımızın bin yıllık acı ve köleliğinin hesabının adım adım sorulduğu bir dönem olacaktır. Önümüzdeki yıllar, bugün bir kıvılcım olan, ama giderek tüm bir Kürdistan'ı tutuşturacak ulusal direnişin alevinin büyüdüğü yıllar olacaktır.

Yurtsever Emekçiler!

Direnen ve bağımsızlık için savaşan bir ülkenin insanları olmanın gururunu yüreğimizde duymakta haklıyız. Mücadelemize yönelen saldırıların bizi hiçbir biçimde geriletemeyeceğini, aksine bunun güçlenmemizin ve doğru yolda olmamızın bir kanıtı olduğunu söylemekte haklıyız.

Emperyalistler ve sömürgeciler en kanlı ve alçakça saldırılarını, düşmanlarına yöneltirler. Onların düşmanları ise, devrim ve halktır. Devrimci mücadeleler ve halklar, her dönemde ve her alanda bu güçlerin saldırılarına uğramak durumundadır.

Eğer düşman bize saldırıyor ve küfrediyorsa, bu, ona verdiğimiz korkuyu ve doğru yolda olduğumuzu gösterir. Cezaevleri bunun en açık kanıtıdır. Önderlerimiz Mazlum, Kemal, Hayri ve diğer şehit düşen yoldaşlarımız, en ağır işkencelere uğratılarak ve en vahşi biçimde bu nedenle katledilmişlerdir. Oysa, ihanet takımı ve reformist teslimiyetçiler, halen o soysuz bedenlerini yaşatabilmektedirler. İhanetleri karşısında onlara sunulan bu "yaşam"ın, halkımızın yok edilişinin onaylanması, yani halk varlığımıza yönelen saldırılar olduğu biliniyor. Ve elbette ki halkımız, basit yaşamları, kişisel çıkarları vb. için, geleceğini karartmaya çalışan her türlü ihanetçiye ve ihanete karşı acımasız olmak, onları ezmek zorundadır.

Kürdistan'da yükselen direniş karşısında varlık bulamayacağını bilen ihanet takımı ve reformist-teslimiyetçiler, bu şansı bir kez de Avrupa'da aradılar. Avrupa'nın ülkeye mekan olarak uzaklığı ve emperyalist efendilerinin kucağında olmanın "rahatlığı" içinde, direnişi bu alanda zayıflatmak ve hatta bozgunculuğu geliştirmenin boş umutlarına kapıldılar. Türk sömürgecilerinin alçak provakatörleriyle elele, Avrupa kapılarındaki kulluklarını kaybetmemeye çalıştılar. Ajan ve provakatörlere bu alandan vurulan darbeler karşısında tek bir ağızdan şunu haykırdılar. *"Biz demedik mi PKK değişmedi..., teröristtir... Derneklerimiz kapanacak, burada da yaşayamayacağız..., biz ne olacağız?"* vb.

Açık ki bu sözler, kendi geleceklerini devrimde görmeyen, halkla ve ülkeyle bağlarını koparmış, yaşamı kullukta gören ihanet ve teslimiyetin ağzıdır. Direnişten duyulan korku, direnişe düşmanlıkta son ifadesini bulmuştur.

Kürdistan bir Ulusal Direniş Mücadelesi içindedir. Bu savaşın yeri ve zamanı yoktur. Her Kürdistan insanı, aldığı solukta bile bu savaşı yaşamak durumundadır. İster ülkede ve isterse dünyanın en ücra köşesinde olsun Kürdistanlılar için bunun dışında bir yaşam düşünülemez. HERŞEY ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELESİ İÇİN! diyoruz. Bize yol gösteren bu sloganla her alanı, ülkemiz kurtuluş mücadelesinin büyüttüldüğü alanlar haline getirmeliyiz. Nereden ve kimden gelirse gelsin, her türlü saldırıya karşı. PKK etrafında kenetlenmeliyiz.

Bizim gücümüz ve birliğimiz, düşmanın güçsüzlüğü olacak ve onu kahredecektir. Kendi geleceği için savaşan bir halk olmanın militan ve coşkun ruhu ile doluyuz. Mücadelemize yönelen hiçbir saldırıyı karşılıksız bırakmamanın kararlılığı içindeyiz.

Bu birlik ve kararlılığımızı artık daha güçlü biçimde her an göstermeliyiz. İhanetin batağı haline getirilmek istenen Avrupa'yı da ihanete mezar yapmalıyız.

Kardeş Türkiyeli Emekçiler!

Kürdistan ve Türkiye devrimci hareketine yönelen saldırılara ortak olarak karşı durmak, vazgeçemeyeceğimiz görevimizdir. Türkiye devrimi, burjuvazinin bayrağına karşı savaş açma gücünü duyamayan sosyal-şovenizm tarafından çıkmaz ve kaos içinde tutulmak istenmektedir. Türkiye işçi sınıfı, Türk burjuvazisi tarafından Kürdistan halkına karşı düşmanlık duygularıyla doldurulmaya çalışılırken, sosyal-şovenizm de aynı amaca hizmet etmekte ve bizlerin dayanışması arasına girmek istemektedir.

Sosyal-şovenizm işçi sınıfının tutumu olamaz. İşçi sınıfı, kendi burjuvaları tarafından bir halkın katledilmesine, bağımsızlık mücadelesinin boğulmak istenmesine karşı sessiz duramaz.

İşçi sınıfı, burjuvaziye karşı mücadelenin en önünde yürüyen, ulusal baskı başta olmak üzere her türlü sömürü ve baskı biçimine karşı militan direnişin öncü gücüdür. Sizi bu rolünüzü oynamaktan alıkoyan ve halklarımız arasında düşmanlıklar yaratmaya çalışan sosyal-şovenizme artık varlık hakkı tanımamalısınız. Bu, halklarımızın kurtuluşu ve kardeşliği için vazgeçilmez ve zorunlu görevdir.

KUDM'ne yönelen saldırılara karşı durmanız, saldıran güçleri teşhir ve tecrit etmeniz, Türkiye'deki demokrasi ve devrim mücadelesi içinde izleyeceğiniz tek yoldur.

Güçlerimizi birleştirelim ve askeri-faşist diktatörlüğü, bu birlik ve gücümüzle adım adım yıkma mücadelesini yükseltelim.

Avrupalı Demokratik ve İlerici Güçler!

Proletaryanın emeğinden elde ettiği kârları, burjuvalarınız, dünya halklarının bağımsızlık mücadelesini boğmak için kullanıyorlar. Sizin emekleriniz ve vergileriniz, halklarımıza yönelen birer imha silahı haline getiriliyor.

Emperyalist burjuvazi, tüm ulusal kurtuluş hareketlerine karşı olduğu gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı da düşmanca saldırıyor. Ve bu halkın haklı talebini sizlere yanlış tanıtmanın çabalarını sürdürüyor. Halkımızın Ulusal Direniş Mücadelesi'ni bir "terör" hareketi biçiminde göstererek gözden düşürmek istiyor. Türk faşist cuntasıyla elele halkımızı katletmenin provalarını yapıyor.

Avrupa işçi sınıfı ve demokratik çevreleri buna izin verecekler midir? Kürdistan halkının kendi kaderini özgürce tayin etme hakkı emperyalizm ve faşist-sömürgeciler tarafından en kanlı biçimde boğulmak istenirken, Avrupa işçi sınıfı ve demokratik çevreleri sessiz kalamaz. Halkımızın mücadelesi, bu alandan da gerekli cevabı bulmalıdır.

Yurtsever Kürdistanlılar!

Mücadelemize yönelik saldırılara karşı, önderimiz PKK etrafında daha sıkı kenetlenirken, Türkiyeli emekçiler ve Avrupa işçi sınıfıyla da gerekli dayanışmayı yaratmalı, mücadelemizin haklı sesini onlara ulaştırmalıyız.

Avrupa, KUDM'nin gür sesinin tüm dünyaya duyurulduğu, köle halkımızın bağımsız ve özgür bir halk olmaya doğru attığı kararlı adımlarının gerekli desteği bulduğu alan haline getirilmelidir.

12 Eylül'ün 5. kanlı yılını, böyle bir ruh ve güçle karşılıyoruz. Şimdi, tecrit ve yokedilmek istenen mücadelemizin sesini daha gür haykıralım, yediden yetmişe ve tüm gücümüzle bu alandan mücadeleye destek olalım.

12 Eylül'ü protesto yürüyüşünü, bu sesin haykırıldığı ve kararlılığımızın bir kez daha ilan edildiği bir gösteriye dönüştürelim. Sömürgeciliğe ve faşizme karşı dağlarımızdan sıkılan her kurşunu, bu alandan destekleyelim.

15 Ağustos direnişini ve elde silah dağda savaşan partizanı, miting alanlarında hep bir ağızdan haykırdığımız sloganlarla selamlayalım.

Bağımsızlığı için mücadelede karar vermiş bir halk, artık kölelik zincirlerine mahkum edilemez. Öyleyse, bu zincirleri parçalamak için, önümüzde hiçbir engel tanımayalım.

Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin bayrağı altında toplanalım ve hep bir ağızdan şunları haykıralım:

*** YAŞASIN ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZ!**
*** YAŞASIN PKK!**
*** SELAM OLSUN 15 AĞUSTOS DİRENİŞ VE SALDIRI RUHUNA!**
*** KAHROLSUN SÖMÜRGECİ-FAŞİST CUNTA VE AJAN-PROVAKATÖRLER!**
*** YAŞASIN TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN HALKLARININ ENTERNASYONALİST DAYANIŞMASI!**

SERXWEBÛN
Ağustos 1984